This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

KC15706
Ga78.17.2

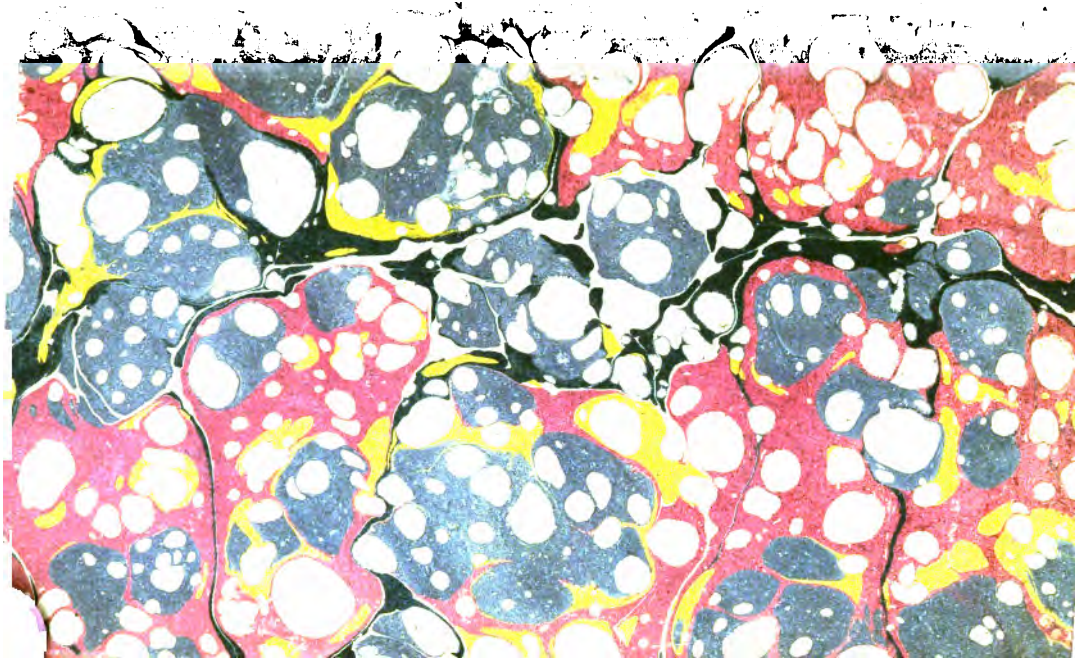

RC15706
Ca78.17.2

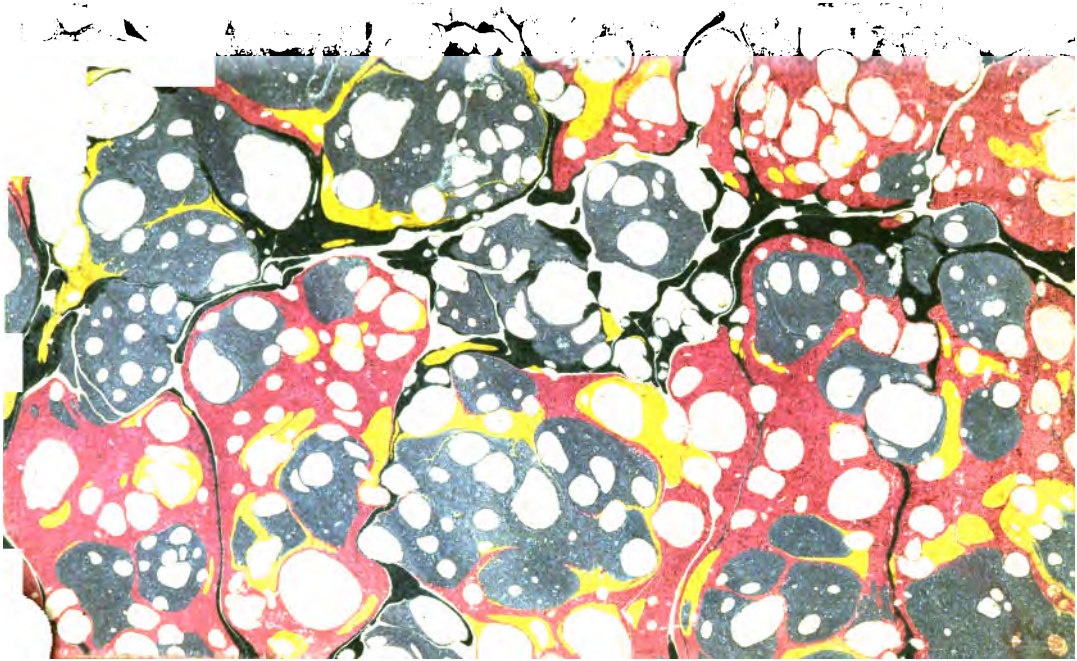

AD

APOLLODORI

ATHENIENSIS

BIBLIOTHECAM

NOTAE

AVCTORE

CHR. G. HEYNE

CVM

COMMENTATIONE

DE APOLLODORO

ARGVMENTO ET CONSILIO OPERIS

ET CVM

APOLLODORI FRAGMENTIS.

PARS II.

GOETTINGAE,
Apud IOH. CHRIST. DIETERICH.
1783.

KC 15106
~~Ga 78.17.2~~
~~Ga 78.17~~
HARVARD UNIVERSITY LIBRARY

NOTAE
AD
APOLLODORI
BIBLIOTHECAM.

AD LIB. III.

CAP. I.

Ab Hercule et Heraclidis ad *fabulas Cretenſes* progreditur Apollodorus, c. I. 2. 3. quibus Thebanas fabulas ſubiicit. Locum illae habent haud dubie inter antiquiſſimas, et pro fundo partim priſcas rerum, memorias a patribus acceptas, partim Phoeniciae religionis veſtigia, ſed perobſcura, partim hiſtorias, tandem poemata nonnulla antiqua. Labo-

ratum hinc eſt in fabulis Creticis cum Argiuis et Thebanis aliisque coagmentandis. Inter hiſtoricos ex antiquiſſimis fuit Pherecydes, Lerius puto, ſeu Athenienſis, qui de Cadmo et Europa expoſuit; nec Hellanicus eas praeteriit. Memorantur praeterea in his fabulis Antimachus, Anticlides, (Schol. Apollon. II, 178. Poemata fuere plura nomen ab Europa habentia, quae tamen res Boeoticas et Thebanas ſimul forte complexa ſunt: ſic Eumeli Εὐρωπία, v. Schol. Il. ζ, 138. neſcio an idem ſit ὁ τὰ ἔπη τὰ εἰς Εὐρώπην ποιήσας ap. Paul. IX, 5. p. 721. Steſichori Εὐρώπεια non minus Boeotica attigit quantum ex fragmento inde ſervato intelligitur. Creticas fabulas pertractauerat Epimenides, cuius poema quater mille verſibus complexum erat τὰ περὶ Μίνω καὶ Ῥαδαμάνθυος, ſi modo probum auctorem habuit Laert. I, 112. Scriptores de Creta recenſitos v. a Meurſio

ſio in Creta I, 1. Ἰναίχειον. v. ad ſup. II, 1. pr. λέγωμεν ſic et Pal. λέγομεν tamen Vat. Dorv. Reg. 3. vid. ibid. ſtatim καὶ interſerui ex Pal. Vat. R. 3. λέλεκται v. II, 1, 4 ſq. In hac *Agenoris ſtirpe* exponenda incredibilis eſt narrationis diuerſitas; in qua componenda fruſtra quis laboret. vid. vel Schol. Apollon. II, 178. III, 1185. Schol. Eurip. Phoen. 5. Afferam ea, quae ad Apollodorum facere poſſunt. παραγενόμενος εἰς Εὐρώπην. immo εἰς Φοινίκην. niſi totum hoc eiiciendum. Vidit hoc quoque Emperius noſter. Τηλεφάσσαν, aut potius Τηλέφασσαν. etiam hoc nomen per vnum σ efferunt Dorv. R. 3. Apud Steph. Byz. in Δάρδανος eſt Τηλεφάη, in Θάσσος vero Τηλέφη, non bene mutatum ab editore. Etiam apud Schol. Eurip. Phoen. 5. Τηλέφη τῆς Ἐπιμεδούσης habetur, ſed Phoenici nupta. Pro Telephaſſa Agenori coniux datur ab aliis Argiope, Nili filia,

e qua Cadmum ſuſcepit; primis nuptiis Damno Beli filiam matrimonio habuerat, e qua ſuſtulit Phoenicem, Iſaeam et Meliam, illam Aegypto, hanc Danao nuptam: vt ex Pherecyde narrat Schol. Apollon. III, 1185. Argiopen etiam Hygin. f. 178. memorat, vbi v. Not. Apud Schol. Eurip. Phoen. 5. eſt Antiope, vitioſe, vt ibi docuit Valk. V. C. *Europa* Agenoris filia, aliis Phoenicis; ita ipſe Hom. Il. ξ, 321. et ex eo alii. cf. Schol. Il. μ, 397. ex Heſiodo et Bacchylide. Nonnulla ſunt diſputata a Mezir. ad Ouid. Epp. p. 338 ſq. add. Intp. Hyg. f. 187, pr. De *Phoenicis progenie* v. Schol. Eurip. 5. adde Carmen, Britomartis matrem, de qua v. Excurſ. ad Cirin, Opp. Virgil. T. IV. p. 137. 8. Pro Phoenice aliud Scholion Eurip. l. c. Φινέα habet; vitioſe vtique; Phineum tamen ad hanc ſtirpem referri ſolitum etiam ſupra vidimus I, 9, 21. pr. p. 60. et idem conſtat

ex Schol. Apollon. II, 178. At omittit prorsus Phoenicem Schol. Aeschyl. S. ad Th. 492. Ταύρης Ζεὺς ἐρασθείς, πίπτει διὰ τῆς θαλάσσης Ῥόδου ἀποπλέων ταῦρος, ὃς χειροήθης γενόμενος ἐπιβιβασθεῖσαν διὰ τῆς θαλάσσης ἐκόμισεν εἰς Κρήτην. Misere haec corrupta; πίπτει ταῦρος non tam suauiter dicta sunt ac apud Auctor. Eleg. in obit. Maecen. 88. *dominator Olympi dicitur in mitidum procubuisse bouem.* Aegius pro πίπτει coni. τρέχει. (saltem deb. νήχεται) vitium latere suspicabatur Faber. Gale primum πλέπτει conicit, quia Pal. πέπτει habet, mox nihil mutandum putat, quia et ap. Lucian. fit ἐνήχετο ἐμπεσών, assimulans valde absimilia: v. D. Mar. 2. nec ἔμπεσε πόντῳ apud Homer. satis bene comparari potest; quo sensu supra p. 61. Harpyia εἰς ποταμὸν ἐμπίπτει, et sic taurus εἰς τὴν θάλασσαν ἐμπεσών sup. p. 134. Omnes vitium tantum in illa voce quae-

runt; (quam, si mutanda esset, in ἐπ-πεύσει abire iuberem) ac si reliqua non minus contaminata essent. quid enim Ῥόδου ἀποπλέων? vbi hoc inauditum? an Iupiter Phoenicen aditurus Rhodo soluit? debebat: ἐκ Σιδῶνος. ἐκ Φοινίκης, vt v. c. Eratosth. 14. Facile assentientes, puto, habebo lectores, si verba πίπτει διὰ τῆς θαλάσσης Ῥόδου ἀποπλέων delenda esse dixero: priora verba ex socordia librarii orta sunt ex seqq. ἐπιβιβ. διὰ τῆς θαλάσσης oculo fugiente huc retractis. Reliqua idem inuenustus homo adiecit, qui paullo ante Agenorem in Europam adducebat. Mox ὃς post ταῦρος non minus ex interpolatione venit, et locus ita purgandus: τοιούτῃς Ζεὺς ἐρασθείς, ταῦρος χειροήθης γενόμενος, ἐπιβ. διὰ τῆς θ. ἐκόμισεν εἰς Κρήτην. καθ' Ὅμηρον δὲ, καθ' ἡμέραν δὲ, Vat. Med. II. ζ, 198. 9. Confundi hic duo Sarpedones, auum cum nepote, iam a viris doctis notatum. Conf. Diod.

Diod. V, 79. et ibi Weſſel. mihi totus locus ex interpolatione irrepſiſſe videtur. Mox ſuſpicor fuiſſe: *συνεξῆλθε δὲ ἐπὶ τὴν ζήτησιν αὐτῇ ἡ Τηλέφασσα (ἡ μήτηρ) Θησεύς.* Neptuni vel Cilicis f. at Cilicis ap. Schol. Eurip. Phoen. 5. Agenoris f. ap. Pauſ. V, 25. p. 445. adeoque Cadmi frater ap. Conon. 37. Κίλικος cum Galeo reſcripſi, pro Κιλίξ, quod inde ab Aegio legebatur. Κιλίκιος tamen codd. omnes. *ἀδύνατοι.* Pal. *ἀδύνατον.* Ad Φοινίκην ex ſeqq. retrahe *ἐκάλεσεν*, mox vero *καὶ* ante *πᾶσαν* dele, nam iungenda ſunt: *Φοίνιξ μὲν Φοινίκην, Κίλιξ δὲ πᾶσαν τὴν ὑφ' ἑαυτοῦ χώραν — Κιλικίαν ἐκάλεσε.* nam verba Φοινίκης πλησίον ex interpretamento nata cenſeo, vtpote et otioſa et a breuitatis ſtudio aliena. A Cilice Ciliciam dictam repetunt multi, ipſe Herod. VII, 91. Solin. 41. et Salmuſ. ad e. l. p. 543. Saltem Phoenices Ciliciam inſediſſe inde colligitur. In ſeqq. *κατῴκισεν*

Pal. R. 3. Cadmus in Thracia consedit; cf. inf. c. 4. pr. vnde illustrandum quoque, quod legitur apud Plin. VII, 56. *Auri metalla et conflaturam Cadmus Phoenix ad Pangaeum montem* (inuenit). Eadem Clemens Alex. Strom. I, p. 363. *Pott.* et ex eo Euseb. P. E. X, 6. — Θάσος ἐν Θράκῃ κτίσας πόλιν. quis tandem haec fando audiuit? Thasum vrbem Thraciae? an ἐν νήσῳ πρὸς τῇ Θρᾴκῃ κτίσας πόλιν? vt ap. Steph. Byz. Θάσσος, νῆσος πρὸς τῇ Θρᾴκῃ πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα. Thason a Phoenicibus conditam, vel ex Herodoto notum esse potest, etsi aliquando a Pariis colonis novis frequentata fuit: (qua de re et de ceteris insulis, ad quas Phoenices appulerant, actum in Comment. super Castoris epochis p. 76. cf. Steph. Byz. in Θάσσος et ibi Intpp.)

f. 2. *Europam Iupiter Asterioni eloca.* Eadem Schol. Il. μ. 397. qui Hesio-

siodum et Bacchylidem auctores edit. Erat autem ille a Deucalione oriundus, Tectami f. ex Crethei (quem I, 9, 11. vidimus) filia, secundum Diod. IV, 60. Diuersus est Asterius Anactis f. apud Pausan. VII, 2. p. 524 extr. et I, 35. p. 87. quem Commelin. cum altero confundit. Verum et is, de quo nunc agitur, aliis est Minois filius, vt ibid. II, 31. Minois dux copiarum est ap. Lycophr. 1301. Tam varie haec seu antiqua fama accepta; seu a priscis auctoribus tradita seu a poetis tractata fuere. Loca sunt ap. Meurs. in Creta III, 2. Nomen ipsum duplici modo efferri solet, *Asterion* et *Asterius*, vt statim I. 3. variare scripturam videbimus; nec refert loca singula adnumerare, v. c. Etymol. M. in Μίνως. Syncell. p. 121. τοὺς ἐκ ταύτης παῖδας omissum τοῦ Διός. *Mileti* pueri nomen admodum celebratum: v. Schol. Apollon. I, 186. Alia v. ap. Anton. Lib. c. 30.

c. 30. ex Nicandro, et ibi Verheyk. Pauſ. VII, 2. p. 524. 5. Apud noſtrum filius eſt Apollinis et Areae, Ἀρείας τῆς Κλεόχου. Sic et Schol. Apollon. l. c. Vat. Med. D. Ἀρέας. Apud Etymol. M. eſt Ἀρίας, πόλιν ἀφ' ἑαυτοῦ ἔκτισε ſc. ὀνομασθεῖσαν, quam ellipſin et alibi occurrere memini. Quod in ſeqq. plures commemorantur puerorum amores, ad Cretae inſtituta ſpectat; nam apud Cretenſes amor puerorum honeſtus habebatur; v. laudd. ap. Meurſ. III, 13. inpr. Strab. X. p. 739 extr. Athen. XIII. p. 602 extr. ſq. videntur adeo poetae et ſcriptores ad heroum tempora hoc ipſum transtuliſſe. A Minoe (cui ceteroqui omnino malam famam adſperſam a tragicis Athenienſibus notat Plutarch. Theſ. p. 7. cf. Strab. X. p. 730. C.) Ganymedem amatum et raptum tradiderant alii ap. Athen. XIII. p. 601. F. et Euſtath. p. 1205, 1. Schol. ap. Valk. V. C. Diſſ. de Scholiis p. 136.

Hem-

Hemſterh. ad Lucian. T. I. p. 210. Simili, quo antea diximus, modo multa turpia et flagitioſa deorum facta memorari coepere: etſi enim alia ex antiquis illis phyſiologorum et theologorum narrationibus ſymbolicis profluxere, vti Chryſippus Iouis et Iunonis amores interpretaturus foediſſimas libidines ſexcentis fere verſibus expoſuerat: Diog. VII, 103., alia tamen per poetas et ſcriptores flagitioſis ſuis amoribus nomina et exempla honeſta praetexere cupientes inuenta et vulgata ſunt; haud pauca in fabulis ſcenicis; quae ab ineptis grammaticis mox in mythologiam fuere illata. Arripuere haec patres Chriſtiani et tanquam patriis Graecorum religionibus tradi ſolita exagitauere, quae non niſi poetarum aliquot impudentiae debebantur. Eius generis multa recitantur, etſi peſſime corrupta, in Clement. Rom. Homil. V, 10. et ibi Coteler. S. Theophil. in

Au-

Autolyc. p. 276. 303. Arnob. IV, 180. et al. *Sarpedon* Lyciam occupat: v. Herodot. I, 173. Diod. V, 79. Strab. XII, p. 858. et qui ad Herodot. laudantur. ἐπὶ μέρει τῆς χώρας, ſcripſi et interpunxi pro corrupto ἐπὶ μέρη. nam conditio propoſita erat, pars regni: v. ſup. Not. p. 166. ἐπὶ τρεῖς γενεὰς ζῆν. fabula haec orta videtur ex confuſis auo et nepote Sarpedone, qui bello Troiano interfuit. Diſcernit vtrumque recte Diod. l. c. Pro Mileto puero alii *Atymnium* cauſſam diſſidii inter fratres ediderant. Ἀτυμνίου. verius Ἀτύμνου, vt docet Salmaſ. ad Solin. p. 121. A. Καρσιεπείας reposui, quod verum nomen etiam Dorvill. habet, pro Κασσιοπείας. eſt illa Arabi filia, Phoenicis coniux, ſecundum alios ap. Schol. Apollon. II, 178. καὶ διὰ τοῦτον στασιάσαι ſc. αὐτὸν, Sarpedonem, τοὺς τοὺς ἀδελφούς. τοῖς νησιώταις νομοθετῶν. Rhadamanthum inſulas occupaſſe

paſſe et ſeuere ius dixiſſe etiam ap. Diod. V, 79. narratum. αὐδὶς φυγών. v. ſup. II, 4, 11. p. 113. et Not. p. 335. 6. μεταλλάξας, abſolute, omiſſo τὸν βίον, vt paſſim ap. Diod. et al. *Paſiphae* Solis et *Perſeidis* filia: v. Not. p. 136. 7. Ea quae nunc ſubiiciuntur, ad *Minoem II. prioris nepotem* ſpectant; id quod in oculos incurrit. Apud Diod. IV, 60. Minos ex Itone, Lyctii filia, Lycaſtum ſuſcipit, qui ſuccedit et Minoem II. generat. Haec ad temporum rationes propius accedunt. *Creta* Aſterii f. Mox c. 3, 1. Creta Deucalionia eſt filia Minois neptis. Aliis memoratur Creta nympha. cf. Salmaſ. ad Solin. p. 119, 1. Meurſ. Creta I, 2. Καρρία ſic refinxi, quod vel inuitis codd. faciendum erat; etſi accedebant Pal. D. et Veſ. cf. c. 2, 1. Diod. IV, 60. et ibi Weſſ. Paus. VIII, 53. p. 707. Vulgo corrupte Καστρία, etiam aliis in locis ſeqq. Δευκαλλίωνα D. R. 3. Ἀκάλ-

λην

λην dedi e Pal. D. R. 3. pro Ἐκάλην Vat. Med. Ἀκάλην. at Ἀκακαλλίδα Minois filiam Pauſ. VII, 53. p. 707. memorat, e qua Apollo ſuſcepiſſe narratur Miletum ap. Anton. Lib. 30. et Cydonem idem ſeu Mercurius ap. Pauſ. l. c. Steph. Byz. in κυδωνία. et Schol. Apollonii ad IV, 1490. Alius filius Oaxus ap. Steph. in Ὄαξος. Aliter Acacallidis amores exponuntur apud ipſum Apollon. eod. loco.

ſ. 3. Ἀστερίωνος retraxi ex ed. Rom. Ἀστερίου repoſuerat Commelin. aſſentientibus tamen Pal. Vat. Med. Sequentia apud Zenob. IV, 6. occurrunt, et ap. Tzetz. Chil. I, 19. v. 473 ſq. Non abſimilis fabula eſt de voto eluſo in arietis Atrei aureo, v. c. ap. Eudoc. p. 77. — βασιλεύων Pal. D. iidem περὶ θεῶν. At mox εἴτι ἂν omnes, non ὅ, τι ἄν s. τὸν φανέντα. apud Zenob. l. c. eſt ὃ ἄν εἴη. et pro ἀνέντος, ἀναδόντος, vt paullo ante ἀναδοθῆναι. Θαλασσοκρατήσας δὲ . . ὑπῆρξεν. vera

vera haec, ſed alio loco inculcata, ab aliena ſuſpicor manu. Deſunt quoque in Zenob. etſi ille alia quoque in compendium redegit. Nec vero ad antiquiorem ſpectant, verum ad alterum Minoem: quod iam monitum a viris doctis. v. Diod. IV, 60. et ibi Weſſel. cf. Meurſ. III, 3. Simſon. ad a. 2599.

ſ. 4. *Taurus* hic eſt is, quem Hercules e Creta deportauit ſup. II, 5, 7. et Not. p. 367. e quo *Minotaurus*, de quo inf. III, 15, 8. 9. Nota res et illuſtratione haud digna. cf. Mezir. ad Ouid. Epp. p. 339 ſq. Fuere forte quae ad haec ſpectarent in *Euripidis Cretenſibus*. Ortum videtur narratio habuiſſe ex antiquo aliquo opere, quod Cretae ſeruabatur, quod ſymbolicum eſſet, capite taurino homini impoſito; qua forma Fluuii interdum exhibentur in numis, vt Achelous, et in numo Metapontinorum Caſuentum fl. de quo v. Neumanni Populon. et Regg.

num. vet. ined. p. 8 ſqq. Alia ſpecies eſt, quae in vrbium Siciliae et Italiae numis occurrit, tauri ſignum capite humano, (quod in not. ad Aen. VI, 26. debebam diſcernere ab illo altero) Bacchi ſeu Solis, Ebonis nomine, ſymbolum a multis habitum, diſſentientibus tamen viris doctis, et modo coloniae aut arationis, modo fluuii ſymbolum in eo agnoſcentibus: cf. Burman. ad Dorvill. Sicula. *Daedalus* Athenis fugerat, cf. inf III, 15, 9. λάβων emendauerat Aegius pro βαλὼν, et καὶ ante κοιλώνας omittit Vat. Veſ. Reg. 3. hic idem cum Pal. κοιλῶνας, et ἀλθινῇ βοΐ. Ἀστέριον. hic ergo diuerſus a ſuperiore illo Aſterione ſeu Aſterio. Variat tamen nomen et hic; nam Pauſ. II, 31. ὁ Ἀστερίων, ὁ Μίνω, ὃν κατηγωνίσατο Theſeus. Minotauri ſpecies ſaepe occurrit, inprimis tamen v. in Pictur. Herculan. T. I. p. 25. *Labyrinthus*, antrum natiuum prope

prope Cnossum et meatus subterranei, mox manu humana elaborati, religioni forte nescio cui consecrati, locum figmentis variis dedere. Nulla eius vestigia supererant iam Diodori aetate, lib. I, 61. seu hominum opera seu terrae motibus et ruinis; etsi meatus et canaliculos subterraneos in Creta superesse recentiores testantur: vt Tournefort. πλανῶν τὴν ἔξοδον; h. e. erat δυσδιέξοδος. v. Meurs. Creta 11, 2. ἐροῦμεν: inf. III, 15, 7. 8. 9.

CAP. 2.

s. 1. Ad seqq. conf. Diod. V, 55. add. Meurs. III, 3. Κατρέως, vt iam sup. p. 535. cum Pal. Vat. Regg. Alia varietas in nomine Ἀλθημένης. ita hic editur inde ab Aegio; et sic Steph. Byz. in Κρητηνία. At ap. Diod. l. c. Strab. X. p. 735. A. et al. Conon. c. 47. Eustath. ad Il. β, p. 313, 36. (etsi in his de altero Althaemene Heraclida agitur) vbique Ἀλθαι-

μένης legitur, eoque alludere videri potest corrupta scriptura Ἀλθεμαίνῃ, in Pal. Vat. D. R. 3. υἱὸς reſcripſit pro υἱοῖ, Reg. 3. et Oxon. adſtipulantibus. υἱὸς γίνεται R. 1. 2. υἱοὺς D. Pro Κατρεῖ iterum vitioſe Κρητεῖ et mox Κρητεὺς, in D. R. 3. Κρατεῖ, Pal. κατεῖ, ſolus Vat. recte κατρεῖ, vt mox Vat. R. 3. κατρεὺς, at Pal. καρτεύς. προσίσχει. Par. ed. προσήκει, vitio operarum, non lectionis variatione. Κρητηνίων, ſic differte Steph. Byz h. v. editum erat κρητήνιαν. in Vat. erat κρατίνιαν. in Pal. D. R. 3. κρατινίαν. Diod. V, 59. in eadem re Camirum vrbem memorat: ad eam igitur tractus is terrae fuit. Aliud χωρίον Κρητιναῖον ad Epheſum Panthen. Erot. c. 5. extr. memorat. ἐπὶ τὸ Ἀταβύριον καλούμενον ὄρος. Ad Diod. l. c. viri docti corrigunt Ἀταβύρου. Sed haud dubie vtrumque recte τὸ Ἀτάβυρον et τὸ Ἀταβύριον ὄρος, vt alia ſimiliter, v. c. flu-

finiorem nomine Ἀχελῶος et Ἀχελώιος. nec bene repugnat Dawes Misc. Crit. p. 176. Quod in Apollod. legitur, Aegio debetur; nam in codd. Ἀταβύριον mox quoque Ἀταβυρίου. Vat. solus τὸ Ἀταβύριον. Sed Stephan. et numi et scriptores scripturam satis firmant. v. Pind. Ol. 7, 160. c. Schol. Wessel. ad Diod. l. c. In eodem monte fuere fabulosa bones aeneae, de quibus ex Pind. et Callim. Tzetza. Chil. IV, 390. cf. Meurs. in Rhodo I, 8. βωμὸν, in Diod. est ἱερὸν, quod saltem sequentibus temporibus fuit superstructum. ὑπέστρωσε, restitui, quod ipsa res monebat, cum codd. Regg. et Dorv. νεοδάρτας legitur vbique; non νεοδάρσας, vt nec mox ἐφ' αἷς, quod quaerebam, pro ἐφ' ἅς. ἤνικα ἀπὸ τῆς Κρήτης ἐπανήει alienum a narrationis ordine, et forte aliunde illatum. Emperius coniiciebat: ἀπὸ τῆς Κρητηΐας.

ſ. 2. Filias *Aeropen* et *Clymenen* vendit pater, quod eas ſtupro corruptas eſſe intellexerat. cf. Mezir. ad Heroid. Ouid. T. II. p. 250. Κρατεὺς etiam h. l. libri, et edd. Κρητεύς. Clymene ἡ Κατρέως etiam ap. Schol. Lycophr. 384. occurrit. Memorabantur haud dubie plura de his in Euripidis Κρήσσαις. ἀπεμπῶσαι Pal. *Pliſthenis* vere filii fuere Agamemnon et Menelaus, vulgo Atrei habiti: v. Schol. Il. β, 249. Clymenen *Nauplio* nuptam ſup. vidimus II, 1, 4. p. 87 extr. cf. Not. p. 274. 276. vbi hunc ipſum locum adnotare oblitus ſum, add. p. 461. Οἴακος ex eodem loco ſcriptum, iam Galeo monente, pro corrupto ὄρακος. Κατρεὺς nunc expreſſe V. R. 3. alii Κρητεύς. et mox κατρέα R. 3. καρτέα Pal. D. σὺν τοῖς ἥρωσι. ſapit hoc poetam veterem; ſunt alioqui σύμμαχοι, vel συνακολουθήσαντες, συμπλέοντες, ἑταῖρον, eu ſic porro. ὑπὸ χάσματος ἐκρύβη. minus

 pro-

prodigiosum est, quod Diodor. l. c. habet, eum per solitudines errantem moerore esse confectum.

CAP. 3.

f. 1. Apud Diodor. V, 79. *Minois II. filii* sunt *Deucalion* et *Molus*; Deucalionis f. *Idomeneus*, Moli *Meriones*. At variarunt haec alii: apud Eustath. p. 314, 7. Σεῖος δὲ Μηριόνου κατὰ τὴν ἱστορίαν ὁ Ἰδομενεύς. Διὸς γὰρ Μίνως. οὗ καὶ Πασιφάης ὁ Δευκαλίων· οὗ Μόλος καὶ Ἰδομενεύς. Μόλου δὲ Μηριόνης. Saltem in hoc consentiunt scriptores *Moli filium* esse *Merionem*; sic etiam in epigrammate, quod Diodoro imposuit l. c. Μηριόνης ὁ Μόλου. Laborare itaque verba quae sequuntur: καὶ νόθος καὶ Μῶλος nemo dubitet; saltem debuit esse νόθος ὁ Μόλος. vt video legere Meurs. III, 3. in loco de Deucalione; et Annam Fabri ad Dictyn I, 1. Γλαῦκος δὲ additum vulgo ὁ Μι-

νμος, quod verum quidem, v. p. 177, at verba libris absunt. De *Glauci* et *Polyidi* fabulis v. Hygin. f. 136, et ibi laudd. Ex nostro eas narrat Schol. Lycophr. 811. Palaephatum, ineptum hominem, c. 27. exscripsere Apostol. VI, 32. et Eudocia p. 97. Fuere tragoediae *Sophoclis Polyidus*, et alter *Polyidus Euripidis*, qui idem sub *Glauci* nomine laudari videtur. v. fragm. Eurip. μῦν διώκων sic idem Schol. μῦμ alii ap. Aegium. μυᾶ Pal. μυᾶς Vat. μυίας Med. μιᾶ R. 3. adeo indocti librarii ne hanc quidem vocem notam habebant; et fuere tamen Graeci homines. Commel. malebat μυίαν *muscam* propter mel; at ab hoc nec mus alienus. τὸν μῦν. erat lectio vulgaris. sed susturi importunum τὸν cum Pal. M. R. 3. εἰς μέλιτος πίθον, vt ὑδρίαν ὕδατος II, 3, 4. Schol. Lycophr. εἰς πίθον μέλιτος γέμοντα. vt ap. Palaeph. c. 27. ἐπὶ τῷ μέλιτι praeclare emendat ἐν πίθῳ μέ-

μέλιτος Valk. V. C. tum ποιμένος Pal. Vat. Dorv. R. 3. Ceterum tenendum, melle Cretam abundaſſe et *mel Creticum* admodum nobile fuiſſe: v. Meurſ. Creta II, 7 et 8. Κούρητες. *Curetes* tanquam μάντεις in fabulam inducti, haud dubie a ſerioribus: cum antiquiores fabulae cum ipſis poetis obſoleuiſſent. Prima eorum memoria in fabulis Iouis pueri: hinc in teletas fuere adſumti; at exciderat animis mature ſymbolica notio quae ſuberat. Simili modo Dactyli Diodoro ſunt γόητες, lib. V, 64. Apud alios eſt oraculum ab Apolline acceptum. v. Hygin. f. 136. χρησμὸς in ipſo Schol. Lycophr. l. c. τὴν ταύτης θέαν. Oxon. ἐχρόαν. vt mox ſequetur. εἰκάσαι. eſt *coniectando aſſequi*, συμβαλεῖν. καὶ ζῶντα abeſt Reg. 2. male; nam eſt; *cum quoque viuum puerum redhibiturum eſſe*. Πολιάδος. Sic nomen ſcribitur, ap. Homer. Il. ν, 666. ap. Etymol. M. ap. Schol. Pind. Ol. 13,

105. hoc idem Sophocles secutus erat, in Etymol. v. ap. Valken. Diatribe p. 200. Vat. πολυΐδιος. At Πολύειδος est ap. Pauf. Palaeph. Tz. et al. *Polyidus*, Argiuus, a Melampode (de quo v. I, 9, 12.) oriundus Pauf. I, 43. p. 104. Coerani filius: vnde Κοιρανίδης Pind. Ol. 13, 105. vbi a Bellerophonte consultus est. cf. Munk. ad Hyg. f. 251. et ad f. 136. Apud Homer. l. c. eius vaticinium filio Euchenori datum memoratur. Idem in Thebaide Πολύειδος occurrebat: v. ap. Athen. XI. pr. et ib. Casaub. Clem. Alex. p. 399 extr. *βάτου καρπῷ*. necesse adeo hunc tres colores habere, forte quia rubet, pallet, nigricat *βάτος*, *rubus*, de quo secundum veteres agentem consule Dodonaeum Histor. Stirp. p. 741. Apud Hygin. *arbori moro* est, quod Munker. sagaciter in *rubi moro* mutare malit. *διά τινος μαντείας*. est apud Hygin. l. c. noctua fugans apes a melle; lusu verborum

rum inter γλαῦκα et Γλαῦκον facto: Aelian. H. A. V, 2. Aliud augurium seruatum est in fragm. Eurip. v. Valken. V. C. Diatribe p. 201. Apud Claudian. de b. Get. 444. *auium elangore repertum gramine restituit*: Et est *augurium* in ipso Hygino. ὅτι δεῖ (se) καὶ ζῶντα ἀπολαβεῖν αὐτὸν sc. τὸν παῖδα, παρὰ τοῦ μάντεως. ἔν τινι οἰκήματι ἀπεκλείσθη σὺν αὐτῷ. sic legebatur; verba priora aberant a codd. inserta haud dubie ab Aegio ex Schol. Lycophr. l. c. v. 811. Etiam Hygin. f. 136. *in monumento*. εἰ τούτῳ συμπάθοι. erat τοῦτο. saltem συμπαθεῖν τινι dicendum, hoc itaque, quod et Emperius vidit, restitui: *si ei parceret*. συμπάθῃ est in Pal. V. D. R. 3. Parum tamen vel sic diserte res est exposita. Diuersa ratio est ap. Schol. Lycophr. vbi Glaucus serpentem prouocare vult vt se interimat: θέλων ἀγριῶσαι τὸν ὁρμόντα, ὅπως ἀναιρεθῇ ὑπ'

αὐτοῦ, βαλὼν τυχαίως ἀνοῖλεν αὐτόν. Alio modo ornata narratio de Aesculapio serpentem feriente, ap. Hygin. P. A. II, 14 extr. p. 458. ἀνίστη vitium est ed. Par. non lectio. At dubitari potest, fueritne ἀνέστησε. sed ἀνέστη esse potest, ὁ ἕτερος. Ab Aesculapio Glaucum in vitam restitutum tradiderant alii: vt inf. III, 10, 3. extr. Schol. Pind. P. 3, 96. cf. Hygin. f. 49. vbi Intpp. Astron. Poet. II, 14.

s. 2. καὶ ἐπειδὴ ἀπέπλει scribendum: vel ἐπεὶ δὲ ἀ. εἰς τὸ στόμα. ap. Schol. Lycophr. εἰς τὸ ἑαυτοῦ στόμα, ἐμπτύσαι, hoc ipsum Apollodoro malim restituere pro ἐπιπτύσαι, Idem pro μαντείαν habet: πάλιν τῆς μαντικῆς ἐπελάθετο. Visum adeo, reddi diuinam vim alteri, spiritu in eius os reddito, s. Afflatu. Ceterum prorsus diuersa sunt, quae in fabula illa inter Mathematicos vulgata *cubi duplicati* memorantur de sepulcro a Minoe filio Glauco

ex-

exſtructo, cum architectus pollicitus eſſet monumentum centum quaquauerſus pedum, reſpondiſſe Minoem: pro regiis opibus opus nimis exiguum fore, duplicato cubo id exſtrui ſe velle: Μικρὸν γ' ἔλεξας βασιλικοῦ σηκὸν τάφου. Διπλάσιος ἔστω, τοῦ κύβου δὲ μὴ σφαλῇς. quos verſus Euripideos eſſe ſollertia Valkenarii perſpexit l. c. Diatr. p. 203. Idem mox problema propoſitum apud Delios: cf. Spanhem. ad Callim. in Del. 321. Sed de ipſa re habetur Eratoſthenis epiſtola ad Ptolemaeum cum poemate, (quod emendatius exſtat in Brunckii V. C. Analect. T. I. p. 478.) in Eratoſth. fragm. ad calc. Arati a Io. Fello editis (Oxon. 1672. p. 33.) ex Eutocio ad Archimed. de Sphaera et Cylindro lib. II, p. 20. Nec praetetiit illud Meurſii diligentia in Creta III, 3. at ex diſciplinae geometricae principiis illuſtrauit *Montucla* (*Hiſt. des Mathematiques* T. I. p. 168 ſqq.) et, quem

quem dudum eadem tradidisse amicissimus Kaestnerus, lectionis copia et varietate inter mathematicos facile princeps, me docuit, *Sturmius* in Archimede germanice verso Norimb. 1670 fol. p. 102 sqq.

CAP. 4.

Sequuntur *fabulae Thebanae*; in his Bacchus, Niobe, Oedipus, bellum ad Thebas et bellum Epigonorum, fata Alcmaeonis: c. 4. 5. 6. 7. Praeter Pherecydem et Hellanicum (qui ἐν Φορωνίδι eas attigerat fec. Schol. Apollon. III, 1177. ἐν Βοιωτιακοῖς ait Schol. Il. β, 494.) fabulas persequutus erat Lysimachus, cuius erant τὰ Θηβαϊκὰ Παράδοξα, vel simpliciter τὰ Θηβαϊκά, (de quibus cf. Valken. V. C. ad Eurip. Phoeniss. p. 603. librum XIII. laudat Schol. Sophocl. Oed. Col. 632.) Obscuriores sunt alii, Lycus περὶ Θηβῶν: Schol. Lyc. 1206. Timagoras, ἐν Θηβαϊκοῖς: Schol. Eurip. Phoen. 163. 674. vbi

et

et Androtion, rerum Atticarum scriptor, memoratur; plures alii possunt passim enotari, v. c. e Stephano, Plutarcho de Flum. et al. Bellum Thebanum inprimis celebratum erat Thebaide Antimachi, qua antiquior alia fuit Thebais κυκλικὴ dicta, v. c. Athen. XI, 3. p. 465. F. vt et Epigonorum profectio, Homero a nonnullis tributa, vt Pausan. IX, 8. p. 729. docet. Recepit hinc fabulas Thebanas in κύκλον ἱστορικὸν Dionysius Milesius. (de quo v. Wessel. ad Diod. To. I. p. 220.) Fuit etiam Minyas inter ἔπη antiqua, memorata Pausaniae, quae ad Orchomenum spectare debuit. Inprimis vero tragicorum ingeniis ornatae et variatae sunt Thebanorum fabulae: e quo genere potiores ad nos peruenere Aeschyli, Sophoclis et Euripidis.

f. 1. Repetit verba, quae sequuntur, Schol. ad Il. β, 494. vbi in f. subiicitur: ἱστορεῖ Ἑλλάνικος ἐν Βοιωτικοῖς, καὶ Ἀπολλό-

Κάδμος ἐν τῷ γ'. mutatum temere in Barnes. edit. in Βιβλ. γ'. κεφ. δ'. Quod cum Telephassa in Thracia confederat Cadmus, supra narratum, c. I. p. 174 f. Oraculum, quod Cadmus accepit, integrum extat in Schol. Aristoph. Rom. 1256. et 115. et in Schol. Eurip. Phoen. 641. vbi consulenda doctissima Valkenarii nota. Apud Schol. Aeschyl. S. ad Th. 492. est simpliciter: τῷ εὑρεθέντι ἀκολουθεῖν. εἰς Δελφοὺς ἦλθε Vat. καθοδηγῷ etiam Schol. Hom. l. c. ἡγεμόνα κελεύθου dixit Apollo in verbis responsi. προηγήτειραν ὁδοῦ Apollon. III, 1181. διὰ Φανέων. in oraculo: διά τε Φλεγυῶν καὶ Φανίδος. In eodem Πελάγοντος nomen expressum; erat is Amphidamantis f. Eundem Pausan. IX, 12. pr. memorat. In Schol. Hom. Πελάγονος est. Emtum bouem a pastoribus Hygin. f. 178. narrat. διεξιοῦσα βοιωτίᾳ, ἐ. Vat. ἐκλήθη Dorv. κλίνειν γόνυ est in oraculo. Schol. Homer. ὀκλήσασα ἀνε-

ἀνεκλίθη: sic et Tzetza Chil. X, 460. Mox idem Schol. leniore verborum cursu: ἔνθα νῦν ἡ πόλις εἰσὶ Θῆβαι. alias malis voc. πόλις abesse. Ἀθηνᾷ, in oraculo est, *Telluri*. Erat Minervae nomen Ὄγκα, frequentatum quoque Laconibus, etiam Ὄγα, quod Aegyptium esse ait Schol. Aesch. S. ad Th. 492. at Phoenicium Schol. ad Phoen. 1068. Sed de voc. hoc multa disputata sunt a viris doctis: v. Valk. V. C. ad Phoen. p. 725. adde *Fourmont Mem. de l'Acad. des Inscr.* T. XV. p. 395 sq. pl. 2. *Summl. antiquar. Auffätze* p. 91. 92. πέμπει τινά, atqui mox πλείονας memorat τῶν πεμφθέντων. Melius adeo Schol. Hom. τινὰς - λῃψομένους χέρνιβα. idque Gale quoque maluit. Tzetza Chil. X, 405. duo nominat Deioleontem et Seriphum; sic et Schol. Lycophr. 1206. ἀπὸ τῆς Ἀρείας πρήνης. Ἀρητιὰς πρήνη ap. Apollon. III, 1179. etiam ap. Schol. Hom.

l. c. cf. Valk. ad Phoen. p. 684. Castalium fontem Hygin. f. 178. memorat parum scite. De *dracone* qui egerint, v. ap. Munk. ad Hyg. f. 6. ἐξ Ἄρεως, καὶ Τιλφώσης Ἐρυνύος addit Schol. Soph. Antig. 128. cf. Valken. l. c. p. 253. qui in h. l. mihi in multis otium fecit. τῆς Ἀθηνᾶς ὑποθεμένης. vid. ibid. p. 255. ἀνέτειλεν Pal. Pars dentium ad Aeeten peruenit: sup. I, 9, 25. p. 64 extr. vbi v. Not. p. 202. Σπαρτούς. ex etymo fabula nata, vt plura in fabulis Boeoticis: id quod huic mythorum generi tanquam proprium est. Iidem γηγενεῖς. οἱ δὲ ἀπέκτειναν ἀγνοοῦντες omissis mediis Var. Malim extritum voc. ἀλλήλους, aut legi: εἰς ἃ αἱ ἐλθόντες ἀλλήλοις, οἱ δὲ ἀγνοοῦντες, *ignari*. Φερεκύδης δέ. verba Pherecydis v. ap. Schol. Apollon. III, 1185. Eundem sequitur Eurip. Phoen. 666. At Schol. ad eum versum inuerse rem narrat, ὁ μὲν Ἑλλάνικος λίθῳ φησὶν ἀναι-

ρε-

ρεθῆναι τὸν δράκοντα, ὁ δὲ Φερεκύδης ξίφει, permutatis Pherecydis et Hellanici nominibus. cf. Hygin. f. 178. ἐκ γῆς ἀναφυομένους ἄνδρας. sup. I, 9, 23. p. 66. erat ἀναδύεσθαι. forte hinc reponere malis ἀναδυομένους. sed vtrumque bene se habet. Apud Lucian. de Salt. 41 est. ἀνάδοσις τῶν Σπαρτῶν. corrigas forte ἀνάδυσις. sed nil interest: eod. loco 50. Ἐχινάδων ἀνάδοσις occurrit. πέντε, quinque Sparti, ad quos totidem familiae Thebanae genus referebant: Nomina sunt quoque ap. Schol. Eurip. Phoen. 949. et 674. cf. Munk. ad Hygin. f. 178. Paus. IX, 5. qui Πέλωρον habet cum Schol. Pind. Isthm. I, 41. Cum his, qui Phoeniciae forte originis fuere, veteres incolae barbari Hyantes, Temices, Aones, Leleges, coaluere. v. Strab. IX, p. 615. (401.) cumque iis condidit Cadmus Cadmeam, acropolin., cui accessere postea Thebae.

f. 2. Κάδμός καὶ, Vat. Mira sunt quae sequuntur. Non quidem illud, quod pro caede facta Cadmus exulat et seruit: nam hoc in multis fabulis ex heroica vita occurrit: cf. sup. de Hercule Not. p. 442. de Apolline propter Cyclopes caesos seruiente apud Admetum I, 9, 15. III, 10, 4. at ἴδιον ἐνιαυτὸν quis alius dixit? et ἀνθ' ὧν ἔκτεινεν quemnam? In priore illo Gale ad annum magnum provocat; at ille non octo annorum fuit. Foeda insidet corruptela. Fuit ἀνθ' ὧν ἔκτεινεν υἱὸν vel παῖδα, ἐνιαυτὸν ἐθήτευσεν Ἄρει. nam Marte satus erat draco. In Schol. Homer. Ὀργισθέντος δὲ τοῦ Ἄρεος κἀὶ μέλλοντος Κάδμον ἀναιρεῖν, ἐκάλυσεν ὁ Ζεὺς, καὶ Ἁρμονίαν αὐτῷ συνέζευξε τὴν Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης. (Iupiter placauit Martem, atque adeo eius filiae nuptias conciliauit Cadmo) πρότερον δὲ ἐκέλευσεν αὐτὸν, ἀντὶ τῆς ἀναιρέσεως τοῦ δράκοντος, ἐνιαυτὸν θητεῦσαι. Apud Suid. in

in Κάδμος est: ἐθήτευσεν Ἄρει ὀκτὼ ἔτη. Potuit hoc a docto auctore primum esse nouatum cum respectu ad octaeteridem Boeotiam, cum dieteride et tetraeteride, propter Olympiades, vt cum iis conueniret annus Boeotius, inuentam: de qua egit Pontedera Antiqq. Gr. et Lat. Epist. 20. p. 210 sqq. Videtur adeo serius hoc inde natum esse, vt, cum in aliis fabulis vnus annus exilii esset, octo annos pro vno anno olim habitos esse dicerent mythographi; an vero vltima ἦν δὲ sq. ab ipso Apollodoro sint, dubitare licet. — βασιλείαν reddidi, quod Commel. et Gal. monebant, pro vitioso βασιλεῖ. Mox restituendum praeterea Ζεὺς δὲ ε. *Nuptiae* hae Cadmi et Harmoniae nobile argumentum in antiquis fabulis: de quo praeclarus locus Pindar. P. 3, 163. 6. Theogn. 14. 15. fuse suo more Nonnus V, 125 sq. cf. Paus. IX, 5. Diod. V, 49. De Harmoniae parentibus v. Eustath. ad Perieg.

rieg. 391. Munk. ad Hyg. f. 6. *ἀνύμνησαν.* Codd. P. M. D. et tres Regii *κατ-ύμνησαν.* Peplum et monile erant ἔδνα, quibus Cadmus eam sibi parauit: Ἡφαιστότευκτον v. sup. Not. p. 52. *Monile* est, quo inf. c. 6, 2. Eriphylen, mox Alcmaeonis coniugem corrumpi videbimus c. 7, 5. 6. cf. Wessel. ad Diod. IV, 65. 1. 62. V, 49. Alii illud a Venere, alii a Minerua dono datum aiunt. Ἐχέ-αθ' codd. male. De *Aristaeo* nihil praeterea addi miror; nisi forte plura narrata fuere in iis quae periere. Fuit magnum eius nomen inter deos *νομίους* et agrestes, mellificii inprimis inuento. v. Apollon. II, 508 sqq. Pind. P. 9, 105 sqq. Diod. IV, 81. Ceterum bonam eorum, quae hic sequuntur, partem recitari video in veteris tabulae fragmento, quod cum tabulae Iliacae, a Fabretto in lucem datae, trinis aliis fragmentis vulgauit Montfauc. Supplém. T. IV, t. 38. Κάδμος

ἐξ Ἁρμονίας, θυγατρὸς Ἄρεως καὶ Ἀφροδίτης, γεννᾷ κόρας δ', Ἰνὼ, Ἀγαύην, Αὐτονόην, Σεμέλην, υἱὸν δὲ Πολύδωρον. Ἀριστάιου δὲ καὶ Αὐτονόης Ἀκταίων, Ἀθάμαντος δὲ καὶ Ἰνοῦς Λέαρχος καὶ Μελικέρτης. Ἐχείονος δὲ Σπάρτου καὶ Ἀγαύης γεννᾶται Πενθεύς. Ζεὺς Σεμέλῃ πλησιάσας, καὶ κεραυνώσας αὐτὴν, ἀνελόμενος τὸν Διόνυσον, καὶ ἐγράψας (ἐνράψας) εἰς τὸν μηρὸν, ὕστερον δίδωσι Ἰνῷ τρέφειν. Ἥρας Ἀργείας ἱέρεια Εὐρυ . . . Agebant, puto, ea, quae inde periere, de Eurydice, Lacedaemonis filia, Acrisii vxore, Danaes matre: v. sup. p. 98 med. Posuerat illa Spartae templum Iunonis Argiuae: Pausan. III, 13. p. 239. cuius forte sacerdos et ipsa fuit. Apposui haec quomodo ea restituenda esse arbitror.

1. 3. De *Semele* omnia vulgata vel ex Ouid. Met. III, 260 sq. Lucian. D. D. 9. Hyg. f. 179. in Diod. III, 63. IV, 2.

Eudoc. p. 118. et iterum p. 373. Licebit adeo otio parcere. Ἥρας κρύφα. Innonem ex seqq. insertam esse non dubito; deficit etiam in Schol. Il. ξ, 323. vbi hic locus exscribitur; in fine autem additur: narrationem extare apud Euripidem in Bacchis, scilicet v. 89 sqq. vbi v. 288. subiicitur etiam interpretatio fabulae inserti femori pueri. Alioqui κρύφα Ἥρας dictum esset, vt κρύφα Πηλέως p. 259. κρύφα θεῶν p. 266. et 268. et in ipso Eurip. Bacch. 98. Iupiter femori inserit puerum κρυπτὸν ἀφ' Ἥρας. αἴτεῖται τοιοῦτον, ne putes ex altera voce primae vltimam adhaesisse; nam αἰτεῖσθαι non infrequens ap. Thucyd. et al. et apud nostrum p. 72. 79. 219. μνηστευόμενος Ἥραν. Dorv. ἥρας. perperam mox iterum p. 189 ὅτι ἐμνηστεύσατο Σεμέλην. ἐξαμηνιαῖον βρέφος. numerum mensium variant poetae: v. Hemsterh. ad Luc. p. 228. T. I. καὶ διὰ τοῦτο ἐκε-

ἐκφαυνωθῆ. aut ab alia manu haec venere, aut legendum, quod obuium eſt, κεφαυνωθῆναι. Similis Penthei calumnia in Eurip. Bacchis 244 ſq. πρὸς Ἰνὼ καὶ Μαλικέρτην. v. ſup. I, 9, 2. Not. p. 139. erat illa matertera Bacchi. — τρέφειν ὡς κόρην. habet et Schol. Lycophr. 22. ex h. l. Ceterum fuit Aeſchyli *Semele*, Euripidis *Ino*.

Λάρχον ἀπέκτεινε. v. ſup. I, 9, 2. et Not. p. 139. Ad ſeqq. conf. Schol. Lycophr. 229. εἰς πετυρ. Vat. ὡς. Schol. Lycophr. l. c. εἰς ζέοντα λέβητα. Schol. Pind. Arg. Iſthm. εἰς λέβητα ὕδατος ζέοντος. εἶτα βαπτίσασα. parum commodum hoc ad rem. apud Schol. Lycophr. l. c. eſt: σωφρονήσασα δέ. μετὰ νεκροῦ. modo cum vino, modo cum caeſo puero deſiluiſſe narratur: v. c. Eurip. Med. 1282. (1295.) cum Schol. ἤλατο correxit Faber; editum et ſcriptum erat ἤλατο vel ἤλλατο. Saltem ἤλλετο erat ſcri-

ſcribendum, cum Schol. Pind. l. c. forte ex h. l. Praecipitauit autem ſe e petra *Molueridi*: de qua v. Hemſterh. ad Lucian. l. c. T. I. p. 307. erat ea Iſthmi, in finibus Megaridis, pars montis Geraniae. *κατὰ βυθῶν.* etiam hunc pluralem ignorationi ſcripturae in compendium contractae deberi arbitror pro *κατὰ βυθοῦ*, vel *βυθόν.* vt *ἐπὶ βωμῶν*, *ἐπὶ μέσθοῖς.* ſup. Not. p. 150. 282. *τοῖς χ. γὰρ β.* videtur hic deeſſe aliquid, aut ſuperesſe; in nominibus enim nihil deprehenditur, quod ad auxilium ferendum ſpectet. *ὀνομασθέντος* erat in Pal. V. D. R. 3. *Iſthmia* ſuper *Melicerta* a *Siſypho* inſtituta: nota res. v. Arg. Iſthm. Pind. Corſin. Diſſ. Agon. et vel Simſon. 2645. erat autem Siſyphus Athamantis frater, adeoque Melicertae patruus: ſup. I, 7, 3. p. 27. *τὸν Ἥρας θυμὸν ἐκλεψεῖ*, h. *ἔλαθεν*, *ἠπάτησε*, ſeu *fraus* ſeu *animum*. An ab aliis in hoc dum mutatus

puer

puer Bacchus tradatur, non memini. in R. 3. a m. pr. erat τῶν Θυμῶν. ἐν Νύσσῃ sic sane libri et edd. sollenni more librariorum seriorīs aetatis, qui geminare amant litteras; sed debebat reponi Νύσῃ vt p. 23. cf. Weſſ. ad Diod. p. 19, 96. Ern. ad Hom. Hymn. p. 99. Ceterum *Nyſam Aſiae* hic memoratam habemus, ſatis late declaratam; niſi dicas Aſiam proprie dictam in Lydiae finibus eſſe intelligendam. Ita e Tmolo Bacchae Thebas deductae ſunt ap. Eurip. in Bacchis. Νύσαν τῆς Ἀραβίας habent alii, ipſe Diod. III, 63. translatum quoque ad Oſiridem lib. I, 15. vbi v. Weſſ. at IV, 2. μεταξὺ Φοινίκης καὶ Νείλου, ex Hymno Homerico in Bacchum; vt taceam Nyſam Thraciae ac Nyſam Indiae ab aliis memorari. Vulgata res eſt, plures in fabulis ferri montes vrbesque huius nominis, et referri modo ad hunc modo ad illum Bacchi rem: v. vel Steph. Byz. h. v.

h. v. Schol. Il. ζ, 133. ſed Homerus de Nyſa Thraciae agit. Scilicet cum poetis ad Orgia Bacchi diuerſis in locis enarranda opus eſſet monte, in quo illa agerentur, Nyſam aliquam vbique intulere. *Nymphae Nyſeides* hinc paſſim occurrunt, etiam ap. Ouid. Met. III, 314. Eaedem Nymphae Dodonides appellatae a Pherecyde, non modo apud Hygin. P. A. II, 21. quem Hemſterh. adhibet teſtem ad Lucian. p. 312. ſed inpr. Schol. Il. σ, 486. Φερεκύδης δὲ τὰς Ὑάδας Δωδωνίδας νύμφας φησὶν εἶναι, καὶ Διονύσου τροφούς. videtur adeo ille relegaſſe fabulam in Epirum; forte quod ab alijs illae pro Iouis nutricibus habitae erant: cf. Hyg. f. 182. cum Munk. qui et locum Etymol. M. memorat, ad f. 192.

f. 4. De *Aſtaceni* fato ex Ouid. Met. III, 139 ſqq. omnia ſunt nota: add. Hygin. f. 180. 181. et ibi Not. ex veteribus inpr. Euſtp. Bacch. 335 ſqq. Callim.

lim. L. P. 108 sq. Nonnus ad fastidium vsque fabulam persequutus est Dionys. V, 287 sq. *παρὰ Χείρωνι.* Apud poetas nullus fere est ex heroibus insignioribus, qui non ex Chironis disciplina et institutione prodierit: ita Iason apud Pindar. Achilles inf. III, 16, 6. *κυνηγὸς ἀδιδάκχθη.* vir doctus in marg. ed. Fabri tentabat *κυνήγιον.* parum feliciter; alterum exemplis adstruxit Hemsterh. ad Plutum p. 5. *ὡς μὲν οὖν Ἀκαστίλλας.* hoc idem ex Stesichoro Pausan. IX, 2. memorat; alias causas Diod. IV, 81. *ὅτι ἁμν.* reposui pro vitioso *ὅτε.* male quoque ed. Rom. *Σεμέλη.* *ἀπολομένου.* legebatur *ἀπολουμένου*, quod esset, *iamiam periturus*; at nunc perierat. Pal. D. V. R. 3. *ἀπολλυμένου.* et *Ἀκταίονος* ed. Rom. cum mss. et sic *Ἀκταίουα* Callim. L. P. 109. quod sequutus est Ouidius. A Commelino illatum *Ἀκταίωνος.* Vtrumque recte: v. ad Pollux. T. I. p. 495. ad Pausan. p. 787.

et

et ad Diod. p. 324. T. I. ἐπὶ τὸ τῶ X. interposui τὸ cum Pal. fonte et aliis. Vat. R. 2. ἔπαυσε recepi e Pal. D. R. 3. pro ἐπαύσατο, monente quoque Oudend. ad Thomam M. p. 230. Vnde hoc de simulacro Actaeonis canibus proposito, vt horum adhuc superstitem esse sibi persuaderent, Apollodorus petierit, non reperio.

In sqq. erunt qui vereantur, ne mihi nimium in his arrogauerim. Eieci totum locum, tanquam male ex variis in marginem adscriptis conflatum. Solet sane noster auctor nomina obscura satis enumulare, vt in Danai et Aegypti progenie, tum in Thespiadibus et Thespiadis factum: nec tamen metrice ea adscribit. Tum autem ex pluribus poetarum locis hi versus confarcinati sunt, peius etiam a librario habiti; sunt enim omnia in iis corruptissima: quibus adhaerescere si vellem, otii male collocati reus iure agerer.

Etiam

Etiam in Hygino f. 181. canum nomina enumerantur, multo magis corrupta; diversa fere ab Ouidio. Fuere etiam ab Aeschylo tradita (in Pentheo forte, vel in Lycurgo) sed pauca, vt primitus pleraque, et tantum quatuor numero, ap. Polluc. V, 47. Locum exscripsit Eudoc. p. 96. ἐξ ὧν οὗτοι, absunt verba R. 2. idque bene; corrupta sunt in libb. ἐκ τῶν οὕτω δὴ νῦν, nisi quod οὗτοι in R. 3. Aegius e librorum corruptelis aegre se sensum elicere potuisse praefatur: videtur itaque plura de suo constituisse. Scaligeri correctiones habet Toll. ad Palaeph. p. 161. Tentauit nonnulla Mitscherlich. noster Epist. Crit. p. 25. ἤϋτε θῆρες· ἤϋτε θηρὸς emendat Scaliger; in idem incidit Mitscherl. sed sibi temperat, quia apud Homerum sunt κύνες θήρεσσιν ἐοικότες Od. ξ, 21. Scilicet nunc feratum modo canes in eum irruunt. Forte fuit: καλὸν σῶμα π. ἠΰ τε θηρὸς τοῦδ'

ἐδά-

ἐδάσαντο κ. *pulcrum et validum corpus cerui huius*, quem herum esse ignorabant. Nam cerui notionem in θὴρ latere, vbi canes opponuntur, non dubito. Sic et θῆρες et κύνες oppositi ap. Nonn. Dionys. l. c. in eadem fabula; vt v. 440. 1. (quo versu leg. εἴρεο Νύμφας Νηϊάδας. δεδάασιν ἐμαὶ δρύες·) Mox legebatur: τοῦτον ἐδάσαντος κύνες κρατεροί. Pal. ap. Commel. τοῦ δ' αὖτὸ, at τοῦ δάσαντο Ves. et Regg. τοῦ δάσαντος Vat. κύνες κρατεροῦ Pal. et omnes codd. τοῦτον ἐδάσσαντο κρατεροὶ κύνες adscriptum video in ora ed. Fabri. Scaliger em. τοῦδε δάσαντο. πέλας Ἄρκυα πρώτη. Aegius πέλας ἄρκυα Πρώτη, quasi esse posset: *prope retia Prote*. Ἄρπυια Scaliger, parum sollicitus de metro, etsi nomen canis erat ap. Aeschyl. l. c. Ouid. et in Hygin l. c. Ἄγρια coni. Mitscherl. In libb. est ἄρκενα. an fuit versus initium: πέλας ** Ἀργέννη πρώτη, μετὰ δ' αὐτὴν ἄλκιμα τέκνα, Λ. A Scaligero

gero suppleri video: Λεῖπ' Ἀργὴ, Πτερόλα μετὰ vel Λεῖπ' Ἄγρη, Κανάχης μετὰ ταύτην ἄλκιμα τέκνα. καὶ βάνος πόδας ἀνετός. bene Scalig. βαιὸς πόδας Αἴνετος, *paruis pedibus*. Mitsch. Λ. καὶ Βάλιος, sed ἀνετὸς sanum esse nequit. Galeus hariolatur: Λυγκεὺς ἰχνοβάτης πόδας αἰνετὸς ἠδὲ Μελάμπους. Scaliger ἠδὲ Δρομαῖος. καὶ τοὺς ὁ. pro vulgato erat in codd. καὶ οὓς et ὡς καταλέξῃ. quod Aegius mutauit, puto. sed nec sic sana sunt. Si poetae verba sunt, satis quidem ieiuna, leg. partim cum Scaligero: καὶ τούτους ὀνομαστὶ δηνεγκέως κατέλεξε. καὶ τότε Ἀκταίων ἔθανεν. hoc dedit Aegius; in codd. est καὶ τότ' vel sine καὶ, vt Vat. R. 3. Ἀκταῖον κτεῖνε P. D. Ves. R. 3. κτεῖνα Vat. Med. Inserendum saltem γ' cum Mitscherl. καὶ τότε γ' A. sed potuit hoc ab eo appositum esse, qui omissis mediis reliqua in margine adscripserat: καὶ τότε. (scil. *subiungit poeta*) Pro

ἐννεσίῃσι, *iussu, numine Iouis*, est in codd. αἰνεσίῃσι eadem aberratione, quae in Apollonio occurrit. Pro πρῶτοι in libb. est πρῶτος. αἷμα πίον recepi pro ἀπὸ, cum viderem etiam Scaligerum sic emendasse; inciderat in idem Mitsch. Σπαρτὸς δ' ὢν 'A. in codd. est παρτός τ' ὢ, vel δὲ ὢν. Scalig. Σπαρτός τ' οὖν. malim γοῦν. nisi fuit Σπαρτός τ' Οὐραργός τε. *cauda albicante*. Βορῆς ex Βορέας. edebatur βόρης. posset videri ductum a βορὰ vnde ὁ βόρος. cf. Munker. ad Hygin. l. c. Quae sequuntur, ex pluribus auctoribus et locis congesta sunt, nam eandem sententiam bis vel ter reddunt. τοῦ δ' Ἀκταίωνος Aegio deberi videtur; codd. οὗ δ' ἀκταίου. Med. ἀκταίον. Scaliger: τοῖ δ' Ἀκταίωνος. αἷμα τ' ἔλαψαν. ita nam Ruhnkenio nostro V. C. ad Callim. fragm. 247. rescripsimus, pro ἔδαψαν, quod alienum esset: *lambendo* non *vorando* opus fuit. Versum ab alio quam reliqua auctore

pro-

profectum esse vidit Mitsch. l. c. — ἐκέσσυθεν refinxi, quod res ferebat, pro vitioso ἐκέσσυθον. et iam Scaligerum sic correxisse video. Vltimus versus est ab indocto librario in alienum locum illatus, spectauit haud dubie ad Bacchum in seqq. qui vinum inuenit *solatium curarum futurum hominibus*. Odorati sunt idem Faber, Gale et Mitscherl.

Cap. 5.

De *Dionyso*. Nulla facile fabularum pars tam miris modis turbata est quam Dionysi; tam multa in vnum nomen fuere cumulata. Primam notionem fuisse symbolicam et ex Oriente profectam, nemo dubitet; satis quoque constat naturam eiusque vim generandi ab initio fuisse declaratam notione in personam seu deum conuersa; successit vitae, hominum, rerumque cultu emendatae, notio, adhaesitque ea inprimis vino, cum

multis in locis a uitium cultura melioris vitae initia processissent, quae aliis in terris frugum cura attulerat; itaque vtrique numini, et Cereris et Bacchi, humanitatis cultus assignari coepit, cum enndem a soli agrique cultu profectum esse constaret. In festis Bacchicis, quae in teletas et arcana sacra abierant, hic a siluestri ferique vita ad mitiorem melioremque vitam transitus symbolice adumbrari coepit; mox, rerum notionibus obscuratis, vani ritus cessere in furores. Fuere haec sacra non vnius generis, loci et temporis: omnia sensim inter se commixta; ita in vnam fabulam transiere diuersissimae res a Phoenicibus, Aegyptiis, Thracibus, ex theogoniis, orgiis, et teletis Orphicis, petitae; nam et in his fabulae antiquitus a ceteris recedentes fuere. Omnia tandem congesta in Bacchum Thebanum, qui proprie inter heroes erat, quibus de causis, quibusque mo-

modis id factum sit, non satis constat; nisi forte orgia Thebana trieterica, quae aliquando summam celebritatem habuerunt, locum rei praebuere. Subsitit tandem Dionysi notio, modo in hilaritate ex vino, modo in mollitie ex festis epulisque; et hinc natus est Dionysus intonsus, formosus, et reliqua. Alia tandem addidere Dionysia Athenis celebrata, et actae in iis fabulae tragicae cum choris; ita tandem in Apollinis et Musarum consortium receptus est Dionysus. Haec forte sunt, quae de toto hoc genere probabiliter dici possunt. Apud nostrum fabulae Bacchi Thebani, admixtis nonnullis aliis, exponuntur. Sunt eadem fere apud Schol. Il. ζ, 130. vbi sub fin. praeter Cyclicos Eumelus ὁ τὴν Εὐρωπείαν ποιήσας laudatur. Multas accessiones et varietates mythi hi accepisse videntur per choros et per Dithyrambos; alias ex dramatibus satyricis et tragi-

gicis: e quibus nonnulla sunt ap. Hygin. f. 129-134. In historicas narrationes versae fuere ab iis quos Diodor. III, 62 sqq. male sequitur; add. Syncell. p. 129 extr. et sqq. Bene de litteris his mereret, magnamque gratiam iniret, qui ex Nonni Dionysiacis saniora colligeret et in vnum corpus colligeret.

f. 1. Διόνυσος δὲ, abest haec vox a Pal. R. 3. male. ἐμβαλλούσης ed. Rom. ἐμβαλούσης Pal. e quo Commel. recepit, V. R. 3. cum al. Iunonis odium in Bacchum ex theogoniis ductum videtur, in quibus illa aerem inferiorem, seu atmosphaeram, declarabat. Αἴγυπτόν τε καὶ Συρίαν ex margine irrepsisse suspicor, excidisse vero post αὖθις δὲ διὰ τοὺς Ἰνδοὺς καὶ τὴν Συρίαν, nisi brevitatis studio haec, vt alia, praetermisit noster. *Proteus*, cum semel is ab Homero in Aegypto fuisset collocatus, a poetis adoptatus videtur, quoties Aegypti rex erat aduo-

can-

candus: ita in fabula Helenae ap. Euripidem: idque eo magis, quod idem nomen in regum recensum intulerunt Graeci: Herod. II, 112. εἰς Κύβελα. Sic et Schol. Homer. Legebatur εἰς Κύβαλα, quod indocto librario debetur. τὰ Κύβελα vel Κύβελλα Phrygiae mons, mox forte et vrbs, v. Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 90. Heins. ad Virgil. Aen. III, 111. τὴν στολὴν, malit τὸν στόλον Arnaldus de diis paredris p. 163. vbi de Cybeles et Bacchi consortio agit. v. inpri chorum in Eurip. Bacch. 64 sqq. (vbi v. 73 sqq. ὦ μάκαρ duo membra habent: priora: βακχεύων. . τάτε M. θεμιστεύων ad Cybeles teletas spectant, sequentia ad Bacchi, nec in vnum sunt miscenda.) Ibidem Bacchus cum Bacchis per Lydiam vagatus adiit Thraciam et Boeotiam. Pertendum hoc a sacris vtriusque seu confusis seu propter ritus et furores inter se cognatis. Traditum adeo fuit, a Rhea

Bacchum nutritum: ap. Steph. Byz. in Μάσταυρα. ἐπὶ Ἰνδοὺς alieno loco pessime insertum est. ἀνὰ πᾶσαν ἐφέρετο τὴν γῆν ait Schol. Hom. Multae de hac profectione fabulae olim fuere; extitere quoque Dionysii alicuius Βασσαρικὰ, e quibus forte a Nonno mutuata in Dionysiacis supersunt. De *Lycurgo* memorauit iam Homer. Il. ζ, 130 sqq. sed ibi ille excaecatus. Alii variis modis extulere et ornauere: v. quos laudant Intpp. ad Hygin. f. 132. et Meziriac. T. I. p. 163 sq. Fuit Aeschyli fabula Lycurgus. βασιλεύσας ed. Par. sed incuria operarum. οἳ Στρυμόνα π. παροικοῦσι ed. Rom. ordinem verborum mutauit Commel. e Pal. cum Vat. πρῶτος alienum et ieiunum. In Schol. Hom. est μύωπι ἀπελαύνει τῆς γῆς, in Homero ipso βουπλῆγι. fuga Bacchi ad Thetidem iam ab Hom. l. c. memorata: dedit huic pro munere aureum vasculum, quo postea Achillis

lis ossa sunt condita: v. Od. ω, 74. Schol. Lyc. 273. αὐτῷ post πλῆθος eiiciam. — Λυκούργῳ δὲ, ex D. et R. 3. erat notatum, et sic ed. Rom. γὰρ ex correctione Aegii receperat Commel. mox erat forte μανίαν ἐνεποίησε, etsi alterum, satis quidem ieiunum, defendi potest. Δρύαντα τὸν παῖδα, ergo aui nomen habuit; alibi non memini occurrere. αὐτὸν ἐσωφ. P. V. R. 3. ἐσωφρόνισε D. R. 3. τὸ Παγγαῖον notus mons, inprimis metallis diues, cui Philippi adiacebant; erat tamen hic in codd. et edd. παγκαῖον. μετὰ Δ. β. Pal. Vat. Lycurgi mors diuersis modis narrata. Proxime ad nostrum Hygin. f. 132. vbi eum Liber pantheris obiecit. Periere Aeschyli et Euripidis fabulae *Penthei* nomine inscriptae. Apud Sophocl. Antig. 968 sq. antro inclusus interiit, cf. ibi Schol.

f. 2. *Penthei fatum*, notum et hoc satis ex Ouid. Metamorph. v. ad Hygin.

f. 184. Sed adeundae sunt Eurip. Bacchae. καὶ τὴν Ἰνδικὴν ἅπασαν, στήλας ἐκεῖ στήσας, iterum a mala manu illata ex margine. ex Thracia iter Thebas brevius habetur. in Pal. omissum Ἰνδικὴν, at paullo ante τὴν Θρᾴκην. ἡνίγμας Vat. περὶ Κάδμου Pal. ἐμελίσθη Vat. αἱ δὲ ἐν τοῖς ὄρεσιν, narrata res sup. II, 2, 2. p. 89. 90. ex Hesiodo versus v. Not. p. 279.

f. 3. *Bacchus praedones in delphines mutat.* Satis nota et haec ex Ouid. M. III, 582 sq. Hygin. f. 134. Tu vero adi Hymnum Homer. in Bacchum. Supereſt praeclarum Anaglyphum Athenis in Zophoro monumenti choragici Lysicratis (*Stuart Antiquities of Athens* c. 4. *Le Roi Ruines de la Grece* t. 10. 34.) ex Νάξου tum Diam dictam: Nota res vel ex Odyſſ. λ, 324. et Schol. Intpp. Ouid. Met. III, 597. 690. Koppiers Obſſ. p. 104. Τυρρηνῶν. non de Etruſcis cogitandum, vt

vt multi faciunt etiam ex veteribus; ſed ſunt Tyrrheni ex Pelasgis. (Egi de his in Comment. de Caſtoris Epochis, Nov. Commentar. Soc. Gott. T. I. p. 80 ſq. III, p. 38.) τριήρην Vat. εἰς Ἀσίαν int. Aſiam proprie dictam, Lydiae partem, vnde et hos Tyrrhenos veniſſe alii poetae aſſerunt. cf. ad Met. III, 576. ἀπεμπολήσοντες. Pal. D. ἰστὸν ex Aegii emend. legimus; in codd. erat ἰσθμὸν, quod et e Pal. Dorv. notatum video. εἰς δὲ μ. vitioſum hoc. an ὧδε μ. Quod matrem *Thyonen* in caelum ex inferis ducit Bacchus, narratum quoque ap. Diod. IV, 25. extr. et III, 62. vtroque loco cf. Weſſel. Troezenii monſtrabant locum, vbi ex inferis prodierat: Pauſ. II, 31. pr. et Argiui ibid. II, 37. extr.

ſ. 4. Seceſſus *Cadmi* in *Illyricum*, vbi cum Harmonia in ſerpentem mutatur: notus vel ex Ouid. Met. IV, 563 ſq. at v. Apollon. IV, 517 ſq. add. Strab. I. p. 78

p. 78. et verſus Callimachi ibi laudatos in fragm. Callim. CIV. Perieget. 390 ſq. et ibi Euſtath. add. Bacchas Eurip. ſub fin. v. 1340 ſq. qui locus vtinam integer eſſet. Indictus ibi diſceſſus in Illyricum in poenam contemtus ſui a Baccho. Ab Amphione et Zetho electus fertur apud Syncell. p. 157. Famam veterem fuiſſe neceſſe eſt, qua acceptum erat, Cadmum in Illyricum profectum inter Encheleas conſediſſe: cf. Strab. VII, p. 503. A. (326.) vbi poſteri Cadmi iis regnaſſe narrantur. vnde et h. l. filius Illyrius ei naſcitur. Male codd. Ἀγχίλλας. μεταβαλὼν, ſc. τὴν μορφὴν, v. ſup. Not. p. 153, ſubſcitur ἐξεπέμφθησαν. poteſt excuſari haec ſtribligo; ſed librario, puto, debetur; erat ἐξεπέμφθη. Curru anguibus iuncto in Elyſium abducti ſunt ap. Schol. Pind. P. 3, 153. Fuere et de eius ſepulcro fabulae: v. c. e Dionyſio ap. Tzetz. Chil. IV, 395 ſqq.

f. 5.

f. 5. Paullo obſcurior narratio, quae ſequitur, de Polydoro et Labdaco, eius filio; Nycteo et eius fratre Lyco: eſt Paus. IX, 5. p. 720 et lib. II, 6. p. 124 Νυκτέος Pal. τοῦ ante χθονίου aberat Pall. D. V. R. 3. iidem mox λαιδάκου, ex more. *Chthonius* vnus ex Spartis ſup. III, 4, 1. p. 185. ex eo natus Nycteus cum Lyco. Diuerſos auctores ſequutus inf. III, 10, 1. p. 229. Hyrlei et Cloniae progeniem eos edit, vnde Palmerius ſuſpicabatur fuiſſe hoc quoque loco Νυκτέως τοῦ Κλονίας, ἀνεψιᾶς. etſi hoc vix admittam, tamen τοῦ χθονίου non tam ad recondituam fabulam, quam ad indocti librarii alieno loco ex margine hoc adſciſcentis oſtentantiam referendum eſſe arbitror. Potuit χθόνιος generali notione ab aliquo appoſitum eſſe: nam Sparti omnino χθόνιοι. ita Ἐχίων ὁ χθόνιος ap. Eurip. Bacch. 541. et paullo ante τὸ χθόνιον γένος. Lycus regnum Thebarum ac-

arripit. Labdaco mortuo et Laio puero annuo relicto. Apud Pausan. l. c. p. 720. Nycteus tutelam Laii suscipit. Si ea, quae sequuntur, satis assequor, res ita se habuit: Par illud fratrum Thebas venit; Penthei beneficio ciuitate donatur. Lycus autem polemarchus constitutus regnum sibi arrogat, Laio posthabito, qui, ab Amphione et Zetho Thebis cedere coactus, in Peloponneso apud Pelopem exulat. Narrata et disposita haec fuere pluribus modis in tragoediis. ἕως οὗτος ἦν παῖς. vix genuinum, sed ex margine illatum. voluit homo sensum esse, *interea dum ille pueritiam exigebat, durante eius puerili aetate.* ἀμφότεροι δὲ sc. Nycteus et Lycus. ἀπὸ Εὐβοίας, ἐπεὶ Φλεγύαν ἀπέκτειναν. Atqui hic est notus Orchomeni rex, adeoque in ipsa Boeotia, non in Euboea. Phlegyas condidit vrbem Phlegyam, et auctor fuit Phlegyarum, qui mox praedationibus finitimorum, tandem-

demque templi Delphici, infamiam nominis sui contraxere. v. Paus. IX, 36. Inter eos, quos depraedati sunt, fuere etiam Thebani; itaque Thebas aduersus eos munisse muro narratur Amphion; v. quae ex Pherecyde repetunt Schol. Il. τ, 302. Od. λ, 263. Schol. Apollon. I, 735. (ex quo Eudoc. p. 19. in qua et repetitum βασιλεύοντι Κάδμῳ, male interpositum ab interpolatore, absunt quoque verba a Mc. bibl. Reg. Paris. etsi et in hoc locus truncatus est.) Non dubito verba ἀπὸ Εὐβοίας esse tollenda, tanquam aliena manu illata. Συρίαν πατρίδα pessima depravatio pro Ὑρίαν, quod animaduersum quoque Mitscherlichio nostro, Epist. p. 30. fuit enim Hyria oppidum Boeotiae haud longe ab Aulide, iam Homero memoratum Il. β, 496. vbi v. Schol. et Strabo IX, p. 620 A. vixit ibi Hyrieus, quem inf. c. 10, 1. noster edidit ex alio auctore patrem Nyctei et

Lycl.

Lyci. Excidisse tamen vel sic videntur aliquot verba post Τρίαν κατῴκουν; καὶ ἐκεῖθεν ἐλθόντες εἰς Θήβας, διὰ τὴν π. Π. nam rerum ordo hic esse videtur: fratres hi duo caede facta Phlegyae exulatum abierant Hyriam, inde Thebas profecti inter ciues fuerant recepti. Iam de singulis: ἐπὶ Φλεγύαν Vat. Χρύσης. fuit ea Halmi filia, Eteoclis neptis, qui Orchomeni rex fuit Paus. IX, 36. pr. p. 782. At pro Χρύσης omnes codd. nostri Δωτίδος exhibent: itaque valde probabile fit, Aegium callide alteram lectionem substituisse e Pausania. Dotiam Elati filiam memorat Steph. Byz. in Δώτιον. Dotion erat in Thessaliae Pelasgiotide, haud longe, a Boebe (v. Spanh. ad Callim. in Cer. 25. et ibi laudd.) vrbs Elati, e quo Ischys natus, quem Coronis amauit; secundum alios ea Aesculapium in eadem vrbe edidit: v. ap. Schol. Pind. P. 3, 14. Ipse quoque Phlegyas a nonnullis in

Thes-

Theſſalia fuit collocatus: inf. III, 10, 3. p. 233. Cum magna ſit narrationis varietas in hoc fabularum genere, potuit etiam Dotis aliqua eſſe. at h. l. eſt porro Δωτίδος τῆς Βοιωτίδος; an vt diſtinguatur ab altera, quae non Boeotia erat? ſuſpicor equidem alteram vocem ex altera per corruptelam eſſe natam, et fuiſſe tantum τὸν Ἄρεος καὶ Δωτίδος. τὸν Ἄρεος υἱὸν Vat. Forte haec ipſa Phlegyae caedes fuit inter cauſſas odiorum et irae Phlegyarum in Thebanos. διὰ τὴν πρὸς Πενθέα οἰκειότητα. nam Nyctei filia in matrimonio habebatur a Polydoro, Penthei auunculo.

(p. 195. III, 5, 5.) *Antiope.* Magna inprimis in hac narratione diuerſitas, quia a tragicis poetis frequentata eſt. Nobilis in his Euripidis Antiope, cuius fragm. praeclare illuſtrata a Valkenario V. C. vide in Diatribe c. 7. 8. Alio modo, reſpectu operum artis anti-

quae, inprimis Farneſiani Tauri, illuſtratam dedimus fabulam (*Antiquar. Aufſätze* II St. p. 182-274.) Loca claſſica ſunt Pauſ. II, 6, 26. IX, 5, 17 extr. Schol. Apollon. IV, 1090. Hygin. f. 7. 8. Sed primo loco Homerus Antiopen memoravit Od. λ, 260. vbi Aſopi filia eſt, Zethi et Amphionis mater ex Ioue; quem ſequitur Apollon. I, 735. vbi Schol. duas Antiopes diſcernit; idem poeta tamen IV, 1090. Nycteum Antiopes patrem edit. ταύτῃ Ζεὺς σ. Scilicet is Satyri ſpecie eam oppreſſit. Hoc loco eſt Nyctei f. Mater Polyxo inf. memoratur c. 10, 1. ἄγγυος D. R. 3. pro παρὰ E. καὶ παρὰ A. erat vitioſe editum ſcriptumque περὶ. conſentit in correctionem Scaliger. Male etiam erat in Codd. ſcriptum ἐν ἐλευθέρῳ, emendatum iam ab Aegio. Eleutherae erant in confiniis Boeotiae et Atticae, poſtea Atticae attributae: v. Pauſ. I, 38. p. 93. βουφορείων itidem praue codd.

τὴν

τὴν δὲ Δίρκην θριξὶ δήσαντες. vocem mediam sustuli consensu codicum; etiam ἐτείχησε, quod male editum erat, pro ἐτείχισε, hoc et Pal. D. R. 3. agnoscunt. *Raptus Chrysippi* a Laio a multis celebratus fuit; nec modo fuit Euripidis Chrysippus, de quo v. Valken. V. C. Diatr. 3. p. 23. verum et in Oedipi fabulis eius rei facta esse debuit mentio; cf. Schol. Arg. S. ad T. Aeschyli. Inter tragoedias Aeschyli Laius quoque laudatur. Meminere Chrysippi praeter Athen. XIII. p. 602. F. Valkenario iam memoratum, Schol. Eurip. Phoen. 66. 1748. et al. Schol. Il. β, 105. Hygin. f. 85. vbi v. Intpp. Paus. VI, 20. p. 502. Pelopis filios v. ap. Schol. Eurip. Or. 5. filias Nicippen et Lysidicen supra vidimus II, 4, 5.

§. 6. De *Niobe* cui non Ouidius lectus Met. VI, 146 sq.! Locus class. est et suauissima narratio in Il. ω, 602 sq. vbi v. Schol. ex Euphorione. Etiam haec fa-

bula a pertenuibus initiis ducta; cum Niobe, partu felix, liberis acuta febri amissis grauissimum dolorem esset experta; variis modis aucta est et ornata, imprimis per tragicos, nam fuit Niobe Aeschyli, alia Sophoclis, de Euripidis Niobe iure dubitatur a Valkenario V. C. Diatr. p. 13. Aliorum loca qui cognoscere et comparare inter se voluerit, adeat Intpp. Hyg. f. 9. 10. 11. Palaeph. 9. Burm. ad Ouid. l. c. v. 146. Conuenit fere cum Apollodoro Diod. IV, 74. Tzetza Chil. IV, 141. v. 416. sqq. VII, f. 137. Schol. Sophocl. Electr. 150. Nobilitatem fecit fabulae signum Niobes cum liberis, quod inter primaria artis antiquae opera, olim Romae in hortis Mediceis, nunc Florentiae seruatur: eius nunc descriptionem et illustrationem habemus a doctissimo Praefule *Angelo Fabroni*. Praeter tragicorum argumento inseruientium licentiam, fabulae interpolationem auxit Niobe Argius

II,

II, 1, p. 77. tum confusio Amphionis Thebani cum altero Iasi f. Orchomeni rege, cuius filia Chloris erat, (sec. Homer. Od. λ, 281-4. cf. Not. sup. p. 151. et ibi loc. Pausan. cum Schol. Homer. qui Pherecydem laudat, sed turbas facit in hoc, quod Neleum Pyliis et Orchomeniis regnasse prodit, male accepto Homero, qui Orchomeniis Amphionem, Neleum Pyliis imperasse tradit) illam Chloridem a posteriori aeui poetis inter Niobes et Amphionis liberos adnumeratam paullo post videbimus. Tertio loco turbatum est in fabula, quod Zethi vxor Aedon, Pandarei filia, Niobes fecunditati inuidens, eum eius filium iugulare vellet, Itylum e se natum interfecit, mutata propter hoc in luscinium: quod Homer. attigit Od. τ, 518. et latius persequutus erat Pherecydes, quem exscripsit ad e. l. Schol. Tandem penitus diuersa e Xanthi Lydiacis, Neantho et Simmia Rhodio, pro-

pinat Parthen. c. 33. Θήβην. Theben a Zetho ductam narrat noſter. Vulgo Thebe, Aeginae ſoror, inter filias Aſopi eſt, Nympha, a qua Thebarum nomen ducitur; vt ap. Pindar. et Pauſan. II, 5. p. 122. *Niobe* erat Tantali f. cf. Schol. Eurip. Or. 5. adeoque Pelopis ſoror, cum quo eam in Peloponneſum veniſſe neceſſe eſt. In numero et nominibus liberorum diſcrepantia auctorum iam ab aliis eſt obſeruata: v. Schol. Eurip. Phoen. 162. ex Pherecyde et Hellanico, Euſtath. ad Il. ω. p. 1367. quem exſcripſit Eudocia p. 306. 7. Hygin. f. 11. et 69 extr. ex noſtro Tzetza Chil. IV, 420 ſq. cf. Aelian. XII, 36. et Gell. XX, 7. vbi recte ille: *mira et prope adeo ridicula diuerſitas fabulae ſuper numero Niobae filiorum.* Apud eum, qui portas Thebarum a filiabus Niobes appellatas dixerat ap. Hyginum, Homoloïs vna eſſe debuit, quam Schol. Lycophr. 520. memo-

morat. Μίνυτον. Tzetza legerat Εὐπίνυτον. idem nomen ap. Hygin. f. 11. idque reponere iubet Munk. ad e. l. Ἰσμήνου, P. V. R. 3. Ἰσμήν. Ἀγήνορα. apud Schol. Eurip. et Hygin. l. c. Archenor eſt. Ἐθοδαίαν, Pal. Ox. vulgo ἐθοδαίαν. Νέαιραν ſcripſi ex P. O. R. 1. et Tzetza; et eſt eadem ap. Quint. Smyrn. I, 290. accedunt D. V. R. 2. 3. in quibus ναίραν. Vulgatum erat Θήραν. Etiam Hygin. *Theram* agnoſcit; in quo et Aſtynome pro *Aſtyoche*. Κλεοδόξην reſtixi pro Κλεοδόξαν. Φθίαν. in codd. eſt φθέαν. apud Tzetz. eſt φαέθαν. Πελοπίᾳ Schol. Eurip. et Tz. redhibent; in codd. eſt πελόπιν. *Ogygiam* cum *Aſtycratia* vindicat ex Hellanico Schol. Eurip. Male ἐγύγην Tzetza. Quem auctorem ſequatur Apollodorus, nondum mihi liquet. Numerum ſeptenarium Euripides habet Phoen. 160. et ibi Schol. e Creſphonte. *Chloridem* paullo poſt ipſe

commemorat, iam ſup. I, 9, 9. laudatam; duxerat eam Neleus; Philomachen Pelias I, 9, 10. Heſiodus XX. liberos Niobes edit; ſecundum Aelianum l. c. XIX, ſcilicet quae periere, vna Chloride ſeruata. In Vat. erat ς δὲ θυγατέρας. Ἡρόδωρος reſcripſi pro Ἡρόδοτος, iam Aegio et Fabro praeeuntibus: idem factum ſup. I, 9, 19. Valkenar. V. C. inſuper ad Eurip. Phoen, p. 628. Ἡρόδωρος Δ μὲν ἄρρενας, vt eundem numerum ediderit cum Hellanico. Ὅμηρος δὲ, loco laud. Il. ω, 602 ſq. εὐτεκνωτέραν. haud dubie leg. εὐτεκνωτέρα εἶπεν ὑπάρχειν. et debebam id reponere, cum e Pal. Veſ. R. 3. idem notatum nunc videam. εὐτεκνοτέρα Vat. Med. at ω metrum ap. Euripid. vindicat. cf. Weſſel. ad Diod. l. c. τὸν Ἀπόλλω ſcripti et editi, nam quod Pal. Ἀπόλλωνα habere dicitur, in Commelini edit. vt multae aliae var. lect. perperam adſcriptum eſt. Pueros in Cithaerone caeſos,

ſos, tradiderat quoque Euphorion apud Schol. Il. ω, 602. l. cit. Sicque opus Farneſianum petram pro baſi habet. Quod ap. Hyg. f. 9. eſt: *Ob id Apollo filios eius in ſilua venantes ſagittis interfecit in monte Sipylo*, non varietas narrationis eſt, ſed corruptela a ſtupore monachi profecta; forte pro *in monte Cithaerone*, niſi translatum e ſqq. At in campo extra portas Thebanas Ouid. VI, 218. pueros ſagittis transfigi narrat. Sepulcra liberorum cum rogo oſtendebantur Thebis Pauſ. IX, 16. extr. 17. cf. Statius Theb. III, 191 ſqq. VI, 125. vbi Intpp. Ἀμφίων. nomen parentis etiam vni filiorum inditum eſſe potuit ab aliquo poeta. Apud Pauſan. V, 16. p. 417. ſaltem Elidenſium eſt narratio, ſeruatam eſſe Chloridem, καὶ σὺν αὐτῇ καὶ ἕνα περιγενέσθαι φασὶ τῶν ἀῤῥένων. Χλῶρις. at ſup. I, 9, 9. p. 46. ſcriptum erat Χλωρὶς, ad ſubtilitatem grammaticam propius, ſed occurrit

alterum etiam ap. Homer. Pauſ. et al. v. c. Diodor. IV, 68 extr. Repoſitum h. l. erat ab Aegio; nam ſcripti omnes χωρὶς, ſolus Vat. χάρις. Chloris minima natu vulgo habetur, comparato Ouidio et Hygino, quem v. f. 10. ἡ Νηλεὺς συνοίκησε, vir doctus, cuius manum in ed. Fabri video, corrigit: ἢ Νηλεῖ συνῴκησε. Etiam de hoc ipſo Pauſ. X, 29. p. 870. Χλῶριν Νηλεῖ συνοικῆσαι. ſed vtrumque vſus loqu. fert. Ceterum Chloris Nelei coniux eſt apud Homer. l. c. etiam Amphionis filia; at Amphion Iaſi filius: Od. λ, 282. cf. ſup. Not, p. 151. et 589. Τελέσιλλαν bene habemus ex Aegii emendatione. De ea v. Ind. In codd. eſt Τελεσίαν. Ἀμύκλα καὶ Μελίβοια. In codd. eſt Ἀμυκλᾶς, quod Gale probat parum caute. nam Ἀμύκλα cum Chloride ſeruata, vt Argiui ferebant, ap. Pauſ. II, 21. p. 160. hactenus diſceſſerat poetarum poſteriorum ratio ab Homero,

qui

qui omnes liberos occubuiſſe tradiderat. *Ipſe Zethus et Amphion caeſi.* Aliter hoc traditum ab aliis: Amphion, cum templum Apollinis expugnare vellet, ab Apolline ſagittis eſt confixus: Hyg f. 9. et v. ib. Munk. Apud Lucian. de Saltat. 41. eſt μανία τοῦ τειχοποιοῦ, adeoque prae dolore ad inſaniam fuit adactus. Secundum Timagoram in Thebaicis caeſus fuit a Spartis: Schol. Eurip. l. c. Phoen. 162. Vulgari narratione *ferro per pectus adacto* vitam et dolorem finiit Ouid. Met. VI, 271. Quod vero eſt ὑπ' αὐτῶν poſt ἐτοξεύθη, pannus eſt temere aſſutus. αὐτὴ δὲ, abeſt δὲ a Pal. et R. 3. minus bene. εἰς Σίπυλον. Vat. εἰς πύλον. νύκτωρ Vat. νύκτων. ſtatim quod ſequitur τοῦ λίθου, ſubſtitui poſſit κατὰ, ſed haud dubie eiiciendum eſt; vidit hoc Mitſcherlich. noſter p. 31. Epiſt. crit. idemque ſagaciter ſenarii veſtigia deprehendit: χεῖται δὲ νύκτωρ δάκρυα καὶ μεθ' ἡμέραν.

ἠμέραν. De ipso hoc saxo, humanam forte aliquando speciem referente et rorem exfudante. v. Sophocl. Antig. 835 sqq. cf. Paus. I, 21. qui ipse locum recognovit. Quint. Smyrn. I, 291 sqq. Casaub. ad Athen. p. 569. Epitaphium, quod ferunt Grammatici, v. c. ad Sophocl. Elect. 151. etiam versum latine ab Auson. Epitaph. 27. non magnum acumen habet.

f. 7. *Laius, Iocasta, Oedipus,* nomina in scena Graecorum celebratissima: et placuit Fortunae, seruare huius argumenti potiores tragoedias, Sophoclis Oedipodem vtrumque; periere aliae: Aeschyli Oedipus, cuius et Sphinx et Laius laudatur; Euripidis Oedipus. Nec minus frequens illorum nominum mentio in aliis tragoediis et carminibus, quae res Thebanas attingunt, vt in Phoenissis Euripidis et al. Non itaque mirum, multa diuersimode tradi. v. Hygin. f. 66. 67. et

et ibi laudd. Argum. S. ad Th. Aeſchyli. paſſim Eurip. in Phoen. et ibi Schol. Diod. V, 64. Noſtrum exſcripſit Zenob. II, 68. conuenit fere Schol. Od. λ, 270. ex Androtione. Antiquiſſima fabulae facies eſt apud Homer. Od. λ, 270 ſqq. eademque ſimpliciſſima: nam patrem ignarus interfecit Oedipus; filio ignara nubit Epicaſte; re mox comperta ipſa prae dolore ſuſpendio vitam finit, ipſe Thebis regnat, multis malis ex maternis diris agitatus. Nihil de Oedipi exilio, caecitate, de liberis, meminit: quae adeo ſeriorum poetarum, inprimis tragicorum, ingeniis debentur. μετὰ δὲ. κατὰ in ed. Par. vitium operarum eſt, non varia lectio. Amphion et Zethus liberis orbi vita exceſſerant; itaque Laius ſucceſſit: Paus. IX, 5. p 721. Phlegyae, aduerſus quos (v. ſup. p. 583) vrbs muris munita fuerat, iterum Thebas ſunt adorti Eurymachi ductu, et vrbem captam

ſolo

ſolo aequarunt: quae ex Pherecydis lib. X. narrantur ap. Schol. Il. ν, 302. et Odyſſ. λ, 263. Euſtath. p. 1682. l. 51. καὶ γήμας, nectenda haec cum eo, quod ſequitur ὁ δὲ οἰνωθεὶς συνῆλθε. ſuauior eſſet oratio ejecto καὶ, vt ſit: Laius regnum accepit, γήμας Θ. . . mox vero χρήσαντος δὲ τοῦ Θ. . . *Iocaſta* ſane Menoecei f. Creontis ſoror in Eurip. Phoen. 10. 11. Creontis filiam alii edunt, vt Diod. l. c. *Epicaſten* Homerus vulgauit, noto loco, Od. λ. 270. τὸν γεννηϑέντα γάρ, Diod. l. c. τὸν γεννηϑέντα παῖδα. τὸν γεννήσαντα Vat. Oraculum hoc ſatis notum, v. Arg. Phoeniſſ. et Arg. S. ad Th. et ipſas Phoeniſſ. 17. vnde verſus repetit Zenob. l. c. τὸ γεννηϑὲν, bene recepit Commelin. quod Aegius e libris ſuis laudabat; ediderat tamen τὸν γεννηϑέντα, vt paullo ante, quod et ſeruant Pal. Vat. π. δὲ βουκόλου Dorv. τοῦ Κορινϑίου βασ. Pal. et τοῦτο δὲ ϑεμένη Vat. Περίβοιαν. So-

Sophocli eſt Merope Oedip. Tyr. 794. vbi Schol. Munk. ad Hygin. f. 66. — *διαφέρων τῶν ἡλίκων ἐν ῥώμῃ.* delendum *ἐν*, ſi communem loquendi morem ſequutus eſt; Zenob. tamen *ἐπὶ ῥώμῃ.* mox *διὰ φθόνον* ed. Rom. Dorv. tum vulgo *ὠνειδίζεται* corrupte, pro *ὠνειδίζετο*, quod ipſi libri ſappeditant: et Zenob. *κατὰ φθόνον ὠνειδίζετο ὑπόβλητος εἶναι.* vid. Sophocl. Oed. T. 794. *Ἀνὴρ γὰρ* etc. *παρὰ τῆς Περιβοίας* correxi pro *περὶ*, et mox *ἐξ ὧν ἐλέγετο* pro *ἔλεγε*. *κατά τινα στενὴν ὁδόν*: eſt haec famoſa illa *ἀχιστή*, de qua v. Pauſ. X, 5. Eurip. Phoen. 38. et ibi Valk. *τριπλῆ κέλευθος* eſt ap. Sophocl. l. c. 819 ſq. *καὶ κελεύσαντος ἐκχωρεῖν* etc. aſpera oratio. Apud Zenob. eſt: *κελεύοντος δὲ τοῦ κήρυκος, κοιρανοῖς ἐκποδὼν μεθίστασθαι*, adoptatum ex Eurip. Phoen. 40.

ſ. 8. De *Damaſiſtrato* eadem Pauſ. X, 5. In ceteris, quae ſatis nota ſunt, non

non haerebo. μὲν abeſt R. 2. Κρέων ὁ M. inſerui ὁ ex Vat. R. 1. 2. Πλατυμέων vitioſe omnes codd. et mox ἦ, πρὸς δὲ Τυφῶνος erat in ed. pr. At em. Aegius πατρός. Sub Creonte Erginus, Minyarum rex, Thebas oppugnaſſe putandus, de quo ſup. II, 4, 11. *Iuno* immiſit Sphingem: ſic Piſander tradiderat apud Schol. Phoen. 1748. At Lycus a Bacchо immiſſam: Schol. Heſiod. p. 261. Λύκος δὲ ἐν τῷ περὶ Θηβαίων (περὶ Θηβῶν eſt idem liber ap. Schol. Lycophr. 1206.) αὐτὴν ὑπὸ Διονύσου πεμφθῆναί φησιν. Sphingis mater Echidna, recte, non Chimaera, vt ex praua interpunctione ap. Heſiod. Θ. 326. tradunt Grammatici. βάσιν iterum pro πόδας, vt I, 6, 1. μαθοῦσα δὲ αἴνιγμα. ſcripti et impreſſi αἰνίγματα. debet ſaltem αἴνιγμά τι, vt ap. Palaeph. 7. eſt (ex quo emendanda Eudoc. p. 380.) *A Muſis* edocta Sphinx aenigma, ſeu propter ſubtilitatem

tem inuenti, seu quod carmine conceptum; dictum alias quoque χρησμός. cf. Not. Valk. V. C. ad Eurip. Phoen. 50. Idem tamen Eurip. illud v. 814. ἀμουσοτάτας ᾠδὰς appellat. ἐπὶ τὸ Φίκειον ὄρος. Pal. D. R. 3. Φίκιον. vtrumque bene. Ductum autem ab antiquo nomine Φίξ, Φικὸς, Thebanis frequentato. Hesiod. l. c. v. 326. Φῖκ' ὀλοὴν, non Σφίγγ'. Idem mons τὸ Σφίγγιον ὄρος ap. Palaeph. 7. vbi Intpp. et Valk. V. C. ad Phoen. 913. Apud Lycophr. extr. est Σφίκειον τέρας male, puto, editum. προῦτεινε, quod aliis est προβάλλειν, προτιθέναι, vt Diod. l. c. et Zenob. II, 68. προὔφαινε coniiciebat Koelerus noster. τί ἐστιν, ὃ, μίαν ἔχον φ . . . . γίνεται reposui ex vestigiis Pal. D. V. Ves. ὁμίαν, ὃ μίαν disserte Reg. 1. 2. vulgo: τί ἐστι τὸ μίαν. Aenigma ipsum prostat apud Schol. Lycophr. 7. Schol. Phoen. 50. et in Argum. extr. vbi v. Valk. Variis

modis inflexum illud passim, v. c. apud Schol. Odyss. λ, 270. Diodor. l. c. καὶ συνιόντες εἰς αὐτὸ πολλάκις ἐζήτει. possunt haec grammatices fidiculis adhibitis sic satis constitui; quare nihil mutandum censebat Koen. ad Gregor. p. 34. sed scribligo ab Apollodoro vix profecta; tollendum καὶ et leg. συνιόντες ἐζήτουν. Aegius coniiciebat συνιόντες, Commel. Fab. et Gale ἐκ συνιόντων, vel omisso ἐκ συνιόντων ἐπ' ἀγ. non magis sanum: sequente indicativo εὕρισκον. leg. ἐπεὶ, ἐπειδὴ, ἁρπάσασα, cum Fabro et Galeo rescripsi pro corrupto ἁρπάσας, et πολλῶν pro vitioso πολλάκις. laudat Gale inf. ἤδη δὲ πολλῶν ἀπολλυμένων c. 9, 2. p. 228. *Haemonem* nunc pereuntem ex Pisandro habet noster, p. Schol. Phoen. 1748. Ab aliis tragicis utique, in alia ille tempora servatus. v. Sophoclis Antigonen. γενεᾶσθαι adoptavi ex Pal. Vat. Ves. R. 3. pro γεν-

νῶτα, quod legebatur ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως, etiam hoc a mala manu insertum arbitror. non in Cadmea mons Phicius erat, sed longe hinc aberat versus Onchestum v. Paus. IX, 26. accedebat Sphinx subinde ad muros Cadmeae praedam sibi petitura: Phoeniss. 815. 816. τὰ τέκνα adiectum erat ταῦτα, quod codd. ignorant. ἐξ Εὐρυγανείας τῆς Ὑπέρφαντος erat editum εὐρυγενείας, nec aliter libri; sed Εὐρυγάνεια Ὑπέρφαντος ap. Pausan. est p. 722. e quo emendata lectio ab Aegio; nam in libris est τῆς Τεύθραντος vel Τεύτραντος, interposito quoque αὐτῶν ante τῆς T. In Schol. Poeniss. 53. est Περίφαντος. v. ibi Valk. V. C. et Intpp. Hygin. f. 67. n. 9. De liberis Oedipodis v. Paus. IX, 5. p. 721. Eurip. Phoen. 55 sqq. Schol. Phoen. 1748. et 53. f. 9. De seqq. videndus vterque Sophoclis Oedipus. Contra in Phoenissis et Oedipus et Iocasta superstites ibid.

v. 1464. Iocasta ense corpus transadigit. est Schützii V. C. Exc. I. ad Aeschyli S. ad Th. de fabulae Oedipodiae varietate, et inf. ad c. 7, 1. φανέντων. quod Homer. est Od. λ, 272. ἄφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισι, quae male accepit Pausan. IX, 5. p. 721. de fama abolita. ἀρὰς τοῖς παισὶ θέμενος. *Dirae* hae *Oedipi* multis poetis argumentum fuere, variis adeo modis tractatae, quod iam Gale ad h. l. monuit. v. Aeschyl. S. ad Th. 701. 5. 715. Phoeniss. 67. et ibi Valk. Sophocl. Oed. Col. 1440. et ibi Scholion, quod versus ex Thebaide apponit, qui conferendi sunt cum aliis apud Athen. XI, 3. p. 465. F. exarserat ira patris, cum vistimae parte sibi destinata fraudatum se vidisset, seu, vt in Thebaide cyclica narratum, poculo, quod dedignabatur, apposito: Eustath. ad Od. λ. p. 1684, 8. Zenobius V, 43. ad h. l. respicit. ἐκβαλλόμενον αὐτὸν θ.

Vat.

Vat. 2. De *Oedipo ad Colonum* Athenienſibus et Theſeo ſupplice facto v. Sophocl. Oed. Colon. ſaltem Argum. ibidem ad v. 92. v. plura de ſepultura. Modum enim excederet libellus, ſi omnia diſſerte exſcribere vellem. In verbis lepior eſſet iunctura: *καὶ προσδεχθεὶς ὑπὸ Θησέως, μετ' οὐ π. χ. ἀ.*

CAP. 6.

f. 1. Sequentia ante oculos fuere Zenob. I, 30. Conſulendae Phoeniſſae et Aeſchyli S. ad Th. vtinam extaret Antimachi Thebaïs! (v. ſup. p. 551.) nunc contenti ſimus Thebaïde Statiana. *Ἐτεοκλέα δὲ καὶ Πολυνείκη . . . συντιθέασι* vitioſe Pal. (etſi Commel. laudat hinc *συντιθέντας*) D. R. 3. hic etiam *πρὸς* ante *ἀλλήλους* omittit. *τινὲς μὲν οὖν.* Sic. Argum. Aeſchyl. S. in Th. Auctor huius narrationis Hellanicus, alterius Pherecydes, v. Schol. Eurip. Phoen. 71. Eſt etiam

tertia fama de duplici Polynicis fuga ap. Pauſ. IX, 5. p. 722. πρῶτον ἄρξαντος Πολυνείκους παρὰ δοῦναι, dura oratio quam emolliuit Zenob. l. c. Ἐτεοκλέα ἄρξαντα emendabat Faber; ſed ſine auctoritate. τόντε ὅρμον καὶ τὸν πέπλον, munus nuptiale Harmoniae datum ſup. c. 4, 2. cf. Schol. Phoeniſſ. 71. Adraſtus ὁ Ταλαοῦ, ſup. I, 9, 13. Sequentia expoſita in Thebaide Statii I, 408 ſqq. Eurip. Suppl. 133 ſqq. Phoen. 412 ſqq. breuiter a Diod. IV, 65. Φεύγοντι Καλυδῶνα. melius Zenob. Φεύγοντι ἐκ Καλυδῶνος, δι' ὃν εἰργάσατο φόνον. v. ſup. I, 8, 5. μάντεώς τινος. vaticinium ipſum, e Mnaſea deſcriptum, eſt ap. Schol. Eurip. Phoen. 412. ſed et ipſe Euripides inſpiciendus. cf. Hygin. f. 69. Δηϊπύλην, iam ſup. I, 9, 13. memoratam: cf. ad Hygin. l. c. Διιπύλην D. R. 3. Ἀργείην. minus bene ſup. I, 9, 13. erat Ἀργία. v. Not. p. 169. Πατάξειν. ſic et Eurip. Phoen. 430 ſqq.

τοὺς

τους ἀριστέας. enumeratos eos mox videbimus f. 3.

— f. 2. *Amphiaraus* heros nomen inprimis clarum: interfuerat venationi Calydoniae, sup. I, 8, 2. p. 34. 35. et Argonauticae expeditioni I, 9, 16. p. 55. nunc bello ad Thebas gesto virtus et prudentia eius, inprimis vaticinandi peritia, celebratur. *Eriphyle*, Adrasti soror, Talai filia, sup. I, 9, 13. p. 51. extr. perfidia in maritum infamis, cum monili Cadmeo corrupta esset: cf. Pind. Nem. 9, 37 sqq. Erat his praecipua sedes in Thebaide; verum fuere ea quoque in tragoedias inducta; memoratur adeo Sophoclis Eriphyle, etiam Amphiaraus, Satyricum drama. Historice res exposita a Diod. IV, 65. Iam pro Οἰκλέους, in libb. etiam h. l. est Ἰοκλέους, vt sup. v. Not. p. 178. extr. cf. ad Hygin. f. 70. προειδώς, quod tam praeclare expositum ap. Pindar. Nem. 9, 43. αἰσιᾶν οὐ κατ' ὀρνί-

χων ὁδόν. etc. τοὺς στρατευσαμένους. expectas forte στρατευσομένους. sed iste mos loquendi passim a multis obseruatus. — πρὸς Ἶφιν τὸν Ἀλέκτορος. Cur ab hoc potissimum consilium petat, aliunde notum non est. Erat *Iphis* a Proeto oriundus, et quidem ab eius filio Megapenthe, (de quo sup. II, 2, 2 extr. Argiuis regnante, II, 4, 4 extr.) ex hoc Megapenthe (a quo diuersus alius Megapenthes, Pelopis nepos: v. Odyss. δ, 10. et ibi Schol.) natus Anaxagoras, ex hoc Alector, Iphios pater, v. Paus. II, 18. p. 150. vbi Iphis Sthenelo, Capanei f. regnum reliquisse narratur; erat tamen Iphidi filius Eteoclus (Paus. X, 10. p. 821. extr. v. mox ad s. 8. extr.) et Euadne, Capanei coniux (inf. c. 7, 1. extr.)

(p. 205. III, 6, 2.) ἠξίου πεῖσαι τὸν Ἀ. στρατεύειν. fuit puto συστρατεύειν. Ceterum permutantur in h. l. formae στρατεύεσθαι, et mox στρατεύειν, nulla ido-

idonea de causa. ἦν γὰρ ἐπὶ ταύτης. an alibi occurrat ἐπὶ cum secundo casu in hoc significatu, ignoro. Commune est ἐπὶ ταύτῃ, erat in eius potestate, arbitrio, positum. γενομένης γὰρ αὐτῆς. inclusi vltimam vocem vncinis, quippe corruptam: debuit esse ὀργῆς, quod Gale coniicit, vel μάχης, ἔριδος, ἀμφισβητήσεως. Emper. coni. αἰτίας. docet ipsa res, et cf. Schol. Pind. N. 9, 30. Schol. Odyss. λ, 326. (e quo Eudoc. p. 22. 161.) Diod. IV, 65. Viderant vitium Aegius et Commelinus; sed minus feliciter subueniunt, ille quidem explendo: γενόμενος γὰρ αὐτὸς πρὸς Ἀμφιάραον, καὶ διενεχθεὶς ὑπέρ τινων, διελ. hic vero: γνώμης γὰρ αὐτὸς πρὸς A. διαλλαττόμενος, quod nec satis assequor. διαλυσάμενος. hic est διαλυσόμενος, quod paullo ante desiderabas, in Vat. D. R. 3. post διαφέρηται desideratur αὐτῷ, aut pro Ἀδραστος scribendum cum Emperio Ἀδράστῳ.

mox Ἐριφύλῃ σ. Vat. Post ἔπεισε pessime intrusum τὸν Ἄδραστον. in Vat. est τῷ Ἀδράστῳ. Commel. Fab. et Gale emendabant τὸν ἄνδρα, nec male, nisi omnino tollere malis. in f. καὶ ἐπὶ Θήβας στρατεύειν, adiectum, vt ex Amphiarai vatis praecepto bellum Epigonorum factum postea esse declararetur.

f. 3. συναθροίσας. seu excidit στρατὸν, seu, vt suppleretur, omissum. Argutatur Gale, qui tentat συνθήσας, συνθοινήσας, vel συνωμόσας. πολεμεῖν ἔσπευδε Θήβας. Faber legit εἰς vel ἐπὶ Θήβας, idque vtique ex perpetuo Apollodori vsu. suppleri tamen poterat ἔσπευδε Θήβας πολεμεῖν. At iungit πολεμεῖν Θήβας, et πολεμεῖν τινα dici, aduersus Fabrum docet Oudendorp. ad Thomam M. p. 703. occurrit sane idem mox c. 7, 2. p. 215. Θήβας ἐπολέμουν. *Septem ducum aduersus Thebas* recensus videndus est ap. Eurip. Suppl. 860 sqq. Phoen.

120 sqq. Aeschyl. S. ad Th. 381 sqq. Sophocl. Oed. Col. 1378 sqq. vt mire sibi placuisse videantur poetae hac in enarratione. Eadem de caussa, quia a multis frequentata est fabula, diuersitas est in nominibus, etiam patrum. v. Hygin. f. 70. et ibi Intpp. Duas tamen maxime classes constituí posse video: Nam *Aeschylus* memorat *Tydeum*, *Capaneum*, *Eteoclum*, *Hippomedontem*, *Parthenopaeum*, *Amphiaraum*, *Polynitem*. Eosdem *Sophocles* Oed. Colon. recenset et *Euripides* in *Supplic.* At apud eundem in *Phoeniss.* sunt *Hippomedon*, *Tydeus*, *Parthenopaeus*, *Polynices*, *Adrastus*, *Amphiaraus*, *Capaneus*: quos eosdem *noster* auctor commemorauit, et *Hyginus*. Omnes inter se necessitate generis iuncti erant. De *Adrasto* modo vidimus: c. 6, 1. de *Amphiarao* Oiclei f. p. 607. *Capaneus* Hipponoi f. Anaxagorae nepos, quem ante diximus: mater Capanei Laodice,

dice, Iphios f. v. Schol. Phoeniff. 185. vbi cf. Nota Valken. at Aſtynome Talai f. ap. Hygin. f. 70. Hipponous Megapenthis f. non Anaxagorae eſt, apud Schol. Pind. N. 9, 30. Eius filia Periboea Oeneo nupta Tydeum peperetat v. ſup. I, 8, 4. p. 37. f. Not., p. 126. Quae plura ibi narrantur de parentis in ipſum ira, argumentum facere potuere tragoediae Sophoclis, quae Hipponoi nomine inſcripta laudatur ap. Heſych. et Poll. IV, 111. *Hippomedon*, Ariſtomachi f. ex Adraſti ſorore Pauſ. X, 10. Talai filius eſt ipſi Sophocli Oed. Col. 1383. vide Intpp. Hygin. fab. laud. n. 6. *Tydeus* Oenei. ſup. I, 8, 5. — *Parthenopaeus* Milanionis et Atalantae f. a qua ſaepe poetis denominatur. v. inf. c. 9, 2. p. 228 extr. (Quod ap. Schol. Aeſchyli S. ad Th. 539. legitur, υἱὸν τῆς Ἀντιόπης, vitioſam lectionem eſſe arbitraberis) Supra I, 9, 13. ſecundum alios

au-

auctores Talai f. erat, Adrasti frater. Agnoscit vtrumque Pausanias, eosque confundi obseruat Schol. ad Oed. Col. 1383. Μελανίωνος Med. R. 3. cum Pal. sed v. Vulk. ad Schol. Phoeniss. p. 625. Ἐτεόκλου Ἴφιος καὶ Μηκιστέα. Male legebatur Ἐ. Ἴφιον καὶ M. de correctione iam Gale monuit, et Kuhn. ad Paus. X, 10. vbi Delphis signa ducum καὶ οἱ ἀπόγονοι Προίτου, Κατανεὺς Ἱππωνόου καὶ Ἐτέοκλος ὁ Ἴφιος. Eteoclus mox victor agone Nemeaeo s. 4. et caesus a Leade s. 8. p. 212. *Mecisteus* Adrasti frater est, sup. I, 9, 13. interemtus illi a Melanippo ap. Herod. V, 67.

s. 4. Ad seqq. Statium in Thebaide excitare nolo; patet aditus. Omnino mihi res magis est cum Graecis, inprimis antiquioribus. cf. Hygin. f. 74. vbi de Hypsipyles fortuna videndum: add. f. 15 extr. et vtroque loco Intpp. Ὑψιπύλη adiectum erat ἡ Δημμία, quod a libris

bris abest, insertum ab Aegio forte ex Argum. Nemeor. Pindari. Oratio, quae sequitur, luxata erat; vt mederer, eieci, saltem vncinis inclusi, voc. ἥτις, male insertam: Medelam iam viderant Commel. Fab. Gale. De *Hypsipyle*, *Lemniis* et *Thoante* v. sup. I, 9, 17. de *Lycurgo* et filio I, 9, 14. ἀπεμπόλησαν Pal. D. — διὸ πραθεῖσα, hoc, quod Pal. suppeditabat, miceris non dudum receptum, pro vulgari vitioso τραφεῖσα, quod, nisi Palatini auctoritas esset, mutari poterat in τρέφουσα vel προφεύουσα, vt in Pind. Arg. Nem. habetur. περὶ Λυκούργῳ, male Pal. ἐπιφανέντες οἱ. *superuenientes*. v. ad Antonin. Lib. p. 250. ἐκείνοις τὸ σημεῖον τὰ μέλλοντα προμαντεύεσθαι. post τὸ σημεῖον interpositum legebatur τοῦτο τὸ, sustulerat τὸ Faber, relicto τοῦτο. pro hoc erat τῷ in codd. At in Mediceo vtrumque, vt suspicari licet, aberat; itaque expunxi, quod vel sine omni auctori-

ctoritate faciendum erat: Ἀρχέμορον ἐκάλεσεν. Schol. Pind. Argum. III. Ἀμφιάραος δὲ τούτοις μαντευόμενος Ἀρχέμορον αὐτὸν ἐκάλεσεν, ὅτι αὐτοῖς ἀρχὴ μόρου ἐγένετο ὁ τοῦ παιδὸς θάνατος. Haec pro interpretatione habeantur. De his *Nemeorum originibus* multi multa; Praeter Statium VI, 296 sqq. v. Arg. Nemeor. Pind. cf. Paus. II, 15. p. 144. Hygin. f. 74. et 273. p. 379. Ἐπέοντος Pal. De *Eteocle* v. paullo ante p. 613. Pro eo ap. Statium VI, 561. 642. Parthenopaeus cursu victor est, disco Hippomedon, v. 646-722 sq. caestu Capaneus, lucta Tydeus, 826-910. Omnino in prorsus diversos auctores sequutus est. *Laodocus* hic non alius esse potest, quam Talai frater, ex Biante: memorat eum inter Argonautas Auctor Orphic. 146. diserte; etiam Apollon. I, 119. vbi Λαοδόκος, vt tamen, un pro fratre Talai et Areii habere liceret, dubitare posses. cf.

 sup.

sup. Not. p. 167. At omnem dubitationem eximit Valer. Fl. I, 358. *Nititur hinc Talaus, fratrisque Leodocus urget remo terga sui.*

§. 5. De *Tydeo legato ad Thebanos* loc. class. Il. δ, 382 sqq. vbi cf. Schol. ad 376. Videndus Statius lib. II. et III. Paullo diuersa sunt in Diod. IV, 65. — καθὰ συνέθεντο malui scribere cum Pal. D. R. 3. pro συνέθετο. προκαλούμενος scil. ἀεθλεύειν, vt ex Homero supplere licet v. 389. ἀπιόντα ἐνήδρευσεν αὐτόν, ita emendaui, grammatica ratione sic postulante, pro ἀπιόντι ἐ. αὐτόν. Accedere Mediceum mox vidi. χαρὶς Μαίονος. Male Pal. cum ceteris Μαίωνος. Nam nomen ab Homero ad posteritatem propagatum ibid. v. 394. 398. Add. Statium libb. II, 692 sqq. A Maeone sepultum Tydeum tradit Pausan. IX, 18. ἐπὶ τὸ στρ. ἦλθεν, sc. Tydeus, quod nemo dubitat, legebatur tamen ἦλθον.

§. 6.

f. 6. *Duces VII. ad VII. portas Thebarum constituti.* Placuere sibi in hac descriptione ipsi tragici: est similis locus Aeschyli S. ad Th. 380 sqq. Eurip. Phoen. 1111 sqq. diuersitatem in disponendis hominibus facile expectes; nec minus tamen est aliqua varietas in portarum nominibus. cf. Intpp. ibid. et ad Hygin. f. 69. extr. Paus. IX, 8. Taedium haud ferrem, si in his tricari vellem. Sufficiant pauca haec: *Ogygia* porta notissima ab antiquo Thebarum rege Ogyge, cf. Schol. Lycophr. 1206. Burm. ad Met. III, 713. *Homolois*, post illam *Proetis*, *Hypsista*, *Electris*, *Crenaea* ap. Pausan. l. c. p. 727. 8. videantur; recedit ille tantum in *Oncaea*, pro qua *Neitidem* memorat: quam edd. vulg. Aeschyli habebant v. 466. nunc et in illo Νηΐναι πύλαι sunt, et in Phoeniss. 1111. vbi v. Schol. c. nota. Eaedem cum reliquis sunt ap. Statium Theb. VIII, 353-7. nisi quod pro Crenaeis sunt

Dircaeae. (post *Proelides* v. 355. interferendum *at*) παρὰ τὰς Ὀ. restitui ex Pal. D. R. 3. pro vulgari ἐπὶ, vt concineret sequentibus; etsi et mox Dorva ἐπὶ τὰς ὑψίστας, compendio scripturae male accepto. Ὀμολοΐδας et Ὀμολοΐδας vtrumque bene scribitur: v. ad Pausan. p. 728. Ὀγκαΐδας in Pal. D. V. Ox. R. 3. Ὀχνηΐδας. Sed Ὀγκαίας agnoscit Steph. Byz. ex Euphorione, et Schol. Aesch. S. ad Th. 169. 493. vbi ipse Aeschylus πύλας Ὄγκας Ἀθάνας habet. De vetere hoc Mineruae nomine monitum iam sup. Not. p. 553. occurrit illud ap. Aeschyl. laud. v. 170 vbi v. Intpp. 493. 507. cf. Paus. IX, 12. At ἄλσος Ἀπόλλωνος Ὀγκαίου ibid. VIII, c. 25. p. 650. in Antimachi versibus. Scilicet Ὄγκαι, κώμη Θηβῶν fuere. Schol. Lycophr. 1225. et Schol. Pind. O. 2, 47. vbi ipsius Mineruae cognomen ab illo vico ducitur. De nomine Phoenicio Onca Gale laudat

Sel-

Seldem. de Diis Syris IV, 2. Ἠλέκτραι, aliis Ἠλεκτρίδες, et Κρηνίδες sunt Κρηναῖαι ap. Eurip. 1130. vbi v. Valk. — ἴσους ἴσοις ἔταξε, sunt ipsa Euripidis verba Phoen. 757. add. Sophocl. Antig. 146. media vox vncinis inclusa est ab Commel. quia aberat Pal. abest quoque a Reg. 2. at a Reg. 3. ἴσους. male; nota est illa Graeci sermonis elegantia. Fuere autem septem illi duces Thebani secundum Aeschylum: *Melanippus*, *Polyphontes*, *Megareus*, *Hyperbius*, *Actor*, *Lasthenes*, *Eteocles*. De singulis ibi videndum. S. ad Th. 399 sqq. περιγένοιντο, Pal. D. R. 3. pro vulgari περιγένοιτο.

s. 7. De *Tiresia* hic locus classicus. Conf. Callim. L. Pall. vbi Spanh. et laudd. ad e. l. et a Burm. ad Met. III, 322. inpr. Barth. ad Statium pluribus locis. Fabulam carmine elegiaco exposuerat Sostratus, cuius argumentum v. ap. Eustath. ad Od. κ, p. 1665, 48. Εὐήρους. vnde

passim audit poetis Εὐηρείδης, vt Callim. L. P. 81. Theocr. XXIV, 70. Χαρικλέους Pal. V. D. male; est enim a Χαρικλοί. — Οὐδαίου. sup. III, 4, 1. p. 185. ἄλλοι μὲν γὰρ, haec ratio remotiorem antiquitatem redolet; nam inuidere numen hominibus, irasci, vltionem expetere, in illa sunt frequentatissima. Φερεκύδης δέ. quae hic tradidit, copiose ornata sunt a Callim. L. P. 57 sqq. οὖσαν γὰρ τὴν Χαρικλὼ, quae sequuntur, haud dubie scabra et mutila sunt, itaque notam defectus interposui. Nam si vel maxime οὖσαν τὴν X. absolute dictum accipias, deficit tamen subiectum in reliquis, cum sensus esse debeat: contigisse, vt, cum Diana vna cum Chariclo in fonte lauaretur, Tiresias venando ad eundem locum veniret, aestus leuandi caussa, nudamque deam videret. Lenissima medela forte esset: οὖσαν γὰρ τῇ Χαρικλοῖ προσφιλῆ τὴν Ἀθηνᾶν αὐτὸν γυμνὴν ἰδεῖν. Quod interpo-

ni-

nitur ἐπὶ πάντα ieiunum est; Vat. ἐπὶ πάντων. emendare licet ἐπιστάντα, vt iam Gale coniecit, vel ἐπιβάντα. ταῖς χερσὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ καταλαβομένην. vix sana haec. nam, vt graeca sint, debet esse τῶν ὀφθαλμῶν καταλαβόσθαι, attingere oculos. At nec καταλαβούσης idoneum esset. Spanhem. ad Callim. L. P. 82. καταβαλλομένην coniicit, male haec accommodans ad poetae verba: ὄμματα νοῦ ἔβαλεν. nox eius oculos oppressit. Sed illatum esse patet e margine τοὺς ὀφθαλμοὺς, quos adeo seclusi, vt sit: ταῖς χερσὶν αὐτοῦ καταλαβομένην τυφλὸν ποιῆσαι manu sua tactum eum excaecauit. Gravius est, quod ap. Callim. est v. 82. dicto deae id factum: Ἃ μὲν ἔφα, παιδὸς δ' ὄμματα νοῦ ἔβαλε. τὰς ἀκοὰς διακαθάρασαν. ita correxi, cum Fabri et Galei assensu, prauam lectionem διακαθάρας ἅπασαν. vidimus hoc idem iam in Melampode sup. I, 9, 11. p. 48. vbi Not.

p. 160. συνιέναι Pal. (sed alterum in marg.) Dorv. perpetua variatione: de qua v. Dorv. ad Charit. p. 467. σκῆπτρον . . . πυάνεον. scipionem, σκῆπτρον, etiam Callim. memorat v. 127. κύτα βάκτρον. sed quod κυάνεον, caeruleo seu nigricante colore, illud esse dixit, mirum, nec mihi aliunde notum. Angius latere suspicatur, κράνιον. voluit κράνειον, cornicum, non male hoc. Ἡσίοδος δὲ φησιν. Hesiodea narratio ingeniose exposita ab Ouidio Met. III, 316 sq. Hyg. f. 75. cf. Ant. Lib. 17. et Phlegon Trall. de Mirab. 4. qui post Hesiodum laudat Dicaearchum, Clitarchum et Callimachum; hunc quidem temere; nam ille diversa amplexus erat, vt vidimus; Clitarchus autem in rebus Alexandri vix haec attingere potuit; nisi nomen a librario confictum est, potuit Phylarchus esse, e cuius historiarum libris multa passim fabulosa memorantur. In monte Cyllene haec facta,

tradit quoque Phlegon l. c. Hygin. f. 75. ubi Munk. nam alii Cithaeronem memorant. ἐξ ἀνδρῶν Pal. D. mox idem Pal. περιπηρήσας, perpetuo errore in compendio hoc litterarum. Omissum autem, quod maximum hac in re, καὶ πλήξας αὐτοὺς, v. Ovid. Met. III, 327 sq. cf. Phlegon l. c. Ant. Lib. l. c. in quo nec minus corrupta lectio est. Ingeniosius autem haec adornata fuere ab aliis sic, ut serpente femina interemta fieret femina, mare occiso, iterum vir. v. Schol. Od. ν, 494. Schol. Lyc. 683. ἀμφισβητοῦντι Pal. coniicit Commel. fuisse ἀμφισβητοῦντες, non male; nisi de stupore huius librarii nimium constaret. δέκα ἐννέα μαρῶν περὶ τὰς συνουσίας οὐσῶν. legebatur παρὰ, sed verum ipsi codd. subiiciebant Pal. Dorv. Regg. 1. 2. At Vat. ἐν ταῖς συνουσίαις. Quod vero XIX. partes nunc commemorantur, e quibus IX. viris X. feminis assignat vates, non ab vetere

auctoritate, sed a foeda corruptela, aut interpolatione, profectum arbitror. Omnes vbique de X. partibus loquuntur, quarum vna viris, nouem feminis iudicio vatis impertiuntur. Iam corruptum versum alterum videbimus, et sensum illatum: decem partes voluptatis a feminis percipi: vt ap. Schol. Lycophr. ὅτι δεκαπλασίως ἐρᾷ τοῦ ἀνδρὸς ἡ γυνή. quo facto extitit ineptus homo, qui nouum computum iniret, et in XIX. partes totum illud dispertiretur. Vereor adeo, ne ab Apollodoro haec tantum scripta fuerint: ὁ δὲ ἔφη, δέκα μειρῶν περὶ τὰς συνουσίας οὐσῶν, τὰς μὲν ἐννέα ἥδεσθαι γυναῖκα, reliqua omnia accessisse ab interpolatrice manu. Laborat et Barthius in h. l. ad Stat. Theb. II, 95. parum feliciter. τὸ ὑπὸ Τειρεσίου. totus locus qui sequitur, seu dolo seu incuria e margine est illatus. Fraudem iam percepere Faber et Gale: ille epitomatorem sapere locum

pu-

putabat. Sunt versus ex Melampodia, vt Schol. Lycophr. 682. 683. diserte tradit; eam Hesiodo tribui solitam iam supra vidimus Not. p. 157. 158. cf. Paus. IX, 31. accedit nunc huic indicio Apollodori auctoritas. οἴην μὲν, recepit Commel. cum Pal. Vat. et al. at ed. Rom. ἴην, nec aliter Schol. Lycophr. l. c. metro violato. Τὰς δὲ δέκ' ἐμπίμπλησι. Similiter τὰς δὲ δέκ' ἐμπίπλησι Schol. Lycophr. l. c. Schol. Od. κ. 494. quem sensum hi homines habuerint, indigni qui vel vnam voluptatis huius partem perciperent, non assequor; manifestum sit legendum esse Ἐννέα δ' ἐμπ. nata e decem partibus vna detracta supersunt novem. Recte quoque Phlegon διότι μαρῶν δέκα, τὸν ἄνδρα τέρπεσθαι πὴν μίαν τὴν δὲ γυναῖκα τὰς ἐννέα. In fine versus codd. habent νοήματα. Haesit et Munker. Hygin. f. 86. n. 6. in h. l. sed tricas facit, nil expedit. Ἐγένετο δὲ

καὶ πολυγρόνιος. Vere hoc quidem dictum; sed vix ab Apollodoro. Adscriptum ex Callimacho erat L. Ρ. 1271 Δάνω μὰ βίσσω τέρμα πολυχρόνιον. Septem aetates vixisse tradebatur in Melampodia: versus, sed corrupti sunt apud Schol. Lycophr. 682. (p. 211. III, 6, 7.) μαντευόμενος. sane μαντεύεσθαι vates, recte, sed et μαντεύονται qui consolunt, vt sup. s. 6. extr. Eteocles ἐμαντεύετο. cum autem h. l. adiectum sit εἶπε, suspicor fuisse μαντευομένοις εἶπε consultantibus respondit, vt alibi saepe: et inf. c. 7, 2. μαντευομένοις αὐτοῖς ὁ θεὸς ἐθέσπισε. Ἄρει σφάγιον ad placandum eum, cum iras ex draconis caeso sup. c. 4, 1. susceptas nondum deposuisset. Phoeniss. 940 sq. Vaticinium hoc de Menoeceo pro patria immolando et ipsam rem persequutus est Eurip. in Phoeniss. 841 sqq. inpr. 937 sq. Statius lib. X, 589. 620. 756 sq. ὑπὲρ τῶν πυ-

λῶν. sic Vef. Dorv. et emendarat Faber. vulgo πρὸς κ. Pugna facta est ad Ismenum: Paus. IX, 9. p. 729. etsi is vnam tantum factam pugnam meminit. De altera mox videbimus. Ordinem, qui hic est, pugnandi et oppugnandi variant tragici. Accessum ad muros oppugnandos v. in Aeschyl. S. ad Th. 384 sq. in Phoeniss. 1100 sqq. vbi mox Argiuis recedentibus exeunt Thebani, et fratres ad singulare certamen deueniunt; tunc Argiui fugantur. Etiam apud Statium primo die, Amphiarao terra hiante absorpto, recedunt Argiui (lib. VIII pr.) Altero die iterum pugnatur, ἀριστεύει Tydeus, tandem occumbit; (lib. VIII. ad. f.) tertio propius ad Ismenum pugnatur, praecipuam laudem fert Hippomedon, sed occumbit is cum Parthenopaeo (lib. IX.) quarto Menoeceus se immolat, oppugnatur vrbs, perit Capaneus fulmine ictus, (lib. X.) recedunt ab vrbe Argiui, sit pugna

gna fratrum. Nocte insequente Argiui castra relinquunt. De *Capaneo* late Phoen. 1179 sqq. Statius X, 827 sqq. δι' αὐτῆς. Pal. δι' αὐτοῦ. καὶ Ζεὺς, forte, ὁ δὲ Ζεὺς.

s. 8. τρόπαιον τῶν Ἀργείων γίνεται. Nihil suppeditant codices, non tamen τρόπαιον pro τροπὴ dictum vequam memini. restituendum adeo et h. l. arbitror τροπὴ τῶν Ἀ. γίνεται. In Phoeniss. 1482. Thebani Διὸς τρόπαιον ἵστασαν βρέτας, quod vellem viri docti illustratum dedissent: estne pro Διὸς τρόπαιον? an fuit eius signum pro tropaeo? Sophocl. Antig. 147. duces Argiui ὅλιπον, Ζηνὶ προπαίῳ πάγχαλκα τέλη. omnino res huc vocari non potest: nam pugna nunc procedit: ὡς δὲ ἀπώλλυντο πολλοί. inde *pugna Eteoclis et Polynicis*, tam copiose descripta et ornata in Phoeniss. 1365 sqq. Nunc iterum pugna facta: haec vtique ad Ismenum: ad cuius ripas fugere Amphia-

phiaraum mox videbimus. Sed et Pind. N. 9, 53. Ἰαμηνοῦ δ' ἐπ' ὀχθαῖσι sq. οἱ Ἀστακοῦ παῖδες. Male codd. Ἀστυάγους. eorum nomina, quae sequuntur, *Ismarus*, *Leades*, *Amphidicus*, *Melanippus*: hic quidem omnium clarissimus, v. Aeschyl. S. ad Th. 413 sq. facta iam eius mentio sup. I, 6, 5 extr. p. 38. itaque is intelligendus, quoties poetae *Astacidem* memorant. Caesus ab eo Tydeus (v. inf. s. 8.) et Maesteus, Adrasti frater: Paus. IX, 18. pr. *Leades* forte fuit Λειάδης. Apud Aeschyl. 480. opponitur Eteocle Megareus, Creontis f. Ἐτεοκλέα male Med. Pro Ἀμφίδικος est, quod iam Gale et alii monuere, Ἀσφόδικος Paus. IX, 18 extr. ὡς δὲ Εὐριπίδης φησί. in Phoeniss. 1160 sqq. auctoritatem Antimachi accessisse, e Pausania l. c. discimus. de Periclymeno cf. mox s. 8. *Melanippus* ὁ λοιπὸς τῶν παίδων. inferunt Ἀστυάγους codd. ἀμφοτέρως correxi assentientibus Pal. D.

D. Ox. Regg. pro vitioso ἀμαθυμένου. De *Tydeo* propter immanitatem immortalitatis munere excidente v. inpr. Schol. Find. N. 10, 12. alios ap. Burm. ad Ouid. Ibin 517. τιτρωσκόμενος δὲ Τυδεὺς ἔκτεινεν αὐτόν. haec parentheſi incluſa, ne ſenſum turbent, vereor ne aliena manu inculcata ſint. nam importuna ſunt. etſi vere ita factum, vt Tydeus vulneratum ſe ſentiens telum in Melanippum vibraret, v. Statius VIII, 725 ſqq. Gale poſt Aegium emendabat ἔτινεν αὐτὸν, *aliquid poenae affecit* (ſcilicet, caput contumelioſe foedauit) ſed hoc multo magis alienum. Barth. ad Stat. VIII, 718. τιτρώσκω γὰρ pro δὲ ſatis eſſe putabat. Occiſum Melanippum ab Amphiarao, diſerte narrat Pauſan. IX, 18 pr. p. 745. etiam Schol. Il. 5, 126. cum Schol. Lycophr. 1066. Ab Amphiarao caput caeſi iam ante Melanippi reciſum ait noſter. At a Capaneo caput auulſum narrat Statius l. c. 746 ſq.

746 seq. ὁ δὲ διελὼν τὸν ἐγκέφαλον ἐξερρόφησεν (ἐξερόφησε D. R. 3.) αὐτόν. ita vulgo legitur et interpungitur: at *cerebrum* vix *diuisum* esse putem, sed *caput*, *cranium*. mutanda adeo interpunctio: ὁ δὲ διελὼν, (sc. τὴν κεφαλὴν.) τὸν ἐγκέφαλον ἐξερρόφησεν αὐτός. aut enim αὐτὸς legendum, aut αὐτὸν expungendum, id quod malim. Schol. Lycophr. l. c. 1066. διασχίσας ἐκείνου τὴν κεφαλὴν, ἀπερρόφησε τὸν ἐγκέφαλον. In Schol. Pind. N. 11, 43. est: τούτου δοκεῖ διὰ τὴν ὀργὴν λαβὼν ὁ Τυδεὺς τὴν κεφαλὴν, καὶ ῥήξας, ἐκροφῆσαι τὸν ἐγκέφαλον. At altero loco, N. 10, 12. degustasse carnem narratur; in hoc et versus ex Meleagro Euripidis afferuntur: εἰς ἀνδροβρῶτας ἡδονὰς ἀφίξεται ... κάρηνα Τυδεὺς γένυσι Μελανίππου σπάσας: quibus eo deuenturum Tydea significat, vt, voluptate ex esu carnis humanae capta, ore dilaniet caput Melanippi. De iis vss. consulendus

v. c. Valk. Diatr. p. 142. ἀπέσχε τε καὶ ἐφθόνησεν. illud ἀπέσχε τε nescio quomodo me inuito admissum est: non enim deterius est vulgatum ἐπέσχε, *inhibuit*: nam erat in eo, vt concessum a Ioue afferret; nunc munus retraxit, eumque auersata refugit: cf. Statium l. c. 759 sqq. apud Schol. Pind. l. c. est τὴν ἀθανασίαν παρήγαγε, h. παρεῖλε. Faber et Gale emendabant ἀπέσχετο καὶ ἐ. quod ne Graecum quidem est: saltem ἀπέσχε τε καὶ ἐ. *auertit*. Pal. ἐπέσχετο καὶ ἐ. Schol. Pind. N. 11, 43. διὸ καὶ ἀπεστράφη ἡ Ἀθηνᾶ τότε κομίζουσα αὐτῷ τὴν ἀθανασίαν. Eadem voce vtitur Schol. Il. 1, 126. vbi porro narrat, immortalitatem hinc Tydei precibus concessam Diomedi: quod idem tradit Schol. Pind. N. 10, 12.

Amphiarai mors celebratissima: Late Statius VII, 690. sed minus felix in hac operis parte. Paus. IX, 8. p. 727. παρὰ

πο-

τερμὸν Ἰσμηνόν. in via a Potniis verſus Thebas Pauſ. ibid. Locus *Harma* dictus, vt multi, v. c. Schol. Il. β, 499. et Euſt. Steph. Byz. h. v. Strabo IX, p. 619. C. Pro Ἰσμηνὸν, mira depravatione Pal. Ἰωδηνὸν, Vat. Ἰδυνὸν, Dorv. Ἰδηνόν. Pal. quoque περὶ π. *a Periclymeno*: cf. Nem. 9, 61 ſq. Pind. vbi Schol. monet eum Neptuni et Chloridis e Tireſia natae eſſe filium, diuerſum ab altero, Nelei filio: de quo ſup. I, 9, 9. p. 47. Neptuni filium dixerat quoque Eurip. Phoen. 1163. et inde noſter paullo ante, cum Parthenopaeum ab eo caeſum traderet. *Bato* et ipſe pro heroe habitus Argis: v. Pauſ. II, 23. Eius ſignum Delphis viderat Pauſ. X, 10. et in arca Cypſeli idem expreſſus, V, 17. p. 420. ὡς δὲ ἔνιοι, Ἐλαττωνῷ. videndum erit, qui alii ita tradiderint; alioqui pro corrupta habebo lectione: Pal. ἐλαττόνων Med. et Vat. ἐλάττω. Dorv. R. 3. ἐλάττω-

ἑωνόν. ἐκρύφη Pal. sed aut ἐκρύβη, aut ἐκρύφθη dicendum. ἀθάνατον αὐτὸν ἐποίησεν Pal. ἐποίει. nam viuus, ἔμψυχος ad inferos descendit, quod Soph. El. 845. πάμψυχός ἀνάσσει. Cultus pro heroe apud Argiuos, et apud Oropios Boeotiae. Apud hos quidem celebre eius fuit μαντεῖον v. Paus. I, 34. *Adraſtus* vnus e ducibus cladi superstes, equi *Arionis* beneficio ereptus (vt Hygin. f. 70.) nobile inter poetas argumentum. Arionis ipse Homerus mentionem facit Il. ψ, 346. 7. (nam Statium VI, 301 sqq. memorare nolo.) de eius stirpe v. Schol. ad e. l. e Cyclicis, vt in fine subiicitur, et Paus. VIII, 25. p. 650. In verbis Ἄδραστον δὲ μόνον ἵππος διέσωσεν Ἀρίων vestigia versus facile agnoscas. Barthius ad Stat. Theb. II, 197. in cod. Pal. margine adscriptam viderat vocem Ἀντιμάχου, e cuius Thebaide eum superesse suspicatus erat is, qui adscripsit; Alios eius ver-

versus de Arione appositi Paus. l. c. unde discimus, cum Arione alterum equum Cererem fuisse; Arionem Terra editum; eum in Apollodoro Ceres, in Erinnyn mutata, mater sit, vt et apud Schol. Il. l. c. et Schol. Lycophr. 153. cf. Paus. p. 619. Laudatum versum explet Barthius sic: Ἄδμητον μόνον ἵππος ἔσωσεν, δῖος Ἀρίων. felicius Mitscherl. noster Epist. crit. p. 83. Ἄδμητον δὲ μόνον δῖος ἔσωσεν Ἀρίων. Idem acute suspicatur totum locum e margine in Apollodori verba irrepsisse. Tametsi Apollodorus ipse poetae verba in animo habere potuit; vti etiam Strabo IX, p. 619 C. τὸν δὲ (Adrastum) διὰ τοῦ Ἀρείονος σωθῆναι. Ceterum in Homero Ἀρείων est. Ἀρίων in Paus. et Hesych. inuenerat quoque Ἀρίονα scriptum in Homeri exemplaribus Eustath.

Cap. 7.

§. 1. *Creon* post Eteoclem regnum Thebarum recuperat, quod iam Laio oc-

cifo tenuerat; nam ſecundum tragicos vnus idemque Creon habetur. Expellit ille nunc demum Oedipodem, ſecundum Phoeniſſas Euripidis 1580 ſqq. et Statium Theb. XI, extr. cf. Schüz. V. C. ad Aeſchyl. Exc. p. 480. Eius inhumanitas, cum Polynicis et Argiuorum corpora ſepulturae iure interdiceret, celebrata a tragicis, vt et *Antigones* pietas in fratrem: v. Aeſchyl. S. ad Th. 1005 ſq. et Sophoclis Antigonen. Fuit alia Antigone Euripidis: cf. Hygin. f. 72. καὶ Φωραθεῖσα ὑπὸ Κρέοντος, αὐτὴν τῷ τάφῳ ζῶσαν ἐνεκρύψατο. ſcabra oratio. Si Φωραθεῖσα abſolute dictum eſt, debebat ſaltem ſequi: ἐνέκρυψε. In ed. Par. eſt αὐτὸν, lapſa verius, quam conſilio. Sed illa non ſponte, ſed a *Creonte* coacta, defoſſa eſt. In Pal. ἐνεκρύφα. fuit puto καὶ Φωραθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κ. αὐτὴ τῷ τάφῳ ζῶσα ἐνεκρύφθη. *Adraſti* ἱκετεία clara inprimis in Athenarum laudibus: vt Iſocr. Paneg. 15, v.

v. Stat. Theb. XII. Eadem et Theſei humanitas argumentum fecit Supplicibus Euripidis: etſi ibi res Eleuſine geritur, non Athenis. Add. Diod. IV, 65. extr. Pauſ. I, 39. Plutarch. Theſ. p. 14. A, vnde patet noſtrum tragicos ſequi, qui haec ita narrarunt, vt armis ſepulturam extortam dicerent. *ἐπὶ τὸν Ἐλέου βωμόν.* v. Not. ſup. p. 496. Reſpexit locum noſtri Zenob. I, 30. (p. 9. vbi leg. *τοὺς νεκροὺς ἐξήτουν.*) *ἱκετηρίαν θεὶς*, habet e poeta, puto: pro *ἱκέτης γενόμενος.* Sepultura facta per ſeptem buſta, de quibus v. Pind. N. 9, 56. Addocuntur VII. ducum corpora Athenas ap. Eurip. Suppl. 755. *Εὐαδνη* omnes codd. *Euadnes* hoc facinore nihil nobilius in his fabulis: v. Eurip. Suppl. 990 ſqq. *Ἴφιδος* male erat editum; *Ἴφιος* ſcripſi ipſis codd. auctoribus; ſed et nota res; prodit ipſe Iphis ap. Eurip. l. c. 1032. Iphios filium Eteoclum vidimus ſup. c. 6, 3 extr.

Hygini errorem, qui Phylaci filiam prodidit Euadnem, corrigit Munk. ad f. 243. n. 5. ἑαυτὴν βαλοῦσα. quis non flagitet ἐμβαλοῦσα. tamen et Zenob. l. c. βαλοῦσα.

§. 2. *Bellum Epigonorum.* Eſt de eo bello hic, qui ſequitur, inter locos claſſicos: add. Diod. IV, 66. et Weſſel. Pauſ. IX, 5 et 9. qui alios auctores habuit. Expoſitum id bellum eſſe debuit ab Hellanico et ab Ephoro; fuit vero etiam vetus carmen, Homero a multis tributum, teſte Pauſania IX, 9. p. 729. cui valde illud probatum: ἔπη εἰς τὸν πόλεμον τῶν Ἐπιγόνων. vnde puto haec eadem a Dionyſio in Cyclum mythicum fuere adoptata, vna cum Alcmaeonis rebus. Nam fuere in hoc bello praecipuae partes *Alcmaeonis*: cuius nomine inſcriptum fuit aliud epos, ἡ Ἀλκμαιωνίς, de qua vide v. c. Schol. Oreſt. Eurip. 998. cf. Bentlei. Ep. ad Millium p. 19. illa tamen non

non tam bellum, quam Alcmaeonis ſeriora fata (v. ſ. 5. ſq.) expoſuiſſe videtur; ad quae, praeter Steſichori Eriphylen, ſpectauere tragoediae, alia Sophoclis, Alcmaeon, eiusdem alia, Eriphyle, ſi vere fuit diuerſa, Euripidis alia Ἀλκμαίων ὁ διὰ Ψωφῖδος (v. inf. ſ. 5.) Latine ex his vnam verterat Ennius (v. inter fragm. Ennian. p. 281 ſqq.) aliam Accius. Sed ipſum bellum attingere debuit alia Aeſchyli, alia Sophoclis fabula; Epigoni. Ceterum videor mihi in his fabulis non tam veteres narrationes et priſcam famam, quam poetarum ingenia antiquiores fabulas, inprimis Thebaidis, aemulantia deprehendere. Ipſe numerus ducum ſeptenarius ductus ab illo altero τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, cuius auctor Aeſchylus traditur a Pauſ. II, 20. p. 156. — οἱ τῶν ἀπολομένων. Pal. D. ἀπολλομένων, — ὁ θεὸς ἐθέσπισε. huc pertinent illa oſtenta meliora, quae Sthenelus iactat:

cepimus, inquit, *Thebas* πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν καὶ Ζηνὸς ἀρωγῇ, contra quam in prima ad Thebas expeditione malis ominibus vſi erant Argiui, cumque iis non paruiſſent, foeda clade pulſi rediere: haec eſt ſtultitia, hae ſunt ἀτασθαλίαι, quibus periiſſe eos ait: Il. δ, 405-9. Ἀλκμαίωνος ἡγουμένου. Pal. V. M. D. R. 3. Ἀλκμαίων ἡγούμενος. nec puto aliter in ſuis habuit Aegius. ſuſpicari liceret hoc tanquam lemma in margine appoſitum fuiſſe Ἀλκμαίων ἡγούμενος: nam intra ſex ſeptemue lineas eadem res ter repetitur: et videri a deo hoc tantum reſponſum fuiſſe, fore eos victores: ὁ θεὸς ἐθέσπισε νίκην. Diodorus tamen, etſi in aliis recedit a noſtro, nec minus diſerte IV, 66. ἔλαβον δὲ χρησμὸν παρ' Ἀπόλλωνος, πολεμεῖν . . στρατηγὸν ἔχοντας Ἀλκμαίωνα τὸν Ἀμφιαράου. ὅμως στρατεύεται. Barthius legebat οὐδαμῶς. ſed iam Galeus improbauit. τὸν πέπλον.

le-

legebatur antea: τὸν ὅρμον καὶ τὸν πέπλον, quae omnia absunt Dorv. at verba τὸν ὅρμον καὶ exulant Pal. Med. Ox. R. 3. recte, quod etiam Gale monuit; nam monile illa iam antea acceperat a Polynice; sup. c. 6, 2. nunc a Thersandro peplum; vt, quemadmodum patrem in superiore bello, ita nunc filium ad arma capiendi adduceret. Accedit Diodor l. c. de Thersandro eiusque progenie v. Pind. Ol. 13, 76. et ibi Schol. Periit ille in bello Troiano, a Telepho in Mysia occisus. v. Paus. IX, 5. p. 722. τοὺς παῖδας, Alcmaeonem cum Amphilocho, vt statim videbimus. Memorantur Odyss. o, 248. cum sua stirpe; add. Paus. VI, 17. p. 494. et V, 17, p. 420. ἡγεμόνα Ἀλκμαίωνα. Diuersis modis haec ab aliis tractata fuisse necesse est; ap. Eurip. Suppl. 1215. Aegialeus et Diomedes duces sunt; quemadmodum in Diomedem rerum summam deuoluit ingeniosus auctor epici carminis (the *Epigoniad* by *Wil-*

Wilkie.) ap. Pindar. P. 8, 67. dux est Adrastus; quem morte Aegialei audita moerore confectum apud se Megarenses tradebant: Paus. I, 43. p. 103. idem cum filio Hipponoo in rogum se immisisse narratus ab alio poeta: v. Hygin. f. 242. Θήβας ἐπολέμουν, perperam Faber: Θήβαις v. sup. c. 6, 3. p. 610. Ἀ. Ἀμφιαράου καὶ Ἀμφίλοχος ingratus erat olim ordo, quem mutaui suffragantibus codd. P. M. R. 3. Εὐρύπυλος Μηκιστέως manifestum vitium est in prima voce. Εὐρύαλος iam sup. I, 9, 13. p. 52. Meeistei filius memoratus fuit. v. Not. p. 168. add. Paus. p. 156. 183. Nomina septem ducum Epigonorum sunt, quoque ap. Hygin. f. 71. sed deficiunt apud eum duo nomina corrupta. et ap. Eustath. p. 489 extr. qui nouem annumerat, nec non ap. Pausan. II, 20. p. 156. cf. X, 10. p. 822. In Alcmaeone, Aegialeo, Thersandro, Diomede, Sthenelo, plerumque conueniunt;

sed

sed Parthenopaei filius *Promachus*, quem et Paus. agnoscit, Eustathio est Stratolaus, Hygino Thesimenes, nisi vox corrupta; Euryalum Mecistei etiam Paus. Polydorum Hippomedontis Paus. et Eust. memorant; hic et Melontem Eteocli.

s. 3. *Pugna* facta *ad Glissantem* vrbem Boeotiae (Paus. IX, 19. p. 746. 7. Schol. Pind. P. 8, 68.) *Laodamas* Eteoclis f. (cuius tutor Creon etiam in fabulis memoratus: Paus. IX, 10. p. 730.) dux Thebanorum, *Aegialeum* interimit, qui ex ducibus solus occubuit; vt ex septem olim ducibus vnus pater Adrastus fuerat seruatus: cf. Schol. Pind. l. c. Paus. l. c. et IX, 5. p. 722. IX, 9. p. 729. add. Herodot. V, 61. *Laodamantem Alcmaeon* occidit. At apud Herod. V, 61. et Paus. l. c. p. 722. Laodamas nocte post cladem acceptam in Illyrios se recipit: (quae res forte fabulas sup. 5, 4. de Cadmi in Illyricum secessu recoxit)

Τιλφοῦσσαν reſinxi, pro Τιλφουσίαν, vt legebatur ex Aegii caſtigatione, quod vtique reſinquere poteram; in codd. eſt Τραφουσίαν. Sane quidem Τράφεια, vrbs Boeotiae, a Steph. Byz. memoratur; ſed de Tireſiae morte ad fontem Tilphuſſium res eſt ſatis explorata. v. Pauſ. IX, 19. VII, 3. Diod. IV, 67. erat is in monte Tilphuſſio haud longe a lacu Copaide ad ſiaiiartum (cf. Pauſ. IX, 18. p. 745 extr.) Scribitur Τιλφοῦσσα (ex Τιλφέσσα) et Τιλφῶσσα de ſcriptura, quae valde fluctuat; cf. Scheff. ad Pauſ. p. 776. et Weſſel. ad Diod. l. c. IV, 66. Aegius Strabonem ſe ſequi profeſſus Τιλφουσίαν ſcripſerat, ſed in illo lib. IX. p. 630 B. eſt Τιλφῶσσα. Τιλφοῦσσαν adoptaui, quoniam Vatic. pro var. lect. id offerebat. παραγενομένων αὐτῶν. Pal. πυρῃ. αὐτοῦ τὸν φίλον non ſuam, ſed ibi. πάλιν Ἑστιαίαν κτίσαντες κατῴκουν. Non de Euboeae Heſtiaea cogitandum: fuit alia Acarnaniae,

alia

alia circa Olympum, teſtante Steph. Byz. vti Heſtiaeotidem ſub Oſſa et Olympo collocat Herod. I, 56. ſerior tamen Heſtiaeotis in occidente Theſſaliae quaerenda. Iam autem Pauſanias p. 728. captis Thebis alios in Illyricum, (cf. p. ſup.) alios ait in Theſſaliam conceſſiſſe, et montem Homolen occupaſſe. Haec ipſa loca, quae primo Thraces, tum Pelasgi (cf. Dionyſ. Hal. I, 18.) incoluerant, inſidebant tum Dores: v. ſup. Not. p. 477. adeoque non diuerſa ſunt, quae Diodorus habet IV, 67. αὐτοὶ δὲ μεταναστάντες ἐκ τῆς πόλεως, ἐπὶ Δωριεῖς ἐστράτευσαν, καὶ μάχῃ νικήσαντες τοὺς ἐγχωρίους, ἐκείνους μὲν ἐξέβαλον ἐκ τῶν πατρίδων. eiecti ſuis ſedibus Dores inde dilapſi occuparunt Doridem ſ. tetrapolin Doricam.

ſ. 4. *Thebae* captae traduntur a victoribus *Theſſandro* Polynicis filio. Pauſ. IX, 8. p. 722. rediit mox in eam pars profugorum, v. Diod. l. c. manſere tamen per longum tempus Thebanorum

res

res valde attritae: cf. Strab. IX. p. 632 B. *Manto* Delphos missa: vnde illa Clarum et Colophonem venit. v. Schol. Apollon. I, 308. Paus. IX, 33. pr. VII, 3. pr. Mela I, 17. Apud Diod. IV, 66. illa Daphne est.

s. 5. Probabile sit, narrationem, quae sequitur, *ex Alcmaeonide* (v. sup. ad s. 2. pr.) esse petitam. Μετὰ δὲ τὴν Θηβαίων ἅλωσιν. recepi τὴν, assentientibus codd. Pal. V. M. D. R. 3. scribendum quoque Θηβῶν. ipsi Thebani effugerant. Mox Pal. καὶ ἐπ' αὐτοῦ. quod ferri potest. V. R. 3. ἐπ' αὐτῷ. Aegius in suis repererat ἐπ' αὐτῶν et correxit ἐπ' αὐτόν. χρήσαντες A. Apollo insserat matrem vlcisci, quod saepe apud poetas memoratur. Mox μᾶλλον post ἔνιοι μὲν otiosum, repetitum esse suspicor ex antec. versu. Animaduertit idem Emperius. — Ἐρινὺς Pal. et al. ex more. Fugit autem Alcmaeon Argis, nam ibi piaculum

com-

commiſſum. *Oicles* pater Amphiarai, adeoque auus Alcmaeonis, illo adhuc tempore ſuperſtes; cum alii eum in expeditione Herculis aduerſus Laomedontem obiiſſe traderent: ſup. II, 6, 4. Not. p. 445. Eius monumentum in Arcadia viderat Pauſ. VIII, 36. p. 673 extr. *παραγενόμενος* Pal. *εἰς Ψωφῖδα*, ita ſcribendum, non *Ψωφίδα*, quod iam monitum a Bentleio. Vrbs fuit Arcadiae *Pſophis*, antea Phegia dicta, de qua Pauſ. VIII, 24. Phegeus ibi vixit: v. Pauſ. ibid. p. 646. add. Burm. ad Ouid. Met. IX, 412. Iam ad ea, quae hic euenſſe narrantur, ſpectauit Euripidis *Ἀλκμαίων διὰ Ψωφῖδος*, ſed eius argumentum mox ipſe Apollodorus dabit ſ. 7. *Arſinoe*. Alphefiboea eſt Pauſ. l. c. p. 646. *καθαρθεῖς δὲ ὑπ' αὐτοῦ*. Pal. M. D. R. 3. *ὑπ' αὐτῷ*. Vat. *ὑπ' αὐτῶν*. male. *χρήσαντος αὐτῷ τοῦ θεοῦ*. vulgatum erat *αὐτοῦ*, quod vitio laborare Emperius quoque viderat. *παρ' ἐκεῖ-*

ἐκεῖνον. Commel. conii. παρ' ἐκείνου, *ab ipso*: sed illud est: *iuxta, apud fluuium.* πόλιν διαλαμβάνειν insolenter dictum. Faber et Gal. *vrbem condere, munire*, interpretantur; erit saltem, locum vrbi condendae designare. Pal. V. M. R. 3. πάλιν διαλ. etiam Aegii libri sic legebant: legitur ergo πόλιν ex eius correctione. An fuit πάλιν μοῦν ἀπολαμβάνειν? nam oraculum ita se habebat: vt ab insania liberetur, esse ei adeundam terram, quae tum, cum scelus committeret, nondum solem sensisset; Paus. l. c. p. 646. med. VIII, 24. Thucyd. II, 102. Apollinem — ὑπεκπόντα οὐκ εἶναι λύσιν τῶν δεινῶν, πρὶν ἂν εὑρὼν ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ κατοικίσηται, ἥτις, ὅτε ἔκτεινε τὴν μητέρα, μήτε ὑπὸ ἡλίου εἰδεῖτο μήτε γῆ ἦν. Nisi oraculi verba diuersis modis tradita fuere, Apollodorus parum diligenter illud expressisse dicendus est. Ad *Oeneum* venit, cuius senectam ad seriora tempora pro-

protraxere poetae tragici, vt haberent nomen illuſtre in his fabulis. Malis et aerumnis ille oppreſſus; vnde ap. Athen. VI. p. 223 C. in notis Timoclis Comici verſibus, quomodo mala aliena vel in tragoediis aegritudinem leuare poſſint: Τέρων τις ἀτυχεῖ; κατέμαθε τὸν Οἰνέα. De eo cf. ſup. I, 8, 5. 6. et Not. p. 130. 1. vbi Diomedem cum Alcmaeone vidimus Calydonem adiiſſe. v. Strabo X, p. 709 B. ex Ephoro. καὶ ξενίζεται παρ' αὐτοῦ. P. D. R. 3. παρ' αὐτῶν, f. pro αὐτῷ. iidem mox ὑπ' αὐτῶν. καθαίρεται τε ὑπ' αὐτοῦ. ergo luſtratur *a deo fluuio?* κατῴκησε, poterat locum habere κατῴκισε, quod etiam in Thucyd. l. c. eſt. ſed et illud recte. Ad oſtia adeo Acheloi circa Oeniadas terra aggeſta alluuie nouum fecit littus, in quo Alcmaeon conſedit. *Callirrhoe*, Acheloi filia, etiam ap. Pauſan. l. c. haec eſt, de qua Ouid. Rem. 455. *Amphilochi frater ne Phegida* (Arſinoen) *ſemper amaret,*

Callirhoe fecit parte recepta tori. Simulasse h. l. fertur Alcmaeon se velle Apollini Delphico dedicare monile Eriphyles. Convenit fere Paus. p. 646 extr. At alii e responso dei id factum narrarunt; nam fors ipsa extat ap. Athen. VI. p. 232. (repetita ab Eustath. p. 1697, 42.) ex Ephori lib. XXX. historiarum: Ἀλκμαίονι μὲν (ὁ θεὸς ἔχρησε) πυνθανομένῳ, πῶς ἂν τῆς μανίας ἀπαλλαγείη· Τιμῆσον μ' αἰτεῖς δῶρον, μανίαν ἀποπαῦσαι· καὶ σὺ φέρειν τιμῆσον ἐμοὶ γέρας, ᾧ ποτε μήτηρ Ἀμφιάραον ἔκρυψ' ὑπὸ γῆν αὐτοῖσι σὺν ὅπλοις. διὸ παραγενόμενος. Pal. D. παραγενομένου. male inculcatum διὸ, itaque cancellis inclusi. mox scribe iterum Ψωφῖδα. τεθεσπίσθαι . . ἑαυτοῦ. immo ἑαυτῷ. τὸν ὅρμον ὅταν Pal. V. ὅταν omnino excidit R. 3. et ὅταν τὸν ὁ εἰς Δ. absunt Dorv. ὑπὸ τῶν τοῦ Φηγέως παίδων. in super. edd. nomina adiecta erant, Τημένου καὶ Ἀξίωνος. sed haec e Pausan. l. c.

l. c. VIII, 24. p. 646 extr. inſeruit Aegius, quod iam animaduertit Gale. Nam a codd. illa abſunt; et ſequuntur mox alia nomina *Pronous* et *Agenor.* Videntur adeo poetae in his variaſſe. Ceterum ad haec referendus verſus Ouid. Met. IX, 412. *Cognatumque latus Phegeius hauſerit enſis.* *Arſinoe* putanda eſt amorem in Alcmaeonem retinuiſſe et fratres ob caedem factam obiurgaſſe; quod illi aegre ferentes ſororem in Arcadiam abducunt ad *Agapenorem*, Tegeae regnantem; eſt is idem, qui Arcadas ad Troiam duxit Il. β, 609. cf. Pauſ. VIII, 5. filius Ancaei, qui in Calydonia venatione obierat ſup. I, 8, 2. p. 34. 35. In fine ordo eſſet concinnior *καταψευσάμενοι αὐτῆς τὸν τοῦ Α. Φ.*

ſ. 6. Ordo verborum minus gratus pro *τοὺς γεγεννημένους αὐτῇ ἐξ Ἀλκμαίωνος παῖδας.* Callirrhoes filii ex Alcmaeone erant *Acarnan* et *Amphoterus*, qui

postea memorabuntur. γενέσθαι τελείους: Huc spectant versus Ouid. Met. IX, 413. *Tum demum magno petet hos Acheloia supplex Ab Ioue Callirhoe natis infantibus annos.* vbi v. Lactant. οἵτε Φηγέως παῖδες ed. Rom. ὄντες et ἀναθῆναι, vitiose. Sed Commel. recte οἵ τε cum Pal. V. M. Iungenda autem: οἵτε τοῦ Φ. παῖδες . . . καὶ οἱ τοῦ Ἀλκμαίωνος παῖδες. Mox debet scribi οὗτοι δὲ ἀνελόντες, etiam tollendum τε post παραγενόμενος.

f. 7. εἰς Δελφοὺς ἀνέθεντο. tamen et hic *monile* furto ablatum Phocensi homini caussa insaniae et euersae domus fuit. Gale laudat Athenaeum, apud quem est locus lib. VI. p. 232 ext. 233. ex Ephoro: sed diserta narratio est ex Phylarcho ap. Parthen. c. 25. spectat ea ad bellum Phocense, et erat tum repositum monile ἐν τῷ τῆς προνοίας Ἀθηνᾶς ναῷ, quae aedes erat Delphis, teste Paus. X, 8. p. 819.

p. 819. extr. *Acarnan* autem conditor Acarnanum etiam ap. Thucyd. l. c. verba aduocat Strabo. antea Curetes haec loca tenuerant. Ab ipso Alcmaeone occupatam Acarnaniam tradiderat Ephorus; v. Strab. VII. p. 501. C. 502. A. X. p. 710. A. B. Habuit et haec regio fabulas suas. De Ambraciae originibus v. Antonin. Lib. c. 4. Εὐριπίδης δὲ φησιν. haud dubie in Alcmaeone διὰ Ψωφῖδος. sup. p. 639. 646. de quo v. Bentl. Epist. ad Mill. p. 19. et Eurip. fragm. A nemine tamen edoctum te videas, quid poeta per illud διὰ Ψ. declarauerit. Nisi fallor, Alcmaeon Psophidem transgressus Corinthum modo adierat; nam hic scenae locus fuisse videtur; etiam regis nomen Creon est, vt in fabula Medeae Creon Corinthi rex erat. eius filius vel filia intelligenda in fragm. Alcmaeonis Eurip. n. VIII. ὦ παῖ Κρέοντος etc. κοιμισάντων Vat. Verba δοῦναι τρέφειν Κο-

μυθίων deerant ed. pr. et acceſſere e Pal. conſentientibus Vat. et rel. σύμορφίαν Vat. σύμορφία, τὸν δὲ ἀπὸ Med. ἀπεμπολῆσθαι R. 3. *Amphilochus* Ἀμφίλοχικὸν Ἄργος ᾤκησεν· conſentaneum magis ᾤκισε. Potuit huic Alcmaeonis filio ab Euripide hoc tribui. Sed is, ad quem communiter haec referuntur, Amphilochus Alcmaeonis frater eſt: niſi illud ab Alcmaeone conditum: ipſe tantum inhabitauit; quod Ephorus ſtatuebat ap. Strab. X. p. 710 B. VII. p. 501. C. 502. A. Fuit hic et ipſe inter claros vates. Eum inf. 10, 8. inter procos Helenae videbimus; interfuit nauigationi ad Troiam, atque inde Argos redux in Acarnaniam transiiſſe, (Thucyd. l. c. et inde Strabo l. c.) ſecundum alios cum Calchante (Q. Smyrn. XIV, 365 ſqq. Pamphyliam frequentaſſe incolis et Mallum in Cilicia condidiſſe fertur; in qua vrbe oraculum eius fuit, aliud apud Oropios

pios cum Amphiarao. Pauſ. I, 34. p. 83 extr. cf. Simſ. l. c. In Mallo condenda adiutores habuit *Mopſum*, Apollinis et Mantus filium, clarum vatem; de eorum diſſidiis et pugna aliae ſunt fabulae, quas vid. apud Lycophr. 439 ſq. 980. 1047. ibique Schol. Conon Narrat. 6. Strab. XIV. p. 951. C. (642.) 993. B. (676.)

Cap. 8.

Fabulae Arcadicae. c. 8. 9. 10, ſ. 1. 2. ſunt eae nec numero multae nec celebres, niſi quae Iouem et Mercurium attingunt; forte et quae ad Lunam et Panem ſpectant et ad Aeſculapium. Arcades, ex antiquiſſimis Graeciae populis, e Pelasgica ſtirpe ſuperſtites: Nam tutabatur eos aduerſus Hellenum incurſiones locorum natura montibus vallibus et amnibus intercepta. Ita vero euenifſe ſuſpicor, vt traherent ad ſe ſibique vindicarent fabulas generis Pelasgici tanquam

ſibi proprias; in quibus etiam ſunt Argolicae nonnullae cf. II, 1. 2. 3. In ſimilem errorem induci ſe paſſi ſunt ſcriptores, v. c. Dionyſius Halic. qui ad Arcadiam ſolam retraxit Pelasgorum, qui Italiam frequentaſſe feruntur, origines. Habuere itaque Arcades apud ſe et generis humani origines, et vitae ſilueſtris in mitiorem vitam mutationes, frumenti inventum, artium rudimenta, religionum a Ioue ductarum elementa, et, quod inprimis memoratu dignum, aſtrologiae primas lineas; has quidem fabulis expreſſas, Calliſtus in vrſam mutatae, filii in Arctophylacem, et ſic alia. *Proſeleni* dicti Arcades vetere cognomine, vnde fabula nata de Arcadibus ante lunam ortis: (quam Proluſione academica illuſtravimus a. 1777. in qua ſunt alia ad hoc genus ſpectantia.) ſunt certe fabulae Arcadicae ex antiquiſſimis; nam vltra diluuii Deucalionei tempora aſſurgunt; ſunt pa-

parum variatae et miràtionem faciunt forma humana in ferinam mutata. Itaque ab iis Ouidius Metamorphoſes exorſus eſt. Sed totum hoc genus mutatarum formarum ſingularem commentationem ſibi poſtulat, ſi in cauſſas inquirere velis. Fabulas Arcadicas attigerant ex antiquioribus Heſiodus et Acuſilaus; Eumelus, Pherecydes, Aſius, mox ſ. 2. laudantur. Ex ſequiore aetate Mnaſeas ἐν τοῖς περὶ τῆς Εὐρώπης ap. Schol. Apollon. IV, 264. Dionyſius Chalcidenſis ἐν κτίσεσι. Staphylus, cuius fuere Arcadica: v. Sext. Empir. p. 272. et ibi Fabric. Habuere quoque Arcades ſcriptorem e popularibus Araethum Tegeaten, quem idem Schol. Apollonii memorat: ap. Hygin. Ariethus ſcribitur nomen. Add. Pauſan. VIII pr.

ſ. 1. Ἐπανάγωμεν. ἐπαναγών codd. ſic mox ὑπεδέμην eſſet legendum. ſed ortum vitium ex ſcripturae compendio. Nam et ſup. II, pr. λέγωμεν. et III pr. —

καθάπερ ὑπεθέμεν factum id lib. II, 1, 1. p. 77. vix tamen illud vocabulum in hac re proprium; προσεδέχεμεν expectabam. saltem ὑπεθέμεθα, *constitueramus*. αὐτόχθονα. sic et ipsi Arcades ap. Pausan. VIII. cf. Schol. Eurip. Or. 1646. Ab hoc, stirpis progenitore, diuersus alius *Pelasgus*, qui ad Thessaliae orgines spectat, Haemonis pater, auus Thessali: notus ex Dionys. Halic. I, 17. et fragmento Rhiani in Schol. Apollon. III, 1089. de quo v. Scalig. ad Euseb. p. 19. 20. cf. Steph. Byz. in Αἰμονία. Alter porro Pelasgus, quem II. appellare possis, commemoratur ex Characis Chronic. lib. I. apud Steph. Byz. in Παρράσια, Arestoris f. Iasi nepos, Argi pronepos; quem Argis in Arcadiam migrasse ait, dictam tum Pelasgiam, regnasse annos XXV. et condidisse vrbem Parrhasiam. At apud Dionys. Hal. I, 11. stemma est a Phoroneo ductum: eius filia e Ioue parit Pelasgum

(I.)

(I.) a quo natus Aezeus (Azan forte Arcadicum nomen erat) ab hoc Lycaon (I.) Eius filia Deianira e Pelasgo (II.) parit Lycaonem (II.) is pater Oenotri est, a quo primos Pelasgos in Italiam inferiorem ductos esse nota narratio est. *Lycaon.* Conueniunt sqq. cum Schol. Lycophr. 481. Ad eum plura vitae cultioris inuenta retulerunt Arcades. v. Paus. VIII, 2. Scelus itaque, quod ei tribuitur, seu victimae humanae, seu hospitum mactatorum (late expositum ab Ouid. Met. I, 214 sq.) ad filios eius transferunt alii, in quibus noster, et Nicolaus Damasc. Excerpt. p. 446. et ap. Suidam in Λυκάων. v. ad Hygin. f. 176. Μελιβοίας haec eadem habet Natalis Comes Mytholog. IX, 9. loco luculento, quem ex Hecataeo Milesio, lib. II. Genealogiarum apposuit. Solet ille homo loca e scriptoribus deperditis afferre non aliter ac si adhuc legerentur, petita fere ex veteribus

bus Grammaticis. Locum, quem hic laudat, non sine fraude compositisse videtur ex Schol. Lycophr. 481. vbi similia fere et isti loco et huic Apollodori leguntur, sed nulla Hecataei facta mentione; contra vero in fine Apollodori nomen occurrit. καθάπερ ἄλλοι. Supplendum inde Κυλλήνης nomen in Schol. Eurip. 1646. vbi excidit: Pelasgus γυναῖκα ἀγαγόμενος ἐπιχωρίαν (adde Κυλλήνην) ἀφ' ἧς τὸ ὄρος οὕτω καλεῖται, υἱὸν ἔσχε Λυκάονα. Iterum alii Deianiram matrem, Cyllenen vxorem Lycaonis edidérant; in his princeps Pherecydes: Dionys. Halic. I, 13. testem adhibens Φερεκύδην τὸν Ἀθηναῖον, γενεαλόγων οὐδενὸς δεύτερον. πεποίηται γὰρ αὐτῷ περὶ τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ βασιλευσάντων ὧδε ὁ λόγος· Πελασγοῦ καὶ Δηϊανείρας γίνεται Λυκάων. οὗτος γαμεῖ Κυλλήνην Νηΐδα νύμφην, ἀφ' ἧς τὸ ὄρος Κυλλήνης καλεῖται. *Lycaonis L. filii.* Videntur in hunc censum retulisse Arca-

des

des conditores omnium suarum vrbium seu vicorum (συνοικιῶν), nam habitabant illi vicatim et per familias. Adscripserat haec nomina, cum locis, quae vnus quisque eorum occupauerat, Pherecydes, vt ex eodem Dionys. loco disco: ἅπαντα τοὺς ἐκ τούτων γεννηθέντας διεξιὼν, καὶ τίνας τόπους ἕκαστοι τούτων ὤκησαν. Partem ex iis recitat Paus. VIII, 3. et Schol. Lycophr. l. c. nec tamen conueniunt nomina inter se: desiderantur in nostro nomina satis clara *Acaci*, *Phigali*, *Parrhasi*. Quid? quod *Oenotri*, quem non praeterit Pausan. p. 603. nulla omnino fit mentio: cum tamen Peucetii, qui cum eo in Italiam traiecit, nomen appositum sit; de quo Oenotro tam multa leguntur apud Dionys. Halic. I, 11. sed is alios auctores sequitur; sunt ibi quoque filii Lycaonis numero XXII. et, si penitius inspexeris, alius ac serior Lycaon. *Maenali* nomen satis notum, ap. Paus. et Schol. Ly-

Lycophr. l. c. Steph. Byz. h. v. vbi v. Not. *Thesprotas.* Steph. in Ἔφυρα, vbi leg. τοῦ Θεσπρωτοῦ, τοῦ Λυκάονος, τοῦ Πελασγοῦ τοῦ γηγενοῦς. Ἔλικα f. Ἐλίκαν. sic apud Steph. Byy. in Ἑλίκη, — ἀπὸ Ἑλίκα τοῦ Λυκάονος, vt Berkel. ibi e codd. et Eustath. legit, flexione dorica ab Ἑλίκας. Μηκιστέα. f. Μακιστέα. nam erat vrbs Μάκιστος vrbs Triphyliae Cauconibus habitata, v. Steph. h. v. etsi is alium Macistum, Phrixi fratrem, memorat. Ὀπλέα. f. Ὀπλέαν. Arcadicum nomen fuit puto Ὁπλέας, vix Ὁπλεύς. Verum omnino non videtur in his nominibus Arcadica pronuntiatio esse seruata: occurrunt plura in εὺς, quae et Stephanus agnoscit: vt Μακαρεὺς in Μακαρέαι, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Μακαρέως τοῦ Λυκάονος. Mox in Ὄρον potest latere Οἰνωτρόν. Ἀκόντην. apud Steph. in Ἀκόντιον est Ἀκόντιος. In seqq. plura nomina sunt corrupta; sed nolo vnius ho-

horulae beneficio, quod contigit, male vti. Καρτερῶνα, Commel. e Pal. nam in ed. pr. καρτερῶνα. Πάλλαντα. sic Pauſ. et al. Πάλαντα Pal. D. et al. — Εὔμονα. Gale Εὐαίμονα huc reuocat, qui iam ſupra fuit. Nec Αἵμων huc vocari poteſt, qui poſtea ſequitur. Κάνητον Vat. Μαίναλον male iterum inculcant. Κορέθεντα R. 3. Mox in Dorv. deficiunt nomina inde a Τηλεβόαν vsque ad Γανέτορα. Φθίον. Sic ex Pal. Commel. Ap. Schol. Lycophr. eſt φθεῖος vel φθῖος. Natal. Com. φθῖνος, et ſic etiam ed. pr. Λύκιον. ap. Pauſ. l. c. Λύκεα. ibid. Ἀλίφειρος praefert Scheffer p. 608. recte; nec aliter Steph. h. v. at in Pauſ. VIII, 26, p. 652. eſt Ἀλίφηρος. Αἵμονα. ſic et Schol. Lycophr. Αἵμων eſt ap. Pauſ. VIII, 44. p. 690. et vrbs Arcadiae Αἱμονιαί. Alius Αἵμων, a quo Theſſalia Haemonia dicta: v. Steph. Byz. in h. v. cum verſſ. Rhiani ſupra laudd. Κύναιθον. hunc agno-

agnoſcit Steph. in Κύναιθα. Ἡραιεὺς etiam Pauſ. p. 603. et 652. male Pal. et reliqui ἠῤῥέα vel ἠῤῥέα. Τιτάναν Commelin. e Pal. et ſic R. 3. τιτάννυν Vat. τιτάνα Veſ. Dorv. Μαντίνουν. apud Pauſan. eſt Μαντινεύς. Στύμφηλον ed. pr. vt ſcribitur apud Pauſan. p. 605. Ὀρχόμενον. Ὀρχομενὸν idem Pauſ. agnoſcit. Sequebatur poſt hunc Νύκτιμον τὸν νεώτερον, quod abeſt a codd. eiiciendumque adeo cenſebat Gale: etſi tunc numero quinquagenario vnum nomen deficit. Sed intuliſſe videtur Aegius ex ſequ. pag. — ὑπερηφανίᾳ D. R. 3. vtrumque recte. ὑπερέβαλλον ed. Par.

(p. 223. III, 8, 1.) οἱ δὲ αὐτὸν ἐπὶ ξ. Sic et Schol. Lycophr 481. hoc alii aliter narrant: v. Not. ad Hygin. f. 176. Alii filium Nyctimum aiunt mactatum: v. ap. Schol. Lycophr. l. c. alii nepotem Arcadem: Eratoſth. 8. Hygin. P. A. II, 4. alii obſidem: Ouid. Met. I, 227. —

τοῖς

τοῖς ἱεροῖς. Abreſch. ad N. T. p. 587. malit τοῖς ἱερείοις. Sed vtrumque frequentatum: cf. ſup. Not. p. 160. τὰ τούτου σπλάγχνα σφαναμίξαντες. fere ſic Schol. Lycophr. l. c. et Hygin. *carnem humanam cum cetera carne commiſcuerunt, idque in aqula ei appoſuerunt.* παρέθεσαν. dedi e codd. Editum erat παρέθηκαν. Dorv. παρέθησαν. addebatur in edd. τῇ τραπέζῃ, quod e Schol. Lycophr. l. c. adoptauit Aegius; nam a codd. exulat; itidem mox ex eodem inſernerat poſt Ζεὺς δὲ, μυσαχθεὶς, quam vocem codd. ignorant, ſed eam habet Eratoſth. c. 8. Τραπεζοῦς. Narrant, hoc omnes ſupra laudati, etiam Eratoſth. cf. ad Hygin. cf. 176. At Pauſan. p. 602. nomen vrbis a filio Lycaonis Trapezeo repetit: cf. Steph. h. v. in quo nomen filii male ſcribitur Τραπεζοῦς. eſt Τραπεζεύς, etiam ap. Schol. Lycophr. l. c. ἀνασχοῦσα γὰρ ἡ Γῆ. Scilicet Iupiter τὴν Ἀρκαδίαν

συνεχῶς ἐκραύνωσεν, ἕως ἡ Γῆ παρακαλοῦσα τὸν Δία, τὴν χεῖρα ἐξέτεινε. διό φασι πρώτως ἐν Ἀρκάσιν ἐκχεισθαι γενέσθαι. Schol. id. ibid.

f. 2. *Deucalionei diluuii* memoria fupererat in fabulis Atticis, Delphicis, Eliacis, et, vt h. l. videmus, in Arcadicis, Nycteo regnante: conuenit Schol. Lycophr. l. c. 481. (add. ad v. 72.) et Schol. Eurip. Or. 1646. (1678.) Hoc idem fequutus Ouidius ingenioſe Lycaonis inhumano facinori ſubiecit diluuium. Met. I. Sed chronographi de tempore diuerſis modis ſtatuerunt: ſufficit vel Simſonum inſpicere ad a. 2492. cf. Grabe ad Tatian. p. 132. De *Calliſto* fabula multis modis tractata a poetis, inprimis ab eo poetarum et ſcriptorum genere, quod aſtrologicas fabulas perſequi coepit. De *Eumelo* et de *Aſio* v. Ind. auctor. Lycaonis filiam Calliſto edit etiam Pauſ. VIII, 3. p. 603. *Cetri* filiam

ſi

ſi. dixit Pherecydes, referendum ad eum eſt doctum Scholion Eurip. Or. l. c. Sequutus erat hoc idem Ariaethus ap. Hygin. P. A. II, 1. Idem tamen non Calliſto, ſed Megiſto nomen ediderat; ibid. at Themiſto, Iſter ap. Steph. in Ἀρκάς, (vbi pro Ἄρκτῳ γὰρ ὑφ' Ἥρας αὐτὴν ὀνομασθῆναι leg. ὁμοιωθῆναι) quem locum tranſcripſit Euſtath. ad Il. β. p. 300. A Ceteo videndum eſt an dicti fuerint Κήτειοι Myſi Od. λ, 520. In verbis, τούτων ἕνιοι Dorv. tum φασὶ abeſt Pal. V. M. D. R. 3. et eius loco mox εἶπον poſt δυσσέβειαν. Mox τὴν αὐτὴν ἐκείνην legebatur, praue, vt iam Commelin. monuerat. αὐτοῦ poſt ὦμοσεν vitio nata vox, quam vncinis incluſi, eiectam malim; αὐτῇ ed. Pariſ. ſed operarum errore. Faber coni. ἀεί. Scribendum ὦμοσε μεῖναι παρθένος. Dianae aſſimulatum Ionem narrant vulgo omnes: cf. Hygin. P. A. II, 1, fab. 176. 177. et ibi Intpp. Iunonis

fraudem plerique agnoſcunt; etiam Schol. Il. σ, 487. ex Callimacho. Pauſ. l. c. p. 603. Erat haec ipſum ab Heſiodo traditum: vt diſerte edocet Eratoſth. c. 1. ad quem cf. doctam notam Koppiers. Obſſ. p. 94. ornate expoſitum ab Ouid. Met. II, 405 ſqq. cf. Hygin. f. 177. et not. Pro Ἥρα vitium typogr. ed. Par. ἡ δὲ, non varia lectio. ὡς Ἀ. κ. κατακοξεῦσαι P. D. at Medic. aberant verba inde ab καὶ δὲ, incuria tamen ſcriptoris, non lectionis varietate, puto. *Artadem* factum *Arctophylacem* noſter non memorat: quae tamen communis narratio. cf. Eratoſth. c. 8. nec nomen Arcadiae ab Arcade ductum: v. Pauſan. l. c. Eum a Maia eſſe educatum, alibi narratum non memini.

Cap. 9.

§ 1. De *Arcadis* ſtirpe cf. Pauſ. VIII, 4. Λεανείρας. idem nomen eſt ap. Schol. Eu-

Eurip. Or. h. o. 1646. (1678.) ex Pherecyde; At Gale e mſſ. Λεωνείρας laudat, quod idem h. l. e Pal. et Vat. notatum. Μεγαντείρας. conſentiunt in hoc omnes: cum aliis variet Μεγάνειρα. cf. Not. ſup. p. 60. Verheyk. v. d. ad Anton. Lib. p. 57. τῆς Κρόκωνος. male legebatur τοῦ Κρ. Mox editum erat Χρυσωτείας, contra codd. in quibus Χρυσοπτείας vel Χρυσοπτείδας. Χρυσοπτέλειαν Lycophr. Schol. 480. agnoſcit, etſi et ibi vulgg. habebant ante Potterum Προσοπτέλεια. etiam Eumelus ibi laudatur. Praeter has Arcadis vxores quartum nomen Pauſan. habet VIII, 4 pr. Nympham Dryadem, Erato. *Elatus* et *Aphidas*. nomina clara inter Arcades. *Axaeum* addiderant alii, etiam Pauſan. l. c. male hic in libb. Ἕλκτος et ἀμφείδας. Schol. Eurip. Or. laud. etiam corrupte Ἐλάτην, Ἀρείσαντα, (pro Ἀφείδαντα) Ἀζᾶνα, ex Pherecyde. *Elati* filii *Stymphalus* et *Pereus*: tres

alios Pauſan. addit ibid. p. 605. *Aepytum, Cyllenem, Iſchyn*; hunc poſtea videbimus c. 10, 3. p. 233. *Aepyti* clarum nomen fuit; eius ſepulcrum memoratum Homero Il. β, 604. et Theocr. Id. I, 125. 6. cf. Pauſ. VIII, 16. Pro Πειρέα codd. Πειρέα et mox Πειρέως. at alterum firmat Pauſan. l. c. p. 605. τῆς Κινήρου R. 3. Σθενέβοιαν, ἣν γαμεῖ Προῖτος. Nunc alios auctores ſequitur, quam ſup. II, 2, 1. vbi Amphianactis filia erat. an hunc ex Aphidante factum putabimus: Ἀμφιάναικτος pro Ἀμφιδάμαντος? Teneremus hoc, ſi Euripidis Bellerophontes ſupereſſet.

De *Auge* iam ſup. II, 7, 4. p. 153. 4. fere eadem vidimus. cf. Not. p. 459 extr. 460. 1. Similia fere habet Schol. Lycophr. 206. Itidem *Neaeram* Perei filiam idem memorat, Pauſ. quoque l. c. p. 605. ſed Autolyco nuptam. *Cepheus* et *Lycurgus*. Adiungit *Amphidamantem* Pauſ.

Pauſ. VIII, 4, p. 606. iidem ap. Apollon. I, 161 ſq. cum Lycurgi filio Ancaeo, de quo paullo poſt. De *Cepheo*, quem Hercules belli ſocium in Hippocoontidas habuit II, 7, 3. et qui inter Argonautas fuit: I, 9, 16. p. 56. vide ſup. Not. p. 457. Eius filia *Aerope* a Marte compreſſa, Pauſ. VIII, 44. extr. vnde natus *Aeropus*, pater *Echemi*, qui cum Hyllo pugnauit ſup. Not. p. 503. *Auge* Mineruae ſacerdos. Scilicet Tegeae Aleae Mineruae inprimis celebris religio: v. Pauſ. VIII, 45. p. 693. *φωραθεῖσα*. plenius ap. eund. c. 4. p. 606. *ἐφωράθη τεκοῦσα ἐξ Ἡρακλέους*. ap. Strab. XIII. p. 915. B. *ὑπὸ Ἀλέου . . . . φωράσαντος τὴν τοῦ Ἡρακλέους θυγατέρα*. eod. loco apponitur argumentum Euripidei Telephi, in quo mater cum filio arcae incluſa ad Caici oſtia enatauit. Conuenit Pauſ. altero loco p. 606. Alii poetae Augen abduci et in mare proiici, modo

cum puero, modo nondum enixam, narrauerant; alii variauerant alia. Proxime ad noſtrum Diodor. IV, 33. ἐπὶ Ἰανύτῳ. at ſup. p. 154. a patre ablegata fuit, vt in ſeruitutem venderetur. Obſeruata diſcrepantia etiam aliis, vt Goenſio Obſſ. p. 52. qui coni. ὑπ' ἐξαγωγῆ. ſed diuerſos auctores ſequi noſter auctor putandus eſt. παραλαβὼν αὐτὴν ἔφθειρε. atqui ſupra II, 7, 4. erat: αὐτὴν γυναῖκα ἐποιήσατο. Iudicium apponit Commelinus: non eſſe haec ἀσύστατα. equidem hoc concedam; alienum tamen ab vſu loquendi et narrandi; etiam Pauſ. VIII, 4. extr. συνῴκησεν (non ἐσεν) ἐρασθέντι τῷ Τεύθραντι, et Schol. Lycophr. 206., vbi noſtrum exſcribit, γυναῖκα ἔσχε. alterum ſubſtituere in promtu ſane eſt; nec tamen licet aſſequi, vnde corruptela inferri potuerit: niſi forte fuit παρέλαβεν αὐτὴν, et, cum erratum eſſet παραλαβὼν, ſupplenit alter ex eod. loco II, 7, 4. vbi de

de Hercule ἀγνοῶν ἔφθειρε. Κορίθου lego e Diod. IV, 33. et quia Tegeatarum demus est Corythenses apud Pausan. Alius Corythus Paridis et Oenones f. ap. Schol. Lycophr. 57. vulgo legebatur Κορίθου. Pal. Κόρινθον. V. R. 3. Κόρινθος. ζητήσας τοὺς γονέας. ad hos errores Telephi spectat egestas, a Tragicis celebrata; vnde illud Timoclis Comici: ὁ μὲν γὰρ ὢν πένης πτωχότερον αὐτοῦ καταμαθὼν τὸν Τήλεφον γενόμενον, ἤδη τὴν πενίαν ῥᾷον φέρει. cf. Aristoph Nub. 918. Ran. 866. vbi Spanhem. Sed res satis nota vel ex Horatiano: *dolet sermone pedestri Telephus et Peleus, cum pauper et exul vterque* etc. De oraculo haec sunt ap. Svidam in ἔσχατος Μυσῶν πλεῖ. ἔνιοι τὴν παροιμίαν τοῦ χρησμοῦ λέγουσι Τηλέφῳ μαντευομένῳ γεγονέναι περὶ γονέων, ἐπὶ τίνας τόπους ἐλθὼν, εὕροι τοὺς γονεῖς. τὸν δὲ θεὸν προστάξαι, πλεῖν ἐπὶ τὸν ἔσχατον Μυσῶν. ἀφικόμενον δ' εἰς Τευθρα-

νίαν, νέμεσθαι δὲ ταῦτα τὰ χωρία Μυσοὺς, ἐπιτυχεῖν τῇ μητρὶ αὐτοῦ. Erat porro παραγίνεται. εἰς Μυσίαν, ... γὶς γίνεται καὶ . . . γίνεται. Ieiuna oratio, et haud dubie interpolata. De prima parte satis constat: nam Aegius παραγίνεται posuit, cum in libb. reperiret παραγένομεν. in Pal. D. V. M. R. 3. erat παραγενομένου, refinxi παραγενόμενος. vltimo loco pro γίνεται fuit forte καθίσταται, nisi θεὸς παῖς et γίνεται καὶ ab interpolatrice manu sunt, vt adeo fuisse videatur: παραγενόμενος εἰς Μυσίαν — Τενθράντος τελευτῶντος, διάδοχος τῆς δυναστείας γίνεται. pro θεὸς in Pal. erat θεὸς, in ceteris θεῶν παῖς.

f. 2. *Lycurgus*, obscurus alioqui homo, vt Pauf. VIII, 4 extr. ait, ex Homeri tamen loco Il. η, 142 fqq. notus, claros filios habuit *Ancaeum*, *Epochum*, *Amphidamantem*, *Iafum*. Ancaeus venationi Calydoniae interfuit fup. I, 8, 2. p. 34.

p. 34. v. Not. p. 118. et expeditioni Colchicae I, 9, 16. p. 56. Apollon. I, 164. Epochum Schol. eod. loco v. 164. 178. memorat, modo Ἔτλοχον, modo Ἔπαχον. Epochum cum Aneaeo agnoscit Pausan. p. 606. sed ignorat reliquos, quia ei Amphidamas Lycurgi frater, Alei filius est. Iasus, qui et Iasius, filia Atalanta inclaruit. legebatur pro eo Ἰδαῖος praue, quod seqq. docent. Porro pro Cleophile vel Eurynome, tertia vxor Lycurgi Antinoe editur ap. Schol. Apollon. l. c. I, 164. Κλεοφύλης Pal. Ox. Κλειοφίλης καὶ Ε. Dorv. Euryſthei vxor *Antimache* in Anaglypho Farneſio Admeta mater et filia editur: v. ſup. Not. p. 375. *Iaſi* et *Clymenes* f. *Atalanta*. Clymenae duae confuſae ap. Schol. Od. λ, 325. haec altera e Minyae filiabus; nam Minyadum magnus fuit numerus, a quibus orti Minyae: v. Not. ſup. p. 178. Schol. Apollon. I, 230. Perizon. Aelian. III, 42. Verheyk. ad Anton. Lib. 10 pr. De *Atalanta*

limita lasi f. Arcadica puella venatrice, monitum sup. Not. p. 519. Gale ad h. l. add. Burm. Catal. Argonaut. et ad Ouid. Met. VIII, 318. X, 565. ad Hygin. f. 185. item f. 99. 173. ad Propert. I, 1, 9. Sufficere tamen potest vel vnus Simson. p. 262. 3. Μελανίων Pal. R. 3. perpetuo errore. 4. 5. αὐτῇ Pal. V. D. forte inserta vox, cum semel erratum esset ταύτῃς pro ταύτην. ad seqq. cf. Aelian. V. H. XIII, 1. qui sophistae alicuius seu rhetoris forinia expilauit. εὐρ. κυνηγὸν indocte P. D. V. Ῥαῖκος καὶ Τλαῖος. de caede hac Centaurorum v. Callim. in Dian. 221. vbi cf. Spanhem. Λύκος P. Regg. D. Rhoetum fere Romani scriptores appellant, vt obseruatum a Bentl. ad Horat. II, 19, 23. Τλαῖος iidem codd. De eo v. ad Virgil. II. Ge. 457. et Propert. I, 1, 13. ἀντὶ τὸν Καλυδώνιον κάπρον sup. I, 8, 2. 6. ἐπὶ τῷ ἐπὶ Πελίᾳ τεθέντι ἀγῶνι. male legebatur τιθέντι. sunt hi ludi ab Acasto facti

facti in patris funere. cf. I, 9, 28. v. Not. p. 229. De iis loc. claſſ. in Pan. V, 17. p. 421, vbi inter argumenta ar. cae Cypſeli ſunt. Qui in iis vicere, recen. ſentur ap. Hyg. f. 273: nec tamen in iis Atalanta memoratur; ſed Pelene victor lucta. Interfuerant iisdem ludis Boreadae ap. Apollon. I, 1304. At ſeqq. de curſus certamine propoſito ad alteram Atalantam Schoenei f. ſpectant: de quo curſu nota loca ſunt ap. Ouid. Met. X, 560 ſq. Hyg. f. 185. ὡς ὁ πατὴρ γαμεῖν αὐτὴν ἠνάγκασεν. ſingulare exemplum τοῦ γαμεῖν de femina: notatum iam ab Oudend. ad Thom. M. p. 192. πρὸς δρόμους. in Med. τοὺς δήμους. προϊοῦσα. haud dubie corrigendum προϊοῦσα, *procedere inde curſum iubens*: conſtituit illa, vt curſus initium inde fieret. Hygin. l. c. *termino conſtituto, vt ille inermis fugeret, haec cum telo inſequeretur: quem intra fi. nem termini conſequuta fuiſſet, interficeret*

(hoc

(hoc est, καταληφθέντι θάνατος ὠφείλετο) *eiusque caput in stadio figeret* (in illo ipso palo, σκόλοπι, quem pro carceribus terrae impegerat.) καταληφθέντι. nam, vt vidimus, ipsa insequitur. αὐτῷ sublatum velim. Μελανίων Pal. D. M. vt sup. p. 613. cf. ad Palaeph. 14. *Poma a Venere accepta.* v. Ouid. Met. X, 644 sqq. Philetas in Schol. Theocr. 2, 118. τὰ οἱ ποτὲ Κύπρις ἑλοῖσα μᾶλα Διωνύσσου δῶκεν ἀπὸ κροτάφων. *mala Dionysi, quae Hippomeni Venus dedit detracta capiti suo.* Alter Schol. ad 3, 40. minus docte poma Hesperidum subministrat. διωκόμενος. monet Abresch. Animadv. ad Aeschyl. p. 81. esse: *cursu contendens.* nil refert; ille tamen praecedebat. τὰ ῥιπτούμενα. ferendum hoc, etsi ἔῤῥιπτεν antegressum. μὴ ante θηρεύοντας importuna vox: bene Canter. coni. συνθηρεύοντας. Nov. Lect. III, 13. εἰς τὸ τέμενος Διός. Cybeles fanum est

ap.

ap. Ouid. Met. X, 686. vnde simul patet, in Boeotia ad Oncheſtum hoc certamen curſus eſſe factum. Iouis tamen fanum etiam Hygin. l. c. memorat. *εἰς πλέοντας* Aegii libb. c. Dorv. In ſeqq. (multo magis ſup. I, 8, 2. p. 34 extr.) apparet ipſum Apollodorum de diſcrimine vtriusque Atalantae (v. ſup. p. 676. 7.) non recte ſtatuiſſe. Recte Heſiodus Iaſi filiam, Arcadem puellam, a Schoenei filia, quae Boeotica fuit, diſtinxit. *Schoeneum* inter Athamantis filios vidimus I, 9, 2 extr. fuit Schoenûs Boeotiae vicus, Il. *β*, 497. vbi ab hoc Schoeneo illum dictum putat Schol. Idem tamen de Schoenunte Arcadiae aſſerit Steph. in h. v. cf. Pauſ. VIII, 35 extr. *Εὐριπίδης*. an in Meleagro? *Maenalum* inter Lycaonis filios vidimus. vix tamen is huc referri poterit. De *Hippomene*, Megarei f. v. loc. cit. Ouid. Met. X, 605. et not. item ad Hygin. f. 185. *Parthenopaeus*, Ata-

Atalantae proles: intelligenda Arcadica. Male Diod. IV, 65. Schoenei filiam matrem edit. Milanionis filius erat sup. c. 3, 1., cf. sup. Not. p. 612. 613. nunc nouum accedit hoc, quod Martis filius ab aliquo poeta fuit editus; e Meleagro natus est ap. Hygin. f. 70. et 99. Antea legebatur, ἢ ὡς ἄλλοι λέγουσιν, Ἄρεος. media verba ignorant codd.

Cap. 10.

Sequitur altera pars *mythorum Arcadicorum*, cum *Laconicis* et *Troianis* fabulis coniuncta, quae adeo ex iis, tanquam vinculo aliquo, aptae et nexae sunt c. 10. 11, 12. s. 1-6. Procedunt haec omnia a VII. *filiabus Atlantis*, quarum vna, vel duae, a mortalibus, reliquae a diis amatae fuere, duae, *Celaeno* et *Alcyone*, a Neptuno; tres a Ioue: *Maia*, e qua *Mercurius* natus s. 2. *Taygete*, Lacedaemonis mater, quae *La-*

co-

tonicis fabulis locum facit f. 3-9. c. 11. tandem *Electra* viam munit *fabulis Troianis* c. 12.

f. 1. In *Atlante* diuersa mythorum genera confuse cumulata sunt. Erat Atlas in theogonicis carminibus; hinc in Titanomachiis; tum mons extremae Africae, qui sub sole occidente continentem finit, contexa caeli tanquam onus sustinere videri poterat; inde liberior poeticis figmentis campus, frequentari et coepere in Persei et Gorgonum, tum in Hesperidum fabulis, et in Heraclis v. sup. II, 5, 11. Tandem in Arcadiam immigrauit totum hoc genus, variisque modis fuit tractatum et ornatum, astronomicis fabulis assumtis, propter Pleiadum genus ab Atlante ductum. Fundus rei iam in Homero est, cui Atlas prudens et maris profunda nosse et columnas, quibus caelum ac terra sustinetur, tenere dicitur, Od. *α*, 52. 53. phantasmate

hoc a monte ducto, cuius radices extremae in maris fundum procurrunt, caelo vertici incumbente. Ex Schol. Il. σ. 486. intelligo, in fabulis Atlanticis Hellanicum praeiuiſſe. (hauſit ex eo loco ſua Eudoc. p. 339.) Πλειόνη: et Πλειάδες. Ionicam ac poeticam formam ſequuntur et alii, etſi ſint Πλειάδες, et Πλειόνη. Plures de Pleiadibus fabulas collectas v. in Schol. Homer. l. c. add. Schol. Pind. N. 2, 17. (Nimis diuerſam, ab Amazonibus petitam, diuerſa quoque nomina, habet Schol. Theocr. 13, 25. e Callimacho.) Nomina Pleiadum h. l. ſunt eadem et eodem ordine, quo ap. Arat. Phaen. 262. 3. Ἀλκυόνη, Μερόπη τε Καλαινώ τ'. Ἠλέκτρη τε καὶ Στερόπη καὶ Ταϋγέτη καὶ πότνια Μαῖα. Nec aliter in verſſ. ap. Schol. Pind. l. c. *Siſyphum Meropes* duxiſſe, ipſe Apollodor. I, 9, 3. tradiderat. et ita fere omnes. At de altera non aeque conueniunt ſcriptores.

Vnam

Maeam tantum *Meropen* mortali nuptam, (quo factum, vt vna e Pleiadibus obscurato lumine sit; etsi alii aliter caussam narrarunt, ap. Schol. Homer. l. c.) Sisyphо, at *Steropen* a Marte amatam, ex eaque Oenomaum natum narrat Eratosth. c. 32. Ita Oenomai matrem ediderunt Steropen et alii, inque iis Hellanicus princeps in Schol. Il. σ, 486. De hac diuersitate, cui locum fecit Pelopidarum stirps saepe a poetis expostta, iam accurate actum ab Iatpp. Hygin. f. 84. f. 159. et, a Mezir. ad Ouid. T. II. p. 347 sqq. *Celaeno* ad Thebanas fabulas spectat, ex hac Neptunus sustulit *Lycum*, qui diuersus est ab altero Lyco, Nyctei fratre, qui statim memorabitur. Conuenit Eratosth. c. 23. Κελαινὼ, ἐξ ἧς Λεύκος leg. Λύκος, quod in fortunatis insulis, ex caussa nunc incognita, ille collocatus est, a valde antiquo poeta profectum esse debuit. Ita Rhadamanthum,

Pelea, Cadmum, Achillem eo transtulerant: Pindar. O. 2, 137 sq. Additur Eurypylus ap. Schol. Apollon. IV, 1561. Εὐρύπυλος Ποσειδῶνος υἱὸς καὶ Κελαινοῦς τῆς Ἄτλαντος. qui ex Europa, Tityi filia, natus vulgo dicitur, inprimis a Pind. P. 4, 81. sed satis de hoc Burm. Catal. Argon. Nycteum tertium filium e Celaeno addit Hygin. f. 157. sed idem eam Ergei filiam prodit. Prorsus ab his recedit Schol. Lycophr. 132. et 219. qui Lycum et Chimaereum e Celaeno et Prometheo natos memorat. pro ὤκισε, male edebatur, vt et in codd. est, ὤκησε. *Alcyone.* Med. ἀκυόνη. Pauſ. IX, 20. τοῦτον δὲ (*Eleuthera*) Ἀπόλλωνός τε καὶ Αἰθούσσης εἶναι τοῦ (leg. τῆς) Ποσειδῶνος. Eadem fere Schol. Hesiod. p. 235. ἡ θυγατέρα μὲν ἐτέκνωσεν Αἴθουσαν. de insolentiore vsu τοῦ τεκνοῦν de matre, iam monitum sup. p. 9, nec tamen ab Apollodoro esse arbitror; consentanea erat

ora-

oratio ceteris ἐξ ἧς θ. μὲν ἐτέκνωσε sc. Neptunus. Αἴθουσα inter Apollinis amicas est et ap. Clement. Coh. p. 27, 30. Ab *Eleuthere* dictae Eleutherae, vicus Boeotiae v. Steph. in h. v. Alii tamen diuersum hunc ab altero faciunt: v. Intpp. ad Hygin. f. 161. et 225. καλλίστην eiiciendum; in margine forte appositum, et alieno loco infartum. Hyperetem et Anthen apud Troezenios pro liberis Alcyones et Neptuni habitos narrat Pauſ. II, 30. p. 182. Fuit quoque Alcyone inter sacerdotes Argiuas: Dionys. I, 22. nisi forte Ἀλκινόη illa fuit, Sthenelli filia, sup. II, 4, 5. Ὑριέα emendaui. erat Ὑρέα, forte et hoc ex correctione Aegii. nam in codd. ὑβρέα est et mox ὑβρέως. At Ὑριέα satis firmat Schol. Il. σ, 488. Eratosth. 23. Ἀλκυόνην, ἐξ ἧς Ὑριεύς. cf. ad Hygin. 157, not. 5. 7. et 195. *Hyriei* et *Cloniae* liberi *Nycteus et Lycus* cum his et Orion.

v. Ant. Lib. 25. Schol. Il. σ, 486; cf. Not. ſup. p. 48. *Clonia* male ſcribitur κολωνίαι ap. Schol. Lycophr. 328. Iam Nycteus et Lycus ſunt iidem, de quibus ſup. c. 5, 5, eſt quidem ibi Nycteus χθονίου: ſed hoc ab indocto homine inſertum eſſe admodum probabile fit, v. Not. p. 481. *Lyci* nomen magnas facit turbas; et ſunt fere tres, qui proprie diuerſi, plerumque confunduntur; Lycus I. Celaenus, et Neptuni f. Lycus II. Hyriei f. Nyctei frater. Iam tertius aliquis Lycus, Lyci II. filius apud Tragicos, iniurius in liberos Megarae, et ab Hercule interfectus: ſup. Not. p. 438. Eurip. Herc. fur. 27 ſqq. et Hygin. f. 32. vbi et is ipſe Neptuni filius editur. De *Antiopa* ſup. c. 5, 5.

§. 2. Ad ſeqq. inprimis conferendus Hymnus Homericus in Mercurium, ἀν πρώτοις. vix puto pro *primis vitae initiis* ita loquendi morem fuiſſe. corrupta ſunt.

forte fuit ἐν σπαργάνοις. et sequitur ἐκδύς. Notum vel ex Luciani D. D. 7. (vbi exemplis furtorum adde aliud satis lepidum in Schol. Il. ω, 24.) et in Hymno v. 151. εἰς Πιερίαν. nec aliter in Hymno v. 70 sq. Paullo aliter haec ornata et variata sunt ap. Anton. Lib. 23. ἵνα μὴ φωραθείη ὑπὸ τῶν ἰχνῶν. notandus vsus τοῦ ὑπὸ pro διὰ, tum res ipsa exponitur in Hymno v. 75 sqq. etsi interpolato in loco. ibi boves conuersas incedere facit, ipse sequitur, auersus et ipse, simul tamen, vt confundat vestigia, frondibus subnexas habens plantas, quibus arenam verrat: igitur ὑποδήματα τοῖς ποσὶ intell. αὐτοῦ, τοῦ Ἑρμοῦ. alias ipsarum boum esse possent. τὰς μὲν βύρσας. hoc ipsum in Hymno v. 124. 403. 4. eo, puto, consilio, vt aridis coriis vti posset. χελώνην. intellige testudinem e genere terrestrium. πρὸς τοῦ ἄντρου D. R. 3. ἐκτείνας pro ἐντείνας vitium est ed. Par.

Mox erat vulgatum: ἐργασάμενος λύραν ἐποίησε, καὶ πρῶτος κρέα ὤπτησε, καὶ λύραν εὗρε κ. π. quae ex margine in contextum venisse iam Gale monuit: absunt quoque verba a Pal. et Vat. forte et aliis. πρίποτε Vat. D. R. 3. ποῖόν ποτε ed. pr. at ποῖποτε e Pal. Commel. ἐκ τῆς μαντικῆς. hoc idem Schol. Il. ο. 256. παραγίνεται. debebat propter reliqua παρεγένετο. obiurgationes et minas v. in Hymn. 253 sq. πρὸς Δία κομίσας. ita iam recte distinctum in ed. pr. et recte versum, editum tamen προσδιακομίσας in edd. seqq. etsi Fabro et Galeo improbante. Διὸς καὶ κελ. Pal. litterarum compendium non assequente librario. Post ἀκούσας δὲ τῆς λύρας ὁ Ἀπόλλων antea legebatur: (αἰτήσας ταύτην, ἔλαβεν, Ἑρμοῦ ἐκείνην διδόντος, ὁ Ἀπόλλων) ἀντιδίδωσι. Verba absunt a codd. P. D. Regg. nec sunt in ed. Rom. recepit tamen ea, etsi abesse posse censebat, Commelin. Scilicet Aegius in Notis

tis ex vet. cod. addenda esse monuerat. Et est sane probabilior ratio, excidisse verba fugientibus librarii oculis, quae inter bla positum Ἀπόλλων interposita erant; sed tum vltima sic constituenda: ἔλαβεν, Ἑρμοῦ διδόντος, ὁ Ἀπόλλων, καὶ ἀντιδίδωσι τὰς βόας. Corrupta et manca est quoque in eadem fabula oratio Eratosth. 24. pr. κατεσκευάσθη lyra ἐκ τῆς χελώνης, καὶ τῶν Ἀπόλλωνος βοῶν . . . κατέλαβε δὲ αὐτὴν Ἀπόλλων. σύριγγα. Pel. D. R. 3. σύριγμα. τὴν χρυσῆν ῥάβδον ἐδίδου. v. Hymn. 509. 526 sq. qui locus multis modis corruptus. Schol. Il. 6, 256. μειδιάσας δὲ ὁ θεὸς, ἔδωκεν αὐτῷ τὴν μαντικὴν ῥάβδον. ἀφ' οὗ καὶ χρυσόῤῥαπις ὁ Ἑρμῆς προσηγορεύθη. ἔλαβε τε (Apollo) παρ' αὐτοῦ τὴν λύραν. ὅθεν καὶ χρυσάωρ ἀνομάσθη, ἀπὸ τοῦ τῆς κιθάρας ἀορτῆρος. (Recentiorum hanc esse vocis χρυσάωρ interpretandi rationem, docent Grammatici ad Il. 6, 509. scilicet antiquioris mo-

sis hoc epitheton esse ignorabant, quo Apollini ensis aureus, vti Amyclaeo galea et hasta, erat. τὴν διὰ τῶν ψήφων μαντικήν. Dorv. τὸν ψῆφον. Igitur haec diuinatio Mercurio propria fuit; erat inter genera diuinandi per sortes, et potuit et ipsa esse varia, seu calculis quibus luditur, seu quibus computatur: ita etiam in genethliacis calculorum vsus erat, ad computandum scilicet: vt in Epigr. Anthol. lib. II. p. 133. Steph. Καλλιγένης etc. Proprio autem nomine ψῆφοι hae θριαὶ sunt: v. Etymol. M. Hesych. h. v. et ibi laudd. tributae tamen et hae Apollini a Callim. in Apoll. 45. κείνου δὲ θριαὶ καὶ μάντιος. apud Zenob. V, 75. Minerua earum inuentrix traditur. In Hymno v. 543 sq. ad Moeras ablegatur ab Apolline Mercurius, vt ab iis fata discat, vaticinandi arte ceteroquin interdictus, quam hic cupit addiscere et tractare, ἐπελθεῖν.

s. 3. Taygeti, parens Lacedaemonis, a quo stirps Laconum duci solet v. Paus. III, 1. add. Schol. Eurip. Or. 626. ταῦτά γε pro ταυγέτη indoctus librarius Dorv. ἐκ Διὸς sc. τέκτει ex s. 2. pr. Ante Λακεδαίμονος edd. καὶ, quod eieci, ignoratum quoque scriptis. Σπάρτης τῆς Εὐρώτα in codd. εὐρώτας (εὐρώσας B. εὐρώπης M. R. 1.) τῆς σπάρτης. Νύμφης Νηΐδος, vt. I, 7, 6. Εὐρυδίκη vid. II, 2, 1. extr. in codd. Pal. D. R. 3. male εὐρυδίκης. Ἀμύκλα, dorico casu. Ἀμύκλας est vitium ed. Par. non var. lect. Λαπίθου. *Lapithas*, indigena, cuius monumentum Lapithaeum, in Taygeto monte, memoratur a Paus. III, 20. p. 262. diuersus ille puto a Lapitha progenitore Lapitharum in Thessalia ap. Steph. in Λαπίθη. Diodor. IV, 69. De *Hyacintho*, cuius sepulcrum erat Amyclis in Apollinis fano, secundum Pausan. II, 18, 19, egi in commentatione singulari (*Antiquar.*

quar. Aufsätze P. I.) Exhibit τοῦ ante Ἀπόλλωνος. Dosv. et R. 3. τοῦ Ἀπόλλω. forte τὸ τοῦ Ἀ. Locum exscripsit Tzetza Chil. I. 242 sqq. Κονόρτου δὲ Περιήρης interponitur in edd. παῖς, quod abest a codd. addiderat puto Aegius e Schol. Lycophr. 511. vbi fere hic locus exscriptus.) Hic *Perieres* Cynortae f. ab aliis inter Aeoli filios referri solitus, vt sup. I, 9, 5. vidimus, et iterum mox f. 4, extr. *Gorgophonen* illo ducit: v. ibid. et II, 4, 5. p. 102. l. 5. Στησίχορος φησι. forte in Helena. καὶ τίκτει sc. αὐτη. sed forte fuit Σ. φησιν, ἢ τίκτει. τῆς Οἰβάλου. male Οἰβάδου P. cum al. idem vitium erat in Luciano D. D. 14, 1. *Apharei* seu Apharetis filii, *Apharetidae* dicti poetis, saltem Idas et Lynceus, sunt inter notissimos: v. Theocr. 22. Pind. N. 10, 112 sq. Apollon. I, 151 sq. De *Ida* sup. I, 7, 8. 9. de *pugna cum Dioscuris* mox c. 11, 2. *Pisus* minus

nus clarus, occurrit tamen in arca Cypseli, inter certantes in ludis funebribus Peliae, Pauf. V, 17. p. 421. *Arene* Oebali filia. Sic Pherecydes in Schol. Apollon. I, 152. at Polydoram Pisander, Laocoosam Theocritus prodiderat. Λαοκόωσαν, (in Theocr. Id. 22, 206. Λαοκόωσσα editur.) ἡ Ἄρνης τῆς Αἰόλου addit Schol. Lycophr. l. c. Ab Arene vrbs Messeniae dicta, v. Pauf. IV, 2. Mox editum erat: ὀξυδορκίᾳ δὲ Λυγκεὺς ἤνεγκεν, sine sensu. restituimus alium ordinem verborum et διήνεγκε, excelluit, e codd. consensu. *Leucippi filiae*, Leucippides, et ipsae satis clarae: de earum raptu mox c. 11, 2. καὶ Φιλοδίκης τῆς Ἰνάχου absunt a codd. assuta, suspicor, ab Aegio ex Schol. Lycophr. l. d. Inachi tamen aeuum nimis remotum. ἔγημαι Διόσκουροι, interferendum οἱ Δ. Pal. V. D. R. 8. ἔγημε Διόσκουρος, tantus horum hominum fuit stupor. De *Anso*

nos praecipuus auctor Asclapiades ἐν Τραγῳδουμένοις ap. Schol. Pind. l. c. P. 3, 14. versus: ἡ δ' ἔτεκ' ἐν μεγάρᾳ Ἀσκληπιὸν, ὄρχαμον ἀνδρῶν, Φοίβῳ ὑποδμηθεῖσα εὐπλόκαμον σὶ Ἐρίμπιν. et postea: Ἀρσινόη δὲ μιγεῖσα διὸς καὶ Λητοῦς υἱῷ τίκτ' Ἀσκληπιὸν υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε. Arsinoen addit quoque Paus. II, 12. p. 237. IV. 3. pr. IV, 31. p. 358. vbi Messenios Aesculapium ex ea natum tradidisse profitetur. De *Aesculapio* fabularum varietas diserte a nostro exposita, saltem ex parte. add. Paus. II. 26. p. 270. 1. Schol. Pind. P. 3, 14. Induxit haec varietas Ciceronem, aut Stoicos quos exscripsit, de N. D. III, 22. vt tres Aesculapios fuisse traderent. Patitur hoc a frigido illo philosophorum acumine fabulas in ordinem redigendi. Immo vero tenendum, diuersis modis fabulas has tractatas et ornatas fuisse a poetis. Ita natus ille dicitur pluribus locis salubritate

 cla-

claris, v. c. ad fluuium Lethaeum circa Triccam Thessaliae ap. Strab. XIV. p. 957. D. ἐκ Κορωνίδος τῆς Φλεγύου ἐν Θεσσαλίᾳ, Larissae, seu vt alii, et ipse Pherecydes, Laceriae ad Paludem Boebeidem: v. Schol. Pind. P. 3, 60. Prouocat ad h. l. Theodoretus de Gr. affect. Serm. 8. notante Galeo. Tradita erat haec stirps in Hymno Hom. in Aesculapium. (n. XIV.) et in verss. Hesiodi ex Eoeis, quos excitant Strabo IX. p. 674. C. (442.) et XIV. p. 958. A. (647.) Steph. in Ἄμυρος et Schol. Pind. P. 3, 14. et 48. tum in ipso Pindaro, eo loco. Sed pleniores illos versus, quam in fragm. Hesiod. extant, apponemus: Ἡ οἵη Διδύμους ἱεροὺς καίουσα κολωνοὺς, Δωτίῳ ἐν πεδίῳ, πολυβότρυος ἄντ' Ἀμύροιο, νίψατο Βοιβιάδος λίμνης πόδα παρθένος ἀδμής. . . . . Τῷ μὲν ἄρ' ἄγγελος ἦλθε κόραξ ἱερῆς ἀπὸ δαιτός. Πυθὼ ἐς ἠγαθέην, καὶ ἔφρασεν ἔργ' ἀΐδηλα Φοίβῳ ἀγερσι-

κόμῃ,

κόμῃ, ὅτι Ἰσχὺς γῆμε Κόρωνιν Εἰλατίδης Φλεγύαο διογνήτοιο θύγατρα. *Aut qualis Didymos sacros colles inhabitans, in campo Dotio* (Thessaliae) *ex aduerso vrbis Amyri vuis fertilis in Boebiade palude lauit pedem virgo innupta — Ad eum nuntius venit a sacris epulis* (hoc non satis assequor: an fuit ἱερὴν ἐπὶ δαῖτα *ad sacrum Delphicum*, cui intererat deus? τῷ μὲν autem legendum; non τῇ) *coruus Delphos et indicauit facinus indignum Phoebo intonso, quod Ischys Elati f. duxerat vxorem Coronidem Phlegyae a diis genus ducentis filiam.* Fuit adeo Ixionis soror, si quidem a Phlegya nata est. Alteram hanc de Coronide Aesculapii matre famam, in quam et Pherecydes consenserat lib. I. (v. Schol. Pind. P. 3, 60.) tuebantur Epidaurii; et confirmatam eam responso Apollinis legere licet ap. Paus. l. c. p. 171. De *Coronide* hac v. Heins. ad Ouid. Met. II, 542. Hygin. f. 202. et

ibi

ibi landd. Munk. ad Lutat. II, 7. Pro Φλεγύου, Φλέγου et in marg. Φολόου Pal. hoc idem D. M. Vef. Vat. (nifi quod e Dorv. notatum eft. *Φολλου*, e Vat. *Φωλέου*) vt adeo omnes ex vno fluxiffe dubitandum prorfus non fit. Mox editum erat: *καὶ φασὶ ἐ. ταύτης Ἀπόλλων. τὴν δὲ καὶ εὐθέως συνελθεῖν.* Ἀπόλλων etiam in codd. Ἀπόλλω Pal. Ox. (quod fane et ipfum bene fe habet cf. Gregor. de Dial. p. 71.) et praeterea *ταύτῃ* Pal. et R. 3. *τὴν δὲ* abeft a Pal. V. D. R. 3. et in Aegii libris, nam is tollere iubet. quo ipfo patet, aliunde (et fane ftatim idem repetitur) hoc effe illatum, omninoque turbatum aliquid in h. l. Suftuli ergo *τὴν δέ*. Alioqui *τὴν δὲ εὐθέως συνελθεῖν* defendi poffet cum Koenio ad Corinth. l. c. exemplis aliis, vt fup. I, 3, 3. Clio *συνελθοῦσα ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ παῖδα.* et III, 12, 5. p. 249. de Caffandra *ἡ δὲ μαθοῦσα οὐ συνῆλθεν.* item

I, 4, 1. p. 12. Λητὼ δὲ συνελθοῦσα Διΐ. vt adeo Gale perperam emendare vellet τῇ δὲ καὶ, quia communi vsu ἀνὴρ συνέρχεται γυναικί. In seqq. non minus turbatum. Legebatur τοῦ δὲ παρὰ τὴν τοῦ πατρὸς γνώμην ἁλομένην, Ἰσχύϊ τῷ Ἐλάτου υἱῷ συνδικεῖν. Pro τοῦ δὲ, quod haud dubie vitio laborat, et pro quo Faber ἔπειτα, Gale μετὰ τοῦτο δὲ, conficiebant, nunc τὴν δὲ locum habet, quod et Aegius cum Commel. viderat. Tum ἁλομένου vel ἑλομένου scripti, vitio nato ex proximo. σύνδικεῖ Pal. quod sequitur, Ἰσχύϊ τῷ Ἐλάτου υἱῷ, ab Aegio interpolatum esse suspicor; nam in codd. est Ἰσχύϊ (τῷ addunt Regii) Κλεινέως ἀδελφῷ, haud dubie e glossemate in margine, eoque deprauato, nam Καινεὺς, Caeneus, fuit Elati filius, adeoque Ischyis frater; a fratre tamen declarari a nostro vix aliquis solet. Itaque haec omnia vncinis inclusi, tanquam adulterina. Aliter

ter sentit vir doctiss. ad Anton. Lib. p. 135. Ischys est satis notus Elati f. v. Pind. P. 3, 55. Paus. II, 26. add. Hymn. in Apoll. 209. 210. Sed ex Arcadia translata in hac fabula omnia sunt in Thessaliam, Elatus, Ischys, Coronis, et Phlegyas: cf. Not. sup. p. 584 sq. τὸν μὲν ἀπαγγελλοντα κόρακα. de *corvo* hoc v. Schol. Pind. P. 3, 59. vnde patet, Pherecydem fuisse auctorem eius fabulae. Ouid. Met. II, 534. 596. Vt coruo pro indice vteretur poeta aliquis, ex augurio duci potuit. Simili modo cornicis monitum comminiscitur Apollonius III, 926 sqq. docte quidem, nec tamen iudicio satis subtili. Decentius apud Pind. l. c. P. 3, 46 sq. Apollo Delphis tum versatus resciuit hoc per fatidicam suam scientiam: ὃς τέως λευκὸν ἐόντα ἐποίησε μέλανα. corrigere ὃν τέως in promtu est; aut cum Emperio καὶ τέως. sed reliqui, quia totam φῆσιν insititiam esse censeo.

in R. 3. est ὡς et in marg. ὅς. Mox vt sibi constet oratio, malim κατηρᾶτο. — ἐγκύουσαν insertum erat post αὐτὴν δὲ, prauo exemplo, in ed. Commel. cum Aegius suppleret ἔγκυον οὖσαν. a codd. vtrumque abest, in noua recensione expungendum erit. καιομένης δὲ αὐτῆς. Sequentia praeclare exposuit Pind. l. c. P. 3, 68 sq. πρὸς Χείρωνα ibid. v. 9. et 79. et N. 3, 94. vbi v. Schol. παρ' ᾧ καὶ, nil refert, sic an παρ' οὗ scribas apud quem et a quo. et τρεφόμενος sc. Aesculapius, recte, etsi praecedit βρέφος. τῆς Γοργόνος. male edebatur Γοργόνης. τὸ μὲν . . . ῥυὲν et mox τὸ δὲ ad λαβὼν erit referendum: minus grata tamen et scabra haec oratio, non Apollodoro sed librariis deberi videtur; natiua est quoque in Zenob. I, 18, qui hunc locum ante oculos habuit: τῷ μὲν γὰρ ἐκ τῶν ἀριστερῶν φλεβῶν ῥυέντι πρὸς φθορὰν ἀνθρώπων ἐχρῆτο, τῷ δ' ἐκ τῶν δε-

δεξιῶν πρὸς σωτηρίαν. ὅθεν καί τινας τεθνεῶτας ἀναστῆσαι μυθολογεῖται. quis primus absurdum hoc figmentum in medium protulerit, non reperio. iis omissis Pind. l. c. 83. partim carminibus, partim herbarum succis, amuletis et ferro admoto, eum morbos curasse narrat, genera autem morborum designat vulnera sponte nata, aut externa vi facta, aut calore seu frigore male affectis corporibus. εὗρον δέ τινας λεγομένους etc. Sequentia, vereor vt ab ipso Apollodoro sint profecta: olent Grammatici sedulitatem, et fuerunt forte in margine opposita. Sunt fere eadem aut similia in Schol. Pind. P. 3, 96. et Schol. Eurip. Alc. 2. sed potissimum Sext. Empir. I, 12. adv. Grammat. p. 271. videndus. Illustrauit locum Hemsterh. in Lucian. T. I. p. 235. Apud vtrumque Scholiasten est: Στησίχορος δὲ ἐπὶ Καπανεῖ καὶ Λυκούργῳ. (sc. αὐτὸν κεραυνωθῆναί φασιν) si haec recte

se habent, necesse est in nostro mendum cubare. Aegius et Galenus legunt: Κ. καὶ Λυκούργου; ὡς Στησίχορος λέγει· Ἐριφύλην καὶ Ἱππόλυτον; ὡς ὁ. His tamen aliunde nulla fides: et turbatum in ipsis Grammaticis video: vt reliqua praeteream, in Schol. Eurip. Apollodoro hoc tribuitur, quod Hippolytum resuscitasse Aesculapius fertur. Ἀπολλόδωρος δέ φησι, περαιωθῆναι τὸν Ἀσκληπιὸν ἐπὶ τῷ τὸν Ἱππόλυτον ἀναστῆσαι. Atqui in ipsis Apollodori verbis: Ἱππόλυτον, ὡς ὁ τὰ Ναυπακτικὰ γράψας. huius carminis argumentum supra p. 506. attigi; quomodo in eo Hippolyti mentionem facere Neoptolemus auctor potuerit, non assequor. Eriphylen ille nominare forte potuit, nam Aetolica tractauit, in quibus Alcmaeonis forte et Eriphyles mentio fuit. At enim medela loci aliunde obtingit. Sextus l. c. Στησίχορος μὲν ἐν Ἐριφύλῃ αἰτῶν, ὅτι τινὰς τῶν ἐπὶ Θήβαις πόνων

c 2 των

των ἀνιστᾷ. bene ibi Fabric. nostri memor fuit: estque adeo in h. l. sic legendum; ἀναστῆναι ὑπ' αὐτοῦ. Καπανέα καὶ Λυκοῦργον, ὡς Στησίχορός φησιν ἐν Ἐριφύλῃ. Stesichori carmen, Eriphylen, alibi memoratum non memini: fuere in eo res Thebanae expositae, et in his novatum hoc, quod Capaneum et Lycurgum in vitam reuocatos ab Aesculapio tradiderat. Suspicor ad bellum Epigonorum haec spectasse, et reuixisse in eo Capaneum cum Lycurgo Pronactis f. de quo paullo post: vt de Iolao simile quid proditum vidimus sup. Not. p. 498. Restat nunc altera difficultas de Hippolyto, in quo ad Naupacticorum scriptorem prouocatur. Sane quidem de eodem Staphylum in Arcadicis excitat Sextus Emp. l. c. sed ibi testimonium dicere iubetur pro temporis nota, quod facta res dicitur in fuga ex Troezene. Alioqui Hippolytus ad vulgarem narrandi morem est

referendus. cf. vel Virgil. Aen. VII, 770 seqq. Tibul. II, 3, 11. Sic eum Eratosth. c. 6 et 29. memorat; et Hygin. f. 49. vna cum Glauco (vbi v. Munk.) et ex Eratosthene P. A. II, 14. p. 453. vbi et inter sidera relatum Hippolytum et Aurigam factum videmus: quae Troezeniorum fama fuit ap. Paus. II, 32. Vltimum inter resuscitatos Hippolytum fuisse monet Eratosth. l. c. c. 6. Altero loco c. 29. etiam exulantis apud Hyperboreos Apollinis meminit, de quo cf. Schol. Apollon. IV, 611. vbi Apollinis lacrimae in succinum mutatae sunt. In Apollodoro Ἱππόλυτον alieno loco insertum suspicari licet: fuit forte: *ἀναστῆναι ὑπ' αὐτοῦ Ἱππόλυτον. Καταγέλα δὲ καὶ Λυκοῦργον, ὡς Στησίχορός φησιν ἐν Ἐριφύλῃ*, nisi ὁ τῶν N. τ. λέγει. *Lycurgus*, paullo ante memoratus, qui fuerit, quaeras. Vnum Pronactis f. I, 9, 13. alterum, Pheretis f. I, 9, 14. Opheltae patrem; supra vi-

vidimus c. 6, 4. tertium Alei f. III, 9, 1. 2: alterutrum ex prioribus illis fuisse, necesse est; de quo hoc in rebus Thebanis traderetur: nam ad bellum Thebanum vterque reuocandus: cf. Not. p. 168. et, si recte colligo, priorem, quandoquidem cum Capaneo coniunctus est: cf. paullo ante de Stesichori Eriphyle. Τυνδάρεω Dorv. cf. sup. p. 459. si *Panyasis* in Heraclea huius famae auctor fuit, in bello cum Hippocoontidis id locum habere debuit, (v. sup. II, 7, 3. p. 152. 3.) *Tyndarei* reuocati in vitam mentio fit frequentior: v. Zenob. I, 47. Lucian. de Saltat. 45. Plin. XXIX, 1. vbi cf. Harduin. At de *Hymenaeo* etsi plures sunt fabulae, simile quid vix alius quis memorat; ab Orphicis multo minus id expectarem; his igitur illustrandis non habeo quod afferam. An eo spectasse, quod e Procio ap. Phot. p. 987. l. 24. est, Hymenaeum cani κατὰ πόδοκ καὶ ζήτησιν

σιν Τμεναίου τοῦ Τερψιχόρης, ὃν φασὶ γήμαντα ἐφανῆ γενέσθαι. De *Glauco* Minois f. v. sup. III, 3, 1. Μνησαγόρας ita e Pal. Vesl. D. Regg. pro Μνησιγόρας vitiosum tamen et illud. Verum nomen *Meleſagoras* et *Ameleſagoraa*. De eo v. Ind. Auctt. Alios in vitam restitutos memorat Sextus l. c. Schol. Eurip. l. c. inter hos Proeti filias: has etiam Sextus Empir l. c. ex Polyantho Cyrenaeo: qui idem reponendus in Schol. Eurip. pro Polyarcho, vt docuit Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 186. B. Opp. Nullum nomen apponit, ſed anaritia Aeſculapium adductum vitae reſtituiſſe aliquem vita functum, narrauit Pind. l. c. et ex eo Plato.

f. 4. παρ' αὐτῶν βοηθῶσιν ἀλλήλοις. Vix ſana haec. Vertitur: *ne, ſi mortales hanc medendi rationem adipiſcantur, ſuis ſe viribus viciſſim adiuuerint.* quae nec cum Graecis conueniunt et ſenſu idoneo carent. Saltem ſcribendum: μὴ λαβόντες ἀ. ἴσχυσιν παρ' αὐτοῦ, βοη-

θεῶσιν ἀλλήλοις, *ne homines medendi artem edocti ab illo, sibi mutuam operam praestarent*, adeoque se, inuitis diis, adversantes, a morte vindicarent. Vel sic tamen parum placet sententia loci. Auget suspicionem Zenob. l. c. I, 48. in quo est: διὰ γοῦν τὸ μὴ δόξαι τοῦτον παρ' ἀνθρώποις εἶναι θεὸν, ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσε. et Eratosth. c. 6. καὶ τῶν θεῶν δυσχερῶς τοῦτο φερόντων, εἰ αἱ τιμαὶ καταλυθήσονται αὐτῶν, τηλικαῦτα ἔργα Ἀσκληπιοῦ ἐπιτελοῦντος, λέγεται etc. ἐκεραύνωσε. v. Pind. l. c. P. 3, 96 sq. Est Apollodoro ante oculos Eurip. Alcest. pr. qui Hesiodum sequutus erat. Plutonis de Aesculapio querelae pro caussa memorantur ap. Diodor. IV, 71. Aliae caussae vindendae ap. Schol. Eurip. Alcest. pr. Sed vulgaris ratio operarum Admeto addictarum traditur amor Admeti: cf. sup. I, 9, 15. cuius praecipuus auctor Callimachus laudatur a Schol. Il. β, 766. (vti

antiquior ratio neceſſitatis a Ioue impoſitae a Pherecyde repetitur, recte. v. verba mox ex Schol. Eurip. afferenda.) Callimachi locus eſt H. in Apoll. 48. 49. Apud Schol. Eurip. l. c. praecipuus auctor Rhianus laudatur: Ῥιανὸς δὲ φησιν, ὅτι ἑκὼν ἐδούλευσεν αὐτῷ διʼ ἔρωτα τοῦ Ἀδμήτου. (aut tollenda poſtrema, aut αὐτῷ) Amor hic Admeti et vitae paſtoritia Apollinis varie a poetis etiam Romanis tractata et ornata eſt: quod ſatis conſtat: v. laudd. ad Hygin. f. 49. n. 11. Meziriac. ad Heroid. Ouid. T. I. p. 449 ſeqq. *Cyclopes occiſos* v. Hygin. f. 49. Diod. IV, 71. et primo loco Eurip. Alceſt. pr. vbi in Schol. ipſa Pherecydis verba appoſita ſunt, digna quae repetantur: παρʼ αὐτὸν τὸν Ἄδμητον ἔρχεται Ἀπόλλων, ζητεύσων ἐνιαυτὸν, ὃς κελεύσαντος, ὅτι κτείνει (f. ἐκτεινε) τοὺς Βρόντεω καὶ Στερόπεω καὶ Ἀργεῖα παῖδας. κτείνει δὲ αὐτοὺς Ἀπόλλων διὰ μεμφθείς, ὅτι

ὅτι κτείνει (ἔκτεινε) Ζεὺς Ἀσκληπιὸν τὸν παῖδα αὐτοῦ κεραυνῷ ἐν Πυθῶνι. ἀνέστησε γὰρ ἰώμενος τοὺς τεθνεῶτας. de Cyclopibus cf. ſup. Not. p. 9. 10. ἐμέλλησε. male edebatur ἐμέλησε, cum verum Pal. V. R. 3. ipſi exhibeant. Ζεὺς δὲ ἐμέλει ἁμάρτειν etiam peccatur in Zenob. l. c. De Neptuno et Apolline v. ſup. p. 382. 3. θητεῦσαι. iterum in poenae loco: v. ſup. de Cadmo p. 556. de Hercule Not. p. 442. τούτου λατρ. ed. pr. et D. emendatum e Pal. a Commel. πάσας incluſit vncinis Commel. neſcio qua de cauſſa: legitur in codd. et in ipſo Zenob. l. c. Quod autem Apollo boues *gemelliparas* feciſſe dicitur, id ad effectus praeſentiae dei pertinet. Petitum autem hoc ex poeta aliquo. Sic quoque Callimach. in Apoll. 50 ſq. Ῥεῖά κε βουβόσιον ταλέῃοι πλέον etc. ἠ δέ κε μουνοτόκος (*ouis quam ille propitius adſpexerit*) διδυματόκος αἶψα γένοιτο. cf. ſimilis locus, in H. in Dian. 129 ſqq.

Pro

Pro bubus alii poetae, inprimis Callimach. in Apoll. 48., Admeti equos Apollinem pauisse narrant, ipse Homer. Il. β, 766. cf. Schol, Il. φ, 448. vbi laudatur pro teste Apollodorus: sed verba libros integriores expectant. Alioqui conuenire cum equorum pastione videtur illud, quod Admeti equi fuere praestantissimi, quibus mox vsus filius Eumelus: Il. β, 763 sq. ψ, vbi v. Schol. ad 383.

Perieris stirps duplici modo tradi solita, ab aliis vt ab Aeolo duceretur, ab aliis a Cynorta, adeoque a Lacedaemone. Altera fuit Messeniorum, altera Lacedaemoniorum narratio. Hinc orta perpetua nominum confusio et perturbatio. Conferri potest Meziriac. ad Ouid. Heroid. p. 21 sq. εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες. haec iam supra vidimus I, 9, 55. p. 44. vbi de Periere et Gorgophone ἐξ ἧς Ἀφαρεὺς αὖ τῷ καὶ Λεύκιππος, καὶ Τυνδάρεως ἔτί τε Ἰκάριος, παῖδας ἐγένοντο. oblitus ibi sum mo-

monere illa: καὶ Τυνδάρεως ἔτι τε Ἰκάριος haud dubie esse adulterina; de his duobus nemo illud tradidit, de Aphareo et Leucippo multi. arguit corruptelam etiam hic locus, in quo versamur, sed hic alia in parte corruptus videri potest, dum Κυνόρτου δὲ Περιήρη, τοῦ δὲ Οἰβάλου sequitur, quod generis ordini, ab aliis proposito, repugnat; nam Cynortae f. Oebalus. Itaque eiicienda forte sunt illa Περιήρην, τοῦ δὲ, et relinquenda; Κυνόρτου δὲ Οἰβάλου. Adsumtum aliquid esse ex mathesine vt suspiceris, iam hoc facere potest, quod in codd. Περιήρης est. In eandem emendationem videbam quoque incidisse Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 269. Itaque iam in eo eram, vt voces vncinis includerem. Enimuero retudit impetum hoc, quod Oebalus Perieris filius passim perhibetur: Schol. Eurip. Or. 458. Βάλου (leg. Οἰβάλου) τοῦ Περιήρους παῖδες οὗτοι· Τυνδάρεως, Ἴκαρος, Ἀρνή, (Ἀρήνη)

καὶ

καὶ ἐκ Νικοστράτης Ἱπποκόων. Eustath. ad Il. β, 581. p. 293, 10. Οἴβαλος, υἱὸς Περιήρους — οὗ παῖδες Τυνδάρεως ἢ Τυνδάρης, καὶ Ἴκαρος καὶ Ἄρνη (Ἀρήνη sup. f. 3.) γνήσιοι οὗτοι. νόθος δὲ Ἱπποθόων (leg. Ἱπποκόων. idem vitium in Schol. ad e. l. qui similia apposuit.) Etiam Oebalo, pro Naiade *Batea*, Gorgophonen Perfei f. assignant ii ipsi, qui alioqui eum Cynortae filium edunt, vt Paus. III, 1, p. 204. potuit hoc fieri alteris nuptiis, et Gorgophone esse potuit Perieris vidua. Rem tandem conficit hoc, quod ipse Apollodor. sup. I, 9, 5. haec ita praemiserat: *Multos Perieren non Aeoli filium facere, sed Cynortae.* Post Βατείας nomina exciderant R. 2. vitio, non consilio. Alia Batia Teucri f. inf. c. 12, 1. Ἰκαρίαινα, qui erat paullo ante Ἰκάριος, nota varietate nominum huius formae.

f. 5. *Hippocoontis filios* XX. numero fuisse tradit Diodor. IV, 33. p. 278. memo-

morantur h. l. XII. Nomina quatuor ap. Pausan. sunt III, 15. Ἄλκιμος, Ἐναραιφόρος, Δορκεὺς, Σεβρὸς, et insuper alio loco c. 14. p. 241. Εὐμήδης. Iam Δορυκλεὺς est forte Δορκεὺς Paus. Σκαιὸν Herodotus agnoscit, v. sup. Not. p. 456. Ἐναρσφόρος, erat Ἐμάρσφορος, quod emendarunt iam Faber et Gale. Ἐνασφόρος est ap. Plutarch. Thes. p. 14. F. Ἐναραιφόρος ap. Paus. Praeferam Ἐναραφόρος. Εὐτείχης est in P. D. V. R. 3. iidem Αὐκαν, et P. in nostris schedis λύκανον. Τέβρος. ap. Paus. Σεβρός. — *Icarion* et *Tyndareos* eiecti Sparta *exulant apud Thestium*. cf. Paus. III, 1. p. 204. Strabo X. p. 708. Iam hic ad Aetoli genus et ad Aetoliam spectat: sup. I, 7, 7. eius progenies ibid. s. 10. cf. Not. sup. p. 111. 112. adeoque Helenae maternum genus a Pleurone ductum: Paus. III, 13. p. 239. ἐξέβαλε erat ἐξέβαλεν, et hinc in codd. ἐξέβαλον. illud

lud *ν* vel centies alieno loco inculcant libri Apollodori. Non minus indocte mox P. D. *συμμαχοῦσιν αὐτοῦ.* post *Θεστίου* insertum ab Aegio erat *τοῦ Αἰτωλοῦ*, quod libri ignorant. *αὖθις δὲ, τῆς Ἡρακλῆς.* haec videnda sup. II, 7, 3. et Not. p. 456-9. Diod. IV, 33. *κατέρχονται*, ergo vterque? Sed puto verius: *κατάρχεται καὶ παραλαμβάνει.* Atque sane Icarius in Aetoliae confiniis consedit: cf. Strab. l. c. p. 708. quem locum exscripsit Eudoc. p. 239. add. Eustath. p. 1417, 25.

f. 6. Ante *Θόας* inserta erant verba *υἱοὶ Ἄρεως πέντε*, quae a libris absunt, adsumta ab Aegio puto e Schol. Lycophr. 511. Ex iis qui hic memorantur, vnum *Pexilaum* memorat Paus. VIII, 34. qui perhibitus est a priscis rerum Peloponnesiacarum scriptoribus accusasse Orestem in Areopago, non vero Tyndareum. Ad hunc spectasse puto Sophoclis Pexilaum.

Se-

Semum et Auleten nominant Grammatici ad Od. o, 16. In priore latere videtur Imeusimus, in altero Aletes. Penelopen et eius fratres meminit Strabo X. p. 709. A. (et hinc Eustath. p. 1417, 27.) sed natos ex Polycaste, Lygaei filia. Aiunt ab aliis Phanothean vxorem Icarii tradi, quae hexametrum inuenit: sic sane est apud Clement. Alex. Strom. I. p. 366, 12. (p. 133.) sed valde vereor, ne ille Icarius prorsus diuersus sit. At Dorodoche, Orsilochi f. et secundum Pherecydem Asterodia, Eurypyli f. Telestoris neptis, Icario nupta traditur a Schol. Od. o, 16. De *Penelopes* genere egit Meziriac. ad Ouid. Ep. 1. Post Τυνδάρεω inserendum δὲ, vt sit Τυνδάρεω δὲ καὶ Λ. *Echemus* est is, a quo Hyllus caesus fuit: sup. Not. p. 503. eum *Timandram* coniugio habuisse, tradit et Paus. VIII, 5. p. 607. Apud Schol. Lycophr. l. c. est Ἐχέμονος vitiose ex

n. 1. In expeditione Dioscurorum in Atticam interfuisse dicitur aliquis Echemus, a quo Dicaearchus Echedemiam dictam putabat, quae postea Academia fuit: Plutarch. Thes. p. 15. D. sed Ἐχέδημος is fuisse debuit non Ἔχεμος. Φυλονόη Pal. R. 3. quod verius. De Ledae liberis egit Mezir. ad Ouid. T. II. p. 358 sq. itaque parcam ipse otio.

f. 7. De his *a Ioue susceptis e Leda liberis* v. Intpp. Hygin. f. 77. Locum ante oculos habuit Schol. Lycophr. 88. καὶ κ. τ. α. ν. Τυνδάρεω. legebatur male Τυνδάρεως. ante Διός abest ἐκ D. V. R. 3. Τυνδάρεως υἱὸς μὲν Med. ἐγεννήθησαν ed. Commel. nullo auctore. Mox deb. ἐκ Τυνδάρεω δὲ K. *Ionis* Pollux, *Tyndarei* Castor f. adeoque hic mortalis, Pollux e Ioue immortalis. Apud Clement. Alex. Cohort. p. 26. (19.) versus ex Cypriis: Κάστωρ μὲν θνητός, θανάτου δὲ οἱ αἶσα πέπρωται. Αὐτὰρ ὅγ' ἀθάνατος

νατος Πολυδεύκης, ὄζος Ἄρηος. Sic et Pindar. N. 10, 150. At Hesiodus vtrumque e Ioue natum tradiderat. v. Schol. ad e. l. Tyndarei autem vterque filius apud Homer. Od. λ, 297 sqq. et haec forte antiquissima ratio. Post Κάστωρ excidit καὶ Κλυταιμνήστρα, quod et Gale obseruauit. Quae ratio aut occasio diuersitatis huius in *Helenae matre* fuerit, non assequor: an Nemesis mater data pro Leda, propter poenas aliquando Helena rapta expetendas? Mollierunt fabulam alii, cum Nemesin diuersam a Leda facerent, alteram matrem, alteram nutricem. Sic quoque Phidias Nemesi Rhamnusiae in eadem basi Helenam, a Leda deductam, apposuerat, vna cum Tyndareo et filiis et cum aliis. Paus. I, 33 extr. In eundem fere modum, etiam h. l. fabula attemperata, vt Leda tantum nutriisse Helenam putanda sit. Eadem fere ap. Eratosth. 25. vbi cygnus inter astra hinc repetitur:

add. Hygin. P. A. II, 8. et ad f. 77. Etiam in tragoediis, ſaltem Sophoclis, fabula repetita fuit; ex iis vtique Aſclepiades ἐν Τραγῳδουμένοις eam expoſuerat ap. Schol. Heſiodi p. 250. 1. Comoedia Cratini fuit Nemeſis apud Athen. IX. p. 373. cf. Koppiers Obſſ. p. 120. Helenam Θυγατέρα Ὠκεανοῦ (lego Ὠκεανίδος) καὶ Διὸς ediderat Heſiodus, teſte Schol. Pind. l. c. 150. Νεμέσεος D. R. 3. εἰς χῆνα vt in Cirri v. 489. eſt *Amyclaeus anſer*. Mox τῷ ante κύκνῳ melius abeſſet. De ouo fabula quem ortum habuerit, variae opiniones ſunt; nihil ſatis exploratum, etſi ſymbolici quid iſti narrationi antiquitus ſubfuiſſe nolim dubitare. Apud Athen. II, p. 57. F. 58 A. (vnde tranſcripſit Euſtath. p. 1321. et iterum 1686, 45. in diſputatione ſuper ᾠὸν ex ᾠιὸν) ex Ibyco laudatur ſimilis fabula de Molionidis: fuiſſe eos ἅλικας, ἰσοκεφάλους, ἐνιγυίους, ἀμφοτέρους γεγαῶτας ἐν ᾠῷῳ ἀργυρέῳ.

hic

hic nihil aliud quam fumma inter eos fimilitudo formae iftis vocibus, eodem ouo natos effe, declarata eft. A nominis ambiguitate, cum ᾠόν Laconibus idem, quod aliis ὑπερῷον, pars domus fuperior, in qua feminae habitabant, effet, ᾠὸν autem fit *ouum*, duxere fabulam multi. Non tamen melius procedit hoc quam alia, quae in praeclara de Dioſcuris nota enumerat Hemſterh. ad Lucian. l. c. p. 282. De Dioſcuris omnino tenendum, eoeniſſe in iis, quod in Hercule et Baccho factum, vt antiquiora numina, Cabiri, religionibus Samothracicis frequentata, cum iis confunderentur, tribuerenturque adeo Ledae filiis ea, quae, ab vltima antiquitate profecta, vix ſatis vulgo tenerentur ipſa illa aetate, qua Dioſcurorum ſacra recepta fuere. Ab iisdem Cabiris deriuatum eſt in ipſos, quod nauigantibus ſalutares dii habiti ſunt. Facile haec elici poſſunt vel ex Pauſan. X, 38. p. 896. 7. cf. VIII, 21. I, 31. Mox etiam aſtrono-

micae fabulae in eos fuere cumulatae, cum Gemini pro iisdem haberentur. Videtur etiam stella Veneris, Luciferi et Hesperi nomine inter veteres celebrata, ad eosdem esse reuocata, quorum cum ad vulgarem oculorum sensum esse observatae essent vices, vt altero in conspectum progresso alter lateret, nata hinc videtur fabula, vt altero Dioscurorum sub terra degente alter reuiuisceret: v. inf. c. 11, 2. extr. Ortus ex eo inter recentiorum commenta recte refertur a Schol. Od. λ, 297. Ab vno quo res deducta ad duo, vt eum Helena eundem ortum haberent Dioscuri v. c. Schol. Eurip. Or. 465. ἐν τοῖς ἄλσεσι. erit adeo lucus Rhamnusius, in quo templum Nemeseos. Rhamnunte enim eam oppressisse fertur Iupiter: v. c. Schol. Callim. in Dian. 232. Apud Schol. tamen Lycophr. 88. ἐν τῷ ἄλσει legitur: habuit tamen ille seu animum seu oculum intentum in hunc locum: videtur

que

que adeo legisse ἐν τοῖς ἕλεσι. stagna ac paludes cygno et anseri opportuniores videri possunt. κομίσοντα vitium edd. Pro φυλάσσειν Aegius reponere iubet φυλάξαι, nulla idonea de caussa.

Helena a Theseo rapta, et a fratribus repetita: notissima fabula. Late Plutarch. in Thes. p. 14. 15. cf. Intpp. Hygin. f. 79. Meurs. in Theseo c. 26 sqq. Alia congessit Meziriac. T. I. p. 433 sq. T. II. p. 352 sq. εἰς Ἀθῆνας ἐκόμισε et iterum εἰς Ἀθήνας ἐπιστρατεύσαντες. altero loco εἰς Ἀθήνας esse male repetitum facile suspicari licet; verum et priore loco in promtu est emendare εἰς Ἀφίδνας. et in id iam incidit vir doctus Misc. Obss. Vol. X. T. III. p. 382. Nihil enim celebratius hac re, v. ap. Meurs. Theseo c. 28. vt et vicus ille Atticae per hanc fabulam memorabile nomen factum sit, vt Strabo IX. p. 407. B. ait. Vide Plutarch. l. c. plures alios ap. Meurs. l. b.

in his ipſum Herodot. IX, 73. cf. Schol. Il. γ, 242. vbi auctores Polemo et Cyclici laudantur, (cf. de e. l. Valken. Epiſt. de Schol. Homer. p. 119.) et ex parte Alcman. temperaui tamen mihi, quominus quicquam mouerem: nam ipſas Athenas captas memorat quoque Pauſ. I, 41. ex Alcmane, qui ita tradidiſſe videtur, etſi et ibi Kuhnius mutare volebat, et pari modo Hyginum f. 79. corrigunt viri docti, et Schol. Lycophr. 503. Meneſtheus quoque in regnum Athenarum euectus a Dioſcuris: Pauſ. I. 17. p. 40. extr. qui tamen idem alio loco Aphidnam memorat II, 22. Diuerſis igitur modis res narrata. Apud Lucian. de Salt. 40. καὶ ἡ στρατιὰ τῶν Διοσκούρων ἐπὶ τὴν πόλιν videtur ad Alcmanicam rationem accedere. κατὰ τῆς Τροιζῆνος profectos Dioſcuros ait Schol. Apollonii I, 103. errore ſeu vitio neſcio quo. αἱροῦσι τὴν πόλιν. *Athenas* intelligo, ſi εἰς Ἀθήνας paullo

ante tueri licet. Aphidna erat vicus. tamen et ille πόλις in hac ipsa fabula dictus occurrit. *Aethra* abducta. v. laudd. ad Hygin. f. 79. Schol. Lycophr. 503. (vbi παρατίθενται ἐν Ἀφίδναις leg.) et 508. Multis modis celebrata res, primum in Theseide, tum iterum in rebus Troianis, Aethra cum Helena abducta, mox, Troia capta, illa a nepotibus Acamante et Demophoonte, Thesei filiis, reducta, tandem in tragoediis. Frequentatum quoque idem ab artificibus argumentum, vt in arca Cypseli, Paus. V, 18. pr. et in pictura Delphica Polygnoti, X, 25. p. 861. Recepta haec quoque fuere in historias cum Atticas, tum Graeciae. Nam Hellanicus auctor laudatur a Schol. Il. γ, 144.

f. 8. *Helenae proci*, numero XXIX. vel XXX. sunt fere nomina Homerica, hinc que satis nota. Alium recensum habet Hygin. f. 81, sed nominibus valde corruptis.

Expoſita haec fuiſſe videntur in Cypriis Staſini (v. ad Virgil. T. II. p. 229.) nam aſſurgebant illa ad prima belli Troiani initia. Dioſcurorum pugnam cum Ida et Lynceo exponebant: v. Schol. Pind. N. 10, 112. Thetidis nuptias cum Peleo. Schol. Il. π, 140. Fuit et Steſichori Helena. Multa et in Tragicis occurrere debuere. *Agapenor* (ſup. n. 7, 5.) *Ancaei* (c. 9, 2.) filius, ad Troiam profectus Il. β, 609. Multa eius memoria fuit ἐν Νόστοις, nam Cyprum adiit et ibi interiit: v. Lycophr. 478-493. Pauſ. VIII, 5. *Sthelenus* ſup. III, 7, 2. inter Epigonos. *Amphimachus* Cteati f. pro eo erat Ἀμφίλοχος. ſed is mox memoratur, Amphiarai f. itidem ex Epigonis, reſcripſi Ἀμφίμαχος. duxit is vnam *Thalpio*, Euryti f. Arcades ap. Homer. Il. β, 620. I. add. Il. ν, 185. *Cteatus* autem et *Eurytus* fuere Actoridae: de quibus ab Hercule victis ſup.

II,

II, 7. 2. *Meges*, Phylei f. Augeae nepos, Dulichio copias ad Troiam duxit Il. β, 625 sq. de Phyleo v. Not. sup. p. 369. *Menestheus* Petei f. Il. β, 552. vbi οἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς. Edebatur Πετέω, pro quo reponi debebat Πετεώ, non Πετεῶ, etsi ita tradit Schol. Il. θ, 327. Nomen est Πετεώς, vnde ducitur Πετεώ, et Πετεῶο, quod et Aelian. IV, 5, n. 13. retinuit. De forma v. Sylburg. ad Etymol. p. 666, 42. etsi et ibi Πετεῶ exaratum, aliter tamen Eustath. habet, ad quem prouocat. Σχέδιος Ἐπιστρόφου. pessime, si Il. β, 517. memineris: Αὐτὰρ Φωκήων Σχεδίος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον υἱέες Ἰφίτου μεγαθύμου Ναυβολίδαο. vnde patet leg. Σχεδίος καὶ Ἐπίστροφος Ἰφίτου. Vidit etiam Palmer. *Polyxenus* Agasthenis f. inter Epeorum ductores Il. β, 623. Πηνέλεως Λήϊτου. P. R. 3. Λήϊτοῦ. Statim ex Il. β, 494. succurrere potest: Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Λήϊτος

ἦρ-

ἦρχον. Corruptus itaque Apollodorus et in hoc, et leg. Πηνέλεως Ἱππαλκίμου, καὶ Λήϊτος Ἀλεκτρυόνος. nam sic ipse Homer. Il. ρ, 601. 3. cf. sup. Not. p. 182. Probabilius tamen aut in margine nomen Πηνέλεως adscriptum fuisse, nam is inter procos est apud Hygin. indeque Leiti nomen ex Homero ab indocto homine illitum, aut in contexto solum Πηνέλεως Ἱππαλκίμου fuisse, et hoc probabilius *Ascalaphus* et *Ialmenus* ex Boeotia, Martis filii Il. β, 512. *Elephenor* Chalcodontis Il. β, 540. 1. unde satis patet Χαλκώδοντος fuisse reponendum, pro χαλκόφοντος quod Aegius ediderat, et codd. habent. De Elephenore fabulas persequitur Lycophr. 1034 seqq. et ad e. l. Schol. *Eumelus* Admeti f. Il. β, 713. *Polypoetes* Pirithoi ibid. 740. *Leonteus* Coroni f. ibid. 745. 6. fuit ex Lapithis. Coronus Caenei f. de quo inter Argonautas sup. Not. p. 179. Pro Κορώνου edebatur κορωνεῦ.

κοῦ. *Eurypylus* Euaemonis f. inter Thessalos ibid. v. 736. reliqui satis noti, et de iis euoluendus Homerus.

f. 9. Ad seqq. cf. Hygin. f. 78. et not. κριθέντος ἑνὸς, haud dubie προκριθέντος, vt paullo post. Sic iam Faber et Gale. πρὸς τὸν Πηνελόπης γάμον. erat autem illa Tyndareo neptis ex fratre. ὑποθήσεσθαι, sic Pal. V. D. et pars libb. Aegii. quare recepi pro ὑποθέσθαι. Mox δὲ excidit; ὡς δὲ ὑπέσχετο. τοὺς μνήστορας Vat. ὑπ' ἄλλου τινός. sic Med. reliqui ὑπὸ ἀ. at vulgo ἀπὸ ἄλλου τ. τοὺς μνηστῆρας ἐξορκίζει. hinc illa ἐνωμοτία, quae Graeciae principes aduersus Troianos arma ferre cogebat. Il. β, 339. Tractauerat haec Stesichorus in Helena, teste Schol. ad illum loc. cf. Sophocl. Aj. 1132. et ibi Schol.

Cap. II.

f. 1. Ex Helena vnam Hermionen natam agnoscit Homerus noto loco

Od.

Od. δ, 12. et Il. γ, 175. quod integrius e Cod. Leid. exhibuit Valk. diss. de Schol. Hom. p. 144. At posteriores poetae tam diuerse de Helenae et Menelai prosapia tradidere, vt difficile sit omnia in ordinem redigere. Laborabant praeterea in nostro sequentia interpunctione: nam iungebant Νικόστρατον ἐκ Δούλης etc. Sane quidem Nicostratum et Megapenthem ex serua natos (ἐκ δούλης) et propterea regno exclusos legimus apud Pausan. II, 19. p. 151. Sed reliqua in h. l. non admittunt, vt eodem modo statuisse nostrum putemus. Megapenthem e serua natum ipse Homerus edidit Od. δ, 10. 11. Ibi Schol. Nicostratum ex Helena genitum recentiores tradere ait. Sic tamen iam Hesiodus tradiderat: Ἡ τέκεθ' Ἑρμιόνην δουρικλυτῷ Μενελάῳ ὁπλότατον δ' ἔτεκεν Νικόστρατον, ὄζον Ἄρηος ap. Schol. Soph. Electr. 541. sed ipse Sophocles eo loco *duo filios* Menelai agnoscit: παῖδες διπλοῖ,

quo

quo nomine inquit Scholiastes, ἐπιλαμβάνονται (sic leg.) τινες τοῦ ποιητοῦ ἐκ τῶν Θρήκων. Diasthum et Moeraphium Menelai et Helenae filios edit Schol. Il. γ, 175. e Porphyrio: nec aliter Eustath. p. 408, 32. at in Schol. Leid. ap. Valcken. Diff. laud. p. 144. alterum est scriptoris (mihi ignoti) nomen: ὁ δὲ Δίασθος Ἑλένης καὶ Μενελάου ἱστορεῖ παῖδα Μοιράφιον. Porro Schol. vulgatus ex Cinaethone narrat, apud Lacedaemonios coli duos alios filios Nicostratum et Aethiolam. Ad solum Nicostratum Cinaethonis auctoritatem revocat idem Schol. Leid. Est ille Cinaetho, cuius Genealogiae a Pausania aliquoties laudantur: emendandus ex illo Scholio Eustath. p. 400, 32. et Schol. Lycophr. 851, vbi quatuor alii filii ex Alexandro videntur, et *Iphigenia e Theseo*. hoc postremum vide etiam ad v. 103. et Anton. Lib. 27. inprimis Paus. II, 22, 7. p. 162. vnde di-

 scimus,

ſcimus, tradidiſſe de his praeter Steſichorum in Helena, Euphorionem Chalcidenſem et Alexandrum Aetolum. ἐκ Δουλίης inde ab Aegio ſcribebatur, cum Schol. et Euſtath. ad l. c. Od. δ, 12. quia Homerus alias hac voce non vtitur, ſed δμωὴν dicit. Πειρὶς ergo pro nomine erit accipiendum; collocatio tamen verborum vix hoc admittit, quippe quae eo ducit vt ſit: Πειρίδος γένος. igitur turbatum aliquid hic eſſe manifeſtum fit: forte erat ἡ Αἰτωλίδος, aut hoc e marg. irrepſit. Τηριδάης. hoc et Schol. Hom. l. c. agnoſcit. in codd. P. V. O. D. R. 3. eſt Τηρείδου. Iidem Μεγαπένθης, et ξενοδάμων. P. ξεινοδάμων.

v. 2. *Dioſcuri Leucippidas rapiunt.* Traditur haec plerumque fuiſſe cauſſa pugnae cum Apharei filiis; v. Theocr. 22, 137 ſq. ad Schol. Pind. N. 10, 112. Schol. Il. γ, 242. vbi minus vere Pindarus laudatur auctor. Propter ἔδνα pugnam factam

tam ait Lycophr. 549. Alia v. in Not. ad Hygin. f. 80. Fuere etiam tragoediae Dioſcurorum nomine inſcriptae: tres Patroclis Thurii et Sophoclis iunioris ap. Clement. Alex. Coh. p. 26. (19) quas ad hos raptus ſpectaſſe ſuſpicor. At noſter pugnam a prorſus diuerſa ac ſingulari origine repetit. Etiam Pindar. nobili loco N. 10, 112. τὸν γὰρ Ἴδας ἀμφὶ βουσίν πως χολωθείς, ἔτρωσεν. Μεσήνης P. D. V. etiam h. l. et in ſqq. Apud Pauſ. II, 22. p. 161. Dioſcurorum filii ſunt *Anaxis* (altero loco III, 18. p. 256 Ἀναξίας) et *Mnaſinus*, quorum ſigna erant Argis in templo Dioſcurorum. Pro eo hic eſt Μνησίλεως, in D. V. R. 2. Μησίλεως. etiam ſic Schol. Lycophr. 511. ex h. l. vbi tamen additur, ἢ Μνησίνους καὶ Ἀσίνεως, hoc forte ex prana lectione; vt et alter Ἀνώγων, ἢ Ἀναξίς καὶ Αὐλοθόος. In codd. eſt quoque Ἰλαίρας. perpetua varietate; etiam

Latinis ſcriptoribus v. ad Propert. I, 2, 16. ἐκ τῆς Ἀρκαδίας λείαν. legebatur βουλείαν, mira vox, haud dubie ex non intellecta compendioſa ſcriptura βοῶν λείαν nata. Pal. in marg. ἴσως βόων λείαν. atque hoc idem habent Dorv. Vef. R. 3. forte et ceteri, et ex Aegii libb. pars. Schol. Lycophr. l. c. vbi ex noſtro ſua mutuatur, habet: ἐλάσαντες βοῦς ἀρκαδικάς. Mox ἐπιτρέπουσιν Ἰδᾳ διελθεῖν praue edebatur. At διελεῖν ex Pal. laudat Commel. apud Schol. l. c. eſt περιζωσιν. τοῦ πρώτου καταφαγόντος. τοῦ πρῶτος κ. Pal. D. R. 3. at Schol. Lycophr. τοῦ πρώτως κ. hoc ferri poteſt. idem: καὶ τὰς βόας ἤλασεν εἰς Μεσσήνην et mox καὶ τὴν ἀγέλην ἐκείνην: nusquam λείαν memorat. ὑπὸ ὄρυι, verba abſunt a codd. P. V. M. D. Regg. Schol. Lycophr. interponit Κάστωρ δὲ καὶ Πολυδεύκης ἐκρύβησαν στελέχει ὄρυός. ſed omnino ille Pindarum ſimul cum noſtro ante oculos habuit.

Iam

tam Schol. Pindari N. 10, 114. verba illa aperte vindicat Apollodoro: ὁ γὰρ τὰ Κύπρια συγγράψας φησὶ τὸν Κάστορα ἐν τῇ ὀρυὶ κρυφθέντα ὀφθῆναι ὑπὸ Λυγκέως, τῇ δὲ αὐτῇ γραφῇ καὶ Ἀπολλόδωρος κατηκολούθησε. Versus ipsos e Cypriis habet idem Schol. cum Schol. Lycophr. 511, et inde Tzetza Chil. II, 710. αἶψα δὲ Λυγκεὺς Τηΰγετον προσέβαινε ποσὶ ταχέεσσι πεποιθώς. ἀκρότατον δ' ἀναβὰς διεδέρκετο νῆσον ἅπασαν Ταναλίδου Πέλοπος. τάχα δ' εἶσιδε κύδιμος ἥρως δεινοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἔσω δρυὸς ἄμφω κοίλης, Κάστορα θ' ἱππόδαμον καὶ μεθλοφέρον Πολυδεύκη, νύξε δ' ἄρ' ἄγχι στάς. (sic leg. pro ἀγχίστωρ. Sequitur: Κάστωρ ἑλόχα τὸν Ἴδαν etc.) Mox κἀκεῖνος αὐτὸν κτείνει τὸ δόρυ προέμενος omissis mediis V. M. Pugna haec a poetis varie ornata; v. Pind. N. 10, 102 sqq. Theocr. 22, 137 sq. Lycophron. 546 sqq. e Grammaticis inpr. Tzetza Chil. II, hist. 48. πέτρᾳ, cippo.

Schol. Lycophr. στήλη λιθίνη ἐκ τοῦ Ἀφαρέως τάφου, ex Pindaro l. c. 124 sq. vbi nolim de statua aliqua Plutonis cogitari. Ζεὺς Ἴδαν ὑπραυνοῖ. Pindar. l. c. 132. μὴ δεχομένου δέ. hoc praeclare narratum a Pindaro 141 sq. ἀμφοτέρους post Ζεὺς ed. Par. sed e vitio. — παρ' ἡμέραν. hoc cum Homero Od. λ, 302. Pind. v. 103. et P. 11 extr. Lycophr. 564. 5. In Homero quidem l. c. *vivunt vterque sub terra*, habentque hoc a Ioue tanquam praecipuum, vt per vices diem *supra terram exigunt*, et diuino honore fruantur; in eundem sensum accipiendum, quod Il. γ, 243. iam tum, cum Graeci ad Troiam pugnabant, vtrumque sub terra esse profitetur: τοὺς ἤδη κατέχειν γαῖα, h. non tam mortuos esse, quam sub terra degere. Apud Pindarum vero alterum diem *cum Ioue*, et *in Olympo*, alterum *in sepulcro* ad Therapnas exigunt l. c. 103-7. et P. 11. extr. Ambiguum

porro

porro manet, quo ſenſu id dixerint veteres alterum factum, vtrum vt ambo ſimul reuiuiſcerent et ſimul in inferis degerent; an vt altero in inferis degente alter apud ſuperos eſſet. Antiquior prima ratio fuiſſe videtur, ſed poſthaec altera fere obtinuit: cf. poſt Hemſterh. l. c. 286. 287. Ouwens v. d. Noct. Hag. 11, 19. Habiti inde pro diis, XL. anno poſt pugnam cum Ida et Lynceo factam, vt Pauſan. III, 13. p. 238. docet, anno LIII. inde ab Hercule inter deos adſcripto, Clem. Alex. Strom. I. p. 382. Pott. (322) *μεταπεμψάμενος* Μενέλαον ſc. tanquam generum; conſentit hiſtoria: Pauſ. III, 1. p. 205.

Cap. 12.

f. 1. *Electra*, vltima ex Atlantidibus; v. ſup. c. 10, 1. Ab hac *Dardani ſtirps* repetitur: de hac locus claſſ. II. v, 215 ſqq. Sequentia ante oculos habuit Schol. Lycophr.

cophr. 29. *Iasion.* male P. D. V. *Ιασίμων* est idem aliis Iasius: cf. ad Hygin. f. 250, n. 16. add. f. 270. P. A. p. 431. cuius amores et fata admodum diuersis modis narrantur. Apud Homer. Od. s, 125. a Cerere amatus et in amplexus acceptus, a Ioue fulmine percutitur. add. Theocr. 3, 50. 51. vbi Schol. Iasionem Cretem facit Minois e Phronia nympha filium. Ex iis nuptiis natus Plutus: Hesiod. Θ. 968. sq. vt adeo allegoriam subfuisse fabulae satis appareat: quam persequitur ad e. l. Eustath. p. 1528, 6. et ex eo Eudocia p. 233. Altera narratio de Cerere tentata legitur quoque ap. Conon. Narr. 21. Noster Pherecydem fere sequitur: cum eo conuenerat Straboni, vt ex Epitome intelligitur libri VII. p. 511. ed. Alm. Consenserat quoque Hellanicus. v. Schol. Od. s, 125. et Schol. Apollon. I, 916. qui in I. lib. Τρωικῶν de his expositum fuisse docet: ibi Iasion in

si-

simulacrum (εἴδωλον puta) Cereris nefandos ausus exercuerat. Spectabant autem haec ad fabulas Samothraciças. Electram ex Arcadia in eam insulam abductam filios ibi educasse puta; vnde Dardanus mox in Asiam traiicit. Turbatum deinde in his fabulis est, v. Diod. V, 47. 48. cum Creticae et Arcadicae fabulae cum iis confunderentur; mox et Italicae (v. Excurs. VIII. ad Aen. III. p. 356. T. II. Virgil.) etiam Thebanae fabulae, Cadmo e Samathrace in Boeotiam addncto (quem noster in ipsa Thracia habitasse narrauit III, 1. 1.) cf. Schol. Apollon. l. c. Quo ipso factum, vt de Samothracicis religionibus nihil ad liquidum perduci possit. Fuit Callistratus scriptor historiae Samothraces. ap. Dionys. Hal. I, 68. Iasion etiam Eetion dictus. v. Schol. Apollon. l. c. et Schol. Lycophr. 219. Fuere a quibus Dardanus magnae matris deum initia, Eetion autem (h. Iasion) myste-

ria Samothracica inſtituiſſe traderentur, vt e Clem. Alex. Coh. p. 12. (10.) diſcere licet. Palladium quoque ex iis initiis repetitur; v. loc. Dionyſ. Hal. I, 68. ex Arctino Milesio, (antiquiſſimo poeta, cuius Aethiopis fuit) vnde patet has teletas non caruiſſe γοητείαις. Dardani traiectus in Aſiam ab aliis per diluuium factus dicitur, v. Schol. Il. υ, 215. et Euſtath. facitque locum opinioni, famam ſuperfuiſſe aliquam, ponti Euxini aquas in mare Aegaeum erupiſſe. cf. Diodor. IV, 47. εἰς τὴν ἀντίπερα ἤπειρον. Pal. ἀντίπερι. R. 3. ἀντίπαρα. male. ἀντίπερα. eſt idem quod πέραν, ἀντικρύ. v. Heſych. h. v. Eandem vocem in hac narratione habet Conon l. c. c. 21. et Schol. Lycophr. l. c. 29. vbi Potter. mutauit in ἀντίπεραν. *Teucri* nomen nobiliſſimum: quippe qui primus Troadem tenuit. cf. Diodor. IV, 75. Expoſuit quoque haec et reliquas res Troianas Eudocia

cia p. 398. e. diuerſis Grammaticis ſe-rioribus conſarcinatas: ſed parum do-cte ac diligenter, et, vt nunc eſt, val-de contaminate. Monebo hoc vnum, quod Apollinis Sminthei fanum ab eo conditum: Schol. Lycophr. p. 302. Τεῦκροι. Gale laudat Schol. Il. Υ. ſcilicet Scholion v. 284. reſpiciens, puto, vbi Τεῦκρον — Τευκροὶ γὰρ οἱ Τρῶες, ἀπὸ τοῦ βασιλεύσαντος αὐτῶν Τεύκρου. Sic et Schol. Lycophr. 1302. vt nunc editum; at et olim Τεῦκροι ibi legebatur et Τεύκρων editur in verſu Callimachi Del. 231. vt et alibi paſſim, v. c. in Strab. Diod. et in ipſo Cenone c. 21. qui omnino cum noſtro conuenit. Τευκρῶν in Herodoto eſt V, 122. tam parum eſt quod accentibus fidere liceat. In Homero vox non occurrit; nec Tragicis multum frequentatur; vtilior Romanis poetis. Βατείαν. vt et in Diod. l. c. ſcribitur. immo Βάτειαν, a quo operae aberrarunt. Oc-

cur-

currit ap. Schol. Lycophr. 29. et 1308. Stephan. in Ἀρίσβη. Etymol. M. ead. voc. Volunt esse eandem quae Βατίεια Il. β, 813. vbi v. Schol. et Eust. p. 351, Pro ea Arisben, Creticam puellam, memorat Lycophron 1308. et Stephan. Byz. in h. v. e Cephalone. add. Eustath. p. 894, 30.

f. 2. Troica, ab obscura et tenui aliqua fama antiquitus accepta, ad quantam celebritatem progressa sunt! inprimis Homericae Musae beneficio; mox poetis cyclicis, et scriptoribus, qui sua ex iis petierunt, ea ornantibus et variantibus. In historiis Troica iam Hellanicus attigerat, etiam Ephorus: cf. Stephan. in Ἀρίσβη. Alius antiquus scriptor fuit *Cephalo Gergithius*, (Straboni Gergethius: fuere τὰ Γέργηθα vrbs Aeolidis in agro Cumaeo lib. XIII. p. 882. B.) cuius erant τὰ Τρωϊκά, (ap. Parthen. Erot. c. 4. et 34.) a Dionysio Halic. lib. I, c. 49.

c. 49. et 72. laudata (cf. ad Virgil. T. II. p. 222. vbi male scripsi Cephalaeon; nam is diuersus fuit, et de hoc Photius c. 68. p. 102. agit, quod vel Vossius de H. Gr. docere poterat; etsi et is aliquo loco p. 169. vtrumque confundit.) τελευτήσαντος δὲ Τεύκρου recte Pal. D. Τεῦκρος. Vat. Τεύκρους. Ἴλου. codd. Ἴλλου et mox Ἰλλος, (vt Ἴλλου ap. Diodor. l. c.) et ante παίδων αὐτῶν vulgo editum; sed αὐτῷ ses postulat, et offerunt Vat. Med. — *Erichthonius* opibus clarus Il. υ, l. c. 219. Ἀστρόχην Pal. D. Vef. καὶ γήμας K. forte fuit, γήμας δὲ K. tum τοῦ ante Σκαμάνδρου, vitiosum est ed. Par. cf. ad haec Conon. c. 12. δι' ἀετοῦ, aquilae ministerio; mox alii poetae ipsum Iouem in aquilam mutatum narrarunt. Simplicissima ratio apud Homerum est Il. υ, 234. ὃς δὴ κάλλιστος φ. — τὸν καὶ ἀνηρείψατο δῖος Ἀχαιὸς οἰνοχοεύειν. itaque fabula fundum habet nullum alium, quam ve-

veterem loquendi vſum, pro eo quod nos diceremus: fuiſſe eum pulcherrimum puerum, dignum qui cum diis eſſet. καὶ Ἰερομνήμης. ſuſtuli ſtellulam neſcio qua de cauſſa appoſitam iam in ed. pr. Θέμιδος τῆς Ἴλου. male legebatur τοῦ Ἰ, correxit Emper. P. D. Θέμιστος R. 3. Θεμίστης. Λύρου. f. Λύρνου. Saltem ſic concinit Lyrneſſus, quae etiam Λύρνη fuiſſe videtur: v. Steph. Byz. h. v. Non alibi, ne in Schol. quidem Lycophr. 29. qui locum hunc ante oculos habuit, memoratum memini, etſi ſtirps Aeneae alioqui tantopere decantata eſt poſt loc. Il. v. 215 ſq. cf. Mezir. ad Ouid. To. II. p. 142 ſq.

f. 3. Sequentia partim expreſſit idem Schol. Lycophr. 29. alia aliunde interſeruit: vti hoc: Priapum Myſiae fuiſſe vrbem, (ad Helleſpontum, v. Steph. h. v. Strabo XIII. p. 879.) cuius rex hic memoratur, et in qua Apollo ὁ Προμηλαῖος, (non

Προμη-

Πριηπησαῖος Ἀπόλλων) sortem Ilo ediderit. Mox πάλιν pro πάλην vitium est ed. Par. non lectio. πόλιν κτίζει Med. ἐπὶ τὸν λεγόμενον τῆς Φρυγίας Ἄτης λόφον, male ἀκρ τῆς Schol. Lycophr. l. c. etsi in aliis disertior. Fuit collis Ates, Λόφος Ἄτης, ipsi Lycophroni v. 29. commemoratus; cf. Steph. Byz. in Ἴλιον, et Hesych. in Ἀτιόλοφος, et ad vtrumque hunc viros doctos, nam neuter mendo vacat. Aten, ex Olympo a Ioue praecipitatam, in eum locum esse delatam, Grammaticorum commentum est ap. Eustath. p. 1175, 61. 157, 5. Vrbem in eo colle condere iam Dardanus voluit, sed vetabat oraculum, μὴ κτίζειν τὸν λόφον τοῦτον, ἄτης γὰρ εἶναι, h. e. βλάβην γενήσεσθαι τοῖς κατοικήσουσι. Id tamen ad effectum perduxit Ilus. haec videtur admittenda narratio: nam in Schol. Lycophr. oratio est valde turbata. Mox lenior oratio foret: τῷ δὲ Διὶ εὐξάμενος, σημεῖον αὐτῷ

τι

τὴ Φανῆναι. Sequentia exscripta in Schol. Lycophr. 355. laudato quoque Apollodori nomine. Scholion iterum exscripsit Eudoc. p. 322. et Phauorin. Lexic. h. v. vterque hinc emendandus. τὸ διὰ τινὰς Παλλάδιον. Nihil magis tritum hac re: inspici possunt saltem Spanhem. ad Callim. L. P. 39. Exc. IX. ad Aen. II. Virgil. T. II. p. 249. Mezir. ad Ouid. T. I. p. 60 sq. erat illud ξόανον ῥυμα τῆς πόλεως, quod quamdiu ἀκηδὲς esset, insolatum manssisset, vrbs capi non poterat, v. Quint. Smyrn. X, 355. (ita enim verba accipienda.) Hinc incredibilis commentorum et nugarum seges apud seriores Platonicos, inprimis Iamblichum, et multo magis, si ad faecem scriptorum descenderis, Suidam, Malalam, Tzetzam, alios qui modo magicam modo astrologicam rim in eo quaesiuere. Sed haec indigna, quibus immoreris. De Palladio ab Vlysse et Diomede rapto loc. class.

Co-

Conon. 34. Confunditur fere cum hoc alterum Palladium, ad quod Troianae matronae peplum afferunt Il. ζ, 273 ſq. De ſpecie Palladii locus hic eſt inter claſſicos. Scilicet antiquius illud Palladium ſignum fuit ſatis informe, vtpote antiquiſſimae artis. Occurrit ſaepe in numis, et in aliis monumentis Aeneae, qui illud geſtat, et Diomedis, qui rapuit. Subſtituerunt aliquando Ilienſes aliud elegantius, incedens, cum haſta et colo; hoc eſſe videtur, quod Apollodorus nunc narrat. Occurrit in numis, vide v. c. Fontenu (Diſſ. in *Hiſt. de l'Acad. des Inſcr.* To. V. p. 265.) et duo alii numi Ilienſium ap. Pelletier. (*Recueil de Médailles* T. II. pl. 52 ſqq.) τοῖς δὲ ποσὶ συμβεβηκός. hoc idem habet Schol. Lycophr. ad v. 355. 361. quod niſi eſſet, putaſſem συμπεφυκὸς ſcriptum fuiſſe. eſt adeo dictum pro *vna* iunctis pedibus *incedens*, eodem modo ac διαβεβηκέναι τὰ σκέλη

ποιήσας dicitur Daedalus ap. Diodor. IV, 76. δόρυ διηρμένον. pigebat, tam multa a me, pro conſilii ratione, relinqui librariorum ſtuporis ſigna, vt ira abreptus ita ſcriberem pro διηρτημένον, quod ſenſu caret. conuerſum tamen *elatam haſtam.* atqui hoc eſt διαίρειν, διηρμένος. Ceterum diuerſa eſt Palladii ſpecies apud Euſtath. p. 627, 6. ἀνδρὸς δορὰν ἠμφιέσθαι, στέμμα δὲ ἔχειν καὶ ἠλακάτην, ἐν δὲ κεφαλῇ πῖλον, καὶ δόρυ ἐν τῇ δεξιᾷ. pro ἀνδρὸς leg. αἰγὸς δορὰν, ſiquidem aegidem cogitare videtur. Niſi alia fabula ſubfuit, quae apud Schol. Lyc. l. c. et inde apud Eudoc. tum ap. Clement. Alex. Coh. p. 24. (17) occurrit: vbi inter quinque Mineruas vna eſt Pallantis et Titanidis, Oceani filiae; ἡ τὸν πατέρα δυσσεβῶς καταδύσασα, τῷ πατρῴῳ κεκόσμηται δέρματι, ὥσπερ κωδίῳ. Ipſum Ilum oculis captum ex adſpectu Palladii traditum erat, vt ex Dercyllo περὶ κτίσεων narrat Plutarch. Parall. p. 309. F. Ἱστο-

Ἱστορία δέ. quae sequuntur, haud dubie aliunde illata sunt, ex vetere tamen auctore, et antequam hi, quos habemus, codices fuere exarati. Legebantur ea in Apollodoro iam a Schol. Lycophr. 355. In Pal. tanquam lemma videtur interpositum: ἱστορία περὶ τοῦ Παλλαδίου. Vnde illa petita sint, non dicam; habent tamen singulare argumentum, sed in nostro libello parum diserte nec valde eleganter expositum. Ἱστορία (δὲ ἡ) in Commel. ed. expressum; nec idonea reddita causa. τοιάδε em. cum Fabro. *Triton*, non apparet deusne marinus, (I, 4, 5.) an alius fuerit. Alias ad Tritonidem paludem Libyae natales Mineruae referuntur, sup. cf. I, 3. 6. Not. p. 40. etsi Tritonem amnem modo Thessaliae modo Boeotiae alii assignant: Schol. Apollon. I, 109. IV, 1311. Paus. IX, 33. p. 777. extr. τὴν αἰγίδα προτεῖναι. legebatur προσθῆναι. monuerat iam Faber legendum esse προθεῖναι. vel προτεῖναι.

Schol. Lycophr. l. laud. ἀφέτους τὴν αἰγίδα. Iupiter, filiae Minervae timens, fraude ictum Palladis eleuat: aegide obiecta obtutum Palladis auertit: interea Minerua vulnus infert. ἀναβλέψαι πρὸς τὴν αἰγίδα editum erat: ignorantur haec a codd. vt probabile fiat, Aegium etiam haec adoptasse e Schol. Lycophr. l. c. περίλυτον ἐπ' αὐτῇ. Dorv. ἐπ' αὐτήν. Quae sequuntur, obscure sunt narrata: in honorem et memoriam Palladis Athenen aegidem, quae ei mortis caussa fuerat, suo pectori imposuisse, simulacrum vero eius in caelo iuxta Iouem collocasse. Ordo verborum idem iam fuit, cum Schol. Lycophr. exscriberet. Si tamen hunc solum interpretandum habeas, nulla Apollodorei contextus, qualem nunc habemus, ratione habita, narratio haec est: ipsum illud simulacrum pectori appositum Athenae, idque est illa Aegis, quae deae pro thorace tribui solet. Ἀθηνᾶ δὲ, περί-

ρίλυτος ἐπ' αὐτῇ γενομένη, ξόανον ἐκείνης ὅμοιον κατασκευάσασα, περιέθετο τοῖς στέρνοις, ὃ λέγουσιν Αἰγίδα, καὶ ἐτίμα ἱδρυσαμένη παρὰ τῷ Διί, (*et honore illud habuit*, sede sua iuxta Iouem occupata: *cum ipsa se collocasset iuxta Iouem*) ὕστερον δ' Ἠλέκτρα τούτῳ προσεγγίσασα, ἔρριψε πρὸς τὴν Ἴλιον. Iam in hunc sensum non minus Apollodori verba accipi possunt, si modo voces ἣν ἔδεισεν eiiciat: melius quoque abest καὶ ante περιθεῖναι. Nunc sententia: *Athenen simulacrum eius elaboratum apposuisse pectori, quod nunc Aegis habetur, et honore habuisse, cum assideret Ioui.* Fuere forte hic plura in vetere mytho, ab auctore omissa. Lycophron ex his interpretandus v. 363. 4. vbi de Palladio: ἡ δ' . . . . ἐξ οὐρανοῦ πεσοῦσα καὶ θρόνων Διός, ἄνακτι πάππῳ (Ilo) κτῆσα τιμαλφέστατον κατασκευάσασαν. Pal. Lenius esset κατασκευάσαι καὶ, quod et Scaliger correxit, veium

iungenda sunt καὶ περιθεῖναι — καὶ τιμᾶν, περιθεῖναι. legebatur περιθῆναι, vt mox s. 5. in nonnullis est ἐκθῆναι τὸ βρέφος, et vt passim alibi in hoc θεῖναι librarii peccarunt: veram lectionem habent codd. Vat. R. 3. D. O. Nunc h. l. Aegis pro thorace est; supra putares pro scuto fuisse; sed potuere plura in hac fabula esse, quae nunc ignorantur. ἣν δέσασαν suspecta sunt Galeo; subint. sc. ἡ Παλλάς. sed vid. paullo ante. ὅσπερ δέ. Electra stuprum a Ioue passa (sup. c. 12, 1.) vt deorum fidem obtestaretur, ad simulacrum illud confugit, (τούτῳ προσφυγούσης) tanquam ἱκετίς. necesse adeo est, Electram a Ioue raptam et in deorum sedem fuisse adductam: forte quod vna e Pleiadibus habita est, vt supra vidimus c. 10, 1. Ob contaminatum Electrae manu simulacrum indignata Athene illud ex aselo praecipitat; decidit illud in terram Troianam, ibique exceptum habitum est

pro

pro illo Palladio, de quo tam multa fabulose narrantur; exstruxit ei templum Ilus. διαῤῥίψαι μετ' Ἄτης. Vat. διαῤῥίψας. Scaliger coni. διαρπάσαι ignoratione fabulae. erat μετ' αὐτῆς, deprauate, quod statim Scholio Lycophronis lecto in oculos incurrit, inprimis si Ἄτης λόφον e superioribus memineris. Corrigendum quoque ita vidit Gale, qui laudat Eustath. p. 157, 5. vbi scil. de Ἄτης λόφῳ agitur, non de Palladio. Athene proiecit illud simulacrum Palladis tanquam pollutum tactu puellae stupro contaminatae. μετ' Ἄτης, obscurum, an illo ipso tempore et Ate et Palladium proiectum fuerint? et vtrum ab Athene etiam Ate praecipitata fuerit, an a Ioue? hoc suspicor verius esse, et legendum quod iam Galeo in mentem venit, τὸν Δία ῥίψαι μετ' Ἄτης καὶ τὸ Παλλάδιον. ita vero mythus aliter constitutus esse debuit, vt Iupiter, non Athene, ἱκετείᾳ illa facta indignaretur.

tur. Ἴλον δὲ τούτου ναὸν κατασκευάσαντα τιμᾷν. expectes τούτῳ. sed emend. τοῦτο, ν. κ., τιμᾷν. Pal. R. 3. post ναὸν inferciunt καί.

Ilus ex Eurydice Adrasti f. Laomedontem suscipit. *Adrastum* Meropis filium inter socios Troianorum memorat Homerus Il. β, 830. venientem ex Adrastea antiquiorem esse necesse est hunc, de quo hic agitur; forte eundem, qui Adrasteam condidit et primus Nemesi templum dedicauit: v. Strab. XIII. p. 877. 879. 880. *Laomedontis uxores* aliis Strymo, aliis Placia. At in Schol. Il. γ, 250. secundum Porphyrium, Zeuxippe Alcmane auctore, ex Hellanico Trymo, ex Stamide περὶ Λέσβου, quicunque tandem ille fuit, Thoosa Teucri filia. Στρυμὼ, edebatur Στρυμνὼ, Pal. μιμὼ, Med. τρυμὼ, quod conuenit cum eo, quod ex Hellanico laudatur. Στρυμοῦς ἡ Ῥοιοῦς est in Schol. Lycophr. 18. (ex-

scri-

scripsit locum Eudocia p. 395. hinc emendanda) Στρυμαὶ scriptum in D. V. — Πλαυίαν τὴν Ἀτρέως. ed. pr. et Commel. Πλαυτίας. quod emendauit Faber. Placia nomen ductum esse potuit a monte Placo, vel Placio cui adiacebat Thebe: Il. ζ. 396. χ. 479. vnde et Thebe Placia dicta, vt Dicaearchus ap. Schol. l. pr. Nomen patris Atrei vix sanum. an de filia Atrei cogitandum sup. c. 2, 1. enumeratis accensenda? κατ' ἐνίους δὲ Λευκίππου. ita Placia Leucippi filia. At in Schol. Lycophr. 18. (et in Vita Lycophr.) Priamus Leucippes filius est, vt adeo coniicere liceat, etiam h. l. Λευκίππην legendum esse, vt tertia Laomedontis vxor memoretur, Leucippe. Sic iam opinatus est Meziriac. ad Ouid. To. I. p. 355. Apud Hyg. f. 250. est Laomedon Ili filius ex Leucippe. Λάμπωνα. Perv. Λάμπτονα. f. Λάμπον. Nam Λάμπος Homero est Il. 247. vbi et reliqua

rum filiorum nomina sunt. Clytii filia Pantho nupta v. Schol. Il. μ, 231. Filiarum Laomedontis nomina sunt ap. Schol. Lycophr. 921. et 1075. *Aethylla*, *Astyoche*, *Medesicaste*. Provocat ille ad Apollodorum. Iam in Aethylla latere forte potest nomen Cillae: etsi hoc non ignotum est in rebus Troianis, cum urbs Cilla sit; quam a Cillo, Pelopis auriga, dictam volunt ap. Eustath. At Cillam Hecubae sororem Schol. Lycophr. memorat, e qua Priamus Munippum sustulit, ad v. 224. et 315. Aethilla, Αἰθύλλα, Laomedontis filia, Priami soror ap. Conon. 13. commemoratur. Medesicaste tamen prorsus abhorrens nomen est; occurrit illa paullo post inter Priami filias. Scilicet grammaticus non bibliothecam, sed aliud Apollodori opus respexit: v. inter fragm. Aethyllam ab Eustath. ad Il. α, Ἀιθύλλαν vocari, ait Gale, cum Rutgerf. Var. Lect. VI, 2. sed illa Melanolis soror est

p. 117.

p. 117. l. vlt. Idem vir doctus ex Polyaeno excitat Ἀνθίαν. Locus eſt lib. VII, 47. vbi in mſſ. ille ait eſſe ἀνθρίαν, ſatis corrupte. Proclea, Laomedontis filia, Cyeni vxor, et mater Tenis et Hemitheae ap. Schol. Lycophr. 232. eſt; Heſionen etiam Θεάνειραν dictam idem ad 467. 9. ex Hellanico et Iſtro ἐν αιμιλίκτοις tradit. Quod tandem a viris doctis Setaea hic commemoratur, parum commode fit; nam fuit illa e Troianis feminis vna, quae nauium incendium ſuaſerat: Lycophr. 1075; et ibi Schol. Stephan. in Σηταῖον. *Bucolionem* ipſe Homer. agnoſcit Il. ζ, 23 ſqq. ſed mater ibi eſt Abarbarea. Pro Calybe Καλύκην Schol. Apollonii habere monet Gale; vellem locum deſignaſſet.

ſ. 4. *De Tithono* ab Aurora rapto loc. claſſ. Hymn. in Ven. 219 ſqq. add. Schol. Il. A, 1. et Schol. Lycophr. 18, inde Ludac. p. 45. ſed turbate. poterat

ſal-

ſaltem ibi μνάμων corrigi Μέμνων. *Memnonis* nomen ingenio poetarum potius, quam vlla hiſtoriae fide, ad res Troianas eſt traductum. Aegyptium ab initio fuit, ſed corruptum: (apud Paſan. I, 42. p. 101. Phamenopha eſt, ap. Syncell. p. 151. Ἀμενῶφις, ex Euſebio, et hinc Amenophis in Hieronymi Chron. quod nomen etiam in regum laterculis occurrit; ſed de his Iablonſkius de Memnone videndus. Cum Aethiopes etiam in Oriente auſtrali haberentur a Graecis antiquis, factus hinc Memnon Aurorae filius, Aethiopum ductor, quos ex Oriente ſocios belli Troianis adduxit; ex Aſſyria, vt paſſim memoratur; quae omnia, ſi quid veri ſubeſt, auxilia Priamo ex orientali aliqua regione Aſiae minoris adducta declarant. Fuit vetuſtiſſimum poema Arctini Mileſii, Αἰθιοπίς. v. ad Virgil. T. III. p. 128. vbi alia. Fuere et Sophoclis Αἰθίοπες item Μέμνων, forte una eademque

que fabula. Qui de Memnone egerint, v. ad Hygin. p. 205, 14. *Emathionem* in rebus Herculis commemoratum vidimus II, 5, 11. p. 139. eius filius Atymnius ex Nympha quae Πηγασὶς eſt ap. Quint. Smyrn. III, 300. f. Πηδασὶς, ab loco et vrbe Pedaſo in Ida. v. Steph. h. v.

f. 5. Iam in iis, quae de *Priamo* et eius ſtirpe ſequuntur, ea, quae ſatis nota ex Homero eſſe poſſunt, tantum ſtrictim percurremus. μετὰ δὲ τὸ αἰρ. Med. μικρὸν πρόσθεν. ſatis longe tamen hinc, lib. II, 6, 4. p. 147 ſq. vbi p. 148. extr. de *Podarce* et nouo nomine *Priami*. μικρῷ Pal. D. O. R. 3. καὶ γαμεῖ, f. ὃς γ. tum Vat. πρῶτον Ἀ. *Arisben* aliam vidimus ſup. ad c. 12, 1. p. 740. haec, quae nunc memoratur, Meropis filia eſt; agnoſcit eam Ephorus ap. Stephan. in Ἀρίσβη, ſed is Alexandri vxorem facit. Memorat Stephanus aliam Arisben, Macaris

ris filiam, a qua vrbs Lesbi dicta sit, Eustath. p. 894, 33. Ἀρίσβα ἐν Λέσβῳ πόλις, ἀπὸ Ἀρίσβης, θυγατρὸς Μάκαρος ἢ Μίροπος, ἣν πρώτην ὁ Πάρις ἔσχε γυναῖκα. — *Aesacus* de eo v. Ouid. Met. XI, 749 sq. vbi nonnulla aliter narrata. natus ibi ex Alexirhoe Granici fl. filia. v. 763. si lectio vera est. αἴσοπος Pal. αἴσονος R. 3. Ἀστερόπην. in Pal. D. R. t. 2. est στερόπην. Gale e Tzetza laudat Μερόπην. In Ouidio l. c. v. 769. nunc legitur *Hesperien Cebrenida:* sed prioris vocis lectio valde dubia est, alterius magis certa. Est fluuius Cebren. Iam h. l. Κεβρῆνος restituit e Pal. Commelin. sic et ceteri codd. legunt. In ed. pr. erat Κεβριόνου, ex interpolatione Aegii puto, facta ad Stephani locum in Κεβρηνία. χώρα τῆς Τρωάδος, ἀπὸ Κεβριόνου τοῦ Πριάμου. Est vtique Κεβριόνης inter filios Priami, ex Homero satis notus; cf. Il. π, 738. nec minus tamen alterum recte se habet: cf. inf.

f. 6.

f. δ. v. Strabo XIII. p. 891. 2. ἦν πενθῶν. apud Ouidium l. c. non ducit vxorem, ſed fugientem puellam perſequitur, et, illa ſerpentis ictu percuſſa, dum ex rupe ſe praecipitem dat, in auem mutatur. *Hyrtacus* is eſt, cuius filius Aſius, Arisbam Troadis ad Selleentem fl. incolens: Il. β, 837 ſq. *Hecuba*, ap. Homer. (Il. π, 718. vbi v. Euſtath.) Dymantis filia; Ciſſei f. apud Euripidem, vt ſtatim in Hecuba. Res paſſim a viris doctis notata, vt h. l. a Galeo. ad Hygin. f. 91. Meziriac. T. I. p. 400 ſq. *Sangarius* fl. Phrygiae, Il. γ, 187. de eo v. Salmaſ. ad Solin. p. 618 b. Codd. ἀσαγγάριος et ἀσσαγγάριος. *Hector* Priami et Hecubae f. Homeri fide; aliis Apollinis v. Schol. Il. γ, 314. Schol. Lyc. 259. *Hecubae* ſomnium: cf. Schol. Il. γ, 325. Meziriac. l. c. p. 404 ſq. Hygin. f. 91. et not. Aeſaci reſponſum hoc etiam Lycophron narrat v. 224. vbi v. Schol. et ad 314. Serio-

res

res Caſſandrae illud tribuunt, v. c. Eurip. Androm. 296. μετεπέμψατο. D. et Regii κατεπέμψατο. γενέσθαι. Faber em. γενήσεσθαι. ſed vſum ferre quoque alterum, iam aliquoties vidimus. idem requirit τούτου εἰπόντος, nam ἐκέλευσεν ad Priamum ſpectare. Enimuero *iubet* aliquid fieri *ipſe vates*. ἐκθεῖναι. Vat. ἐλθεῖν ex compendio ſcripturae, quod et e Dorv. ſuſpicor notatum ἐκθῆν ſupra notato ει. οἰκέτι Med. οὐκ ἔτι mſſ. Aegii. ἐκέλευε R. 3. νομίσαντι D. V. cum mſſ. Aegii. Ἀγέλαος Pal. ἠγέλαος. poſt ὠνομάζετο additum vulgo erat ἢ Ἀρχέλαος. quae abſunt a Pal. et reliquis. Interpoſuit illa Aegius e Schol. Lycophr. 138. (vnde Eudoc. p. 34.) qui noſtrum ante oculos habuit. ὑπὸ ἄρτου ἐτάφη. Pal. D. ἐπὶ τῶν χωρίων, in agro, vt I, 9, 11. p. 48. ὀνομάσαι Πάριν, ſc. ἀπὸ τοῦ παριέναι τὸν μόρον, de qua etymologia, vt et de altera nominis Alexandri,

v.

v. Schol. Il. γ, 325. μ, 93. ὅπερ ἐστὶ βοηθήσας. dubito an hoc ab Apollodori manu profectum sit. v. Etymol. hac v.

Filiae ex Hecuba notae sunt: *Creusa* Aenea nupta. *Laodice:* de qua, cum Acamante Athenienſi congreſſa, fuere fabulae, quas attingit Lycophr. 495 ſq. 316. v. Schol. ad 314. 495. 447. Alia narratiuncula eſt ap. Parthen. Erot. 16. Κασάνδραν ſcribit D. de ſeqq. aliter tradit Schol. Il. η, 44. ex Anticlide (haud dubie in lib. περὶ Νόστων) et Schol. Eurip. Hec. 87. cf. Hygin. 93. Meziriac. ad Ouid. T. I. p. 430 ſq. ὄθεν Α. Ita quoque Priamus, he puella, pro inſana habita, ludibrio eſſet, cubiculo eam incluſit, addito cuſtode; illa tamen perrexit vaticinari, eaque, quae ex ea vaticinante audierat, exponit nuntius in Lycophronis Alexandra. αὐτοῦ poſt μαντικῆς allentum: expungendum illud, quod iam Faber monuit. aut leg: ἀφείλετο τῆς μαντικῆς

τικῆς αὐτὴν τὸ πειθειν aut τὴν μαντικὴν αὐτῆς τὸ πείθειν. De *filiis Priami* cf. Hygin. f. 90. et not. Aliquot nomina recitantur Il. ω, 249 ſq. in quibus v. 251. Δῖος, quem in Apollodoro deſidero; item Ἴφος ex Il. λ, 101. qui inter νόθους. Alios v. ap. Dictyn IV, 17. Fuiſſe numero L. et quidem XIX. ex vna Hecuba ibid. 495. memorat poeta; Atqui Apollodorus tantum X. filios ex Hecuba, et ex aliis mulieribus XXXVI. recenſet. Monebo tantum de lectionis varietate, aut de nominibus, quae in Homero occurrunt. Ἄντιφον. Homero l. c. Il. λ, 101. at Il. ω, 250. eſt Ἀντίφονος et Ἱππόθοος. *Melanippus* ap. Homer. Il. ω, 546. 7. eſt filius Hicetaonis, qui frater Priami fuit: ὁ δέ μεν τίεν ἴσα τέκεσσιν. *Troilus*, caeſus ab Achille cf. ad Virg. Aen. I. Exc. XVII. Apollinis f. habitus: cf. Schol. Lycophr. 307. Etiam Hector Apollinis f. celebratus, ap. Steſichorum, Euphorionem et Alexandrum Aetolum: Schol. idem

idem v. 259. *Gorgythion* Il. 3, 302 ſq. *Agathon*, ω, 249. Ἱπποδάμος R. 3. ſed Χερσιδάμας Il. λ, 423. *Meſtor* caeſus ω, 257. Ἄταϛ nomen vix ſanum R. 3. Ἄτης. Altes, Ἄλτης, nomen eſt Homericum, pater is erat Laodoces, e qua Lycaon natus Priamo cum Polydoro Il. φ, 35. 85. 91. Δρύοψ ſcripſi, pro Δρύωψ. cf. Ant. Lib. 32. Βίαϛ, e correctione Aegii ex Hygino: in libb. erat Βίβαϛ. *Cebriones* ab Patroclo caeſus, et *Chromius*, noti ſunt ex Hom. Ἀστύγονος. Gale em. Ἀστύνοος, eſt ſane hoc inter nomina Homerica Il. ε, 144. Ἄρρητος fortè Ἀρήϊος vt Mercer. ad Dictyn IV, 7. conſiicit, vbi Areius. eſt tamen quoque Ἄρητος inter Homerica nomina, et iungitur ibi cum Chromio ρ. 494. Δηιόπτης. e corr. Aegii, in libb. δηϊόπτιον. f. Δηϊοπίτης. quod Homericum nomen eſt. Ἐχέμων. ita omnes codd. Pal. Ἐχέμμων, ap. Hom. eſt Ἐχήμων Il. ε, 160. etſi et ibi var. lect. Ὑπειρ-

ρχος. ſic poetae, vulgo Ὑπέροχος. Αἰγεωνεὺς, quod ſequitur, vix ſanum. f. Αἰγωνεύς. ita fuit Malienſium vrbs Αἰγώνεια ap. Steph. et Lycophr. 903. Λυσίδροϛ. πολυμέδων R. 3. ſed vix digna ſimilia narratu. *De filiabus* cf. ſup. ad filias Laomedontis ℓ. 3. extr.

ℓ. 6. *Andromache*, Eetionis f. regis Thebes, quae fuit ſub monte Placio: v. Il. ζ, 395 ſqq. *Oenone*. cuius et Paridis amores multis modis celebrati fuere, vt vel ex Ouidio aſſequi licet, qui vbique argumenta captat a Graecis poetis, qui plerique interciderunt, tractata. Eſt ab eo Epiſtola Oenones ad Paridem, ad quam cf. Mezir. p. 403 ſq. 455 ſq. Natus ex ea *Corythus*, occiſus ab ipſo parente, cum a matre miſſus eſſet, vt ab Helenae amore reuocaretur Paris: perſequutus haec eſt Conon c. 22. Parthenius Erot. 4. (ex Nicandro ἐν τῷ περὶ ποιητῶν, vnde tres verſus ſunt c. 34., et

Ce-

Cephalone Gergithio ἐν Τρωικοῖς) et c. 34. (ex eodem Cephalone et Hellanico) cf. Schol. Lycophr. 57. 61. (quem exscribit Eudoc. p. 314. 329.) add. Quint. Smyrn. X, 270 sqq. qui copiose Paridis nouissima exponit. Κεβρῆνος. τοῦ ποταμοῦ. v. sup. 178. cf. Parthen. 4. Κεβρῆνος ἢ Οἰνέως vel Οἰνιέως est in Schol. Lycophr. l. c. Latere nomen ap. Clem. Alex. Strom. I. p. 399 extr. (334.) in Οἰνώνη καὶ Βρῆνος ἐν Ἰλίῳ iam obseruatum est a viris doctis. Sed de his iam Mezir. p. 403. 4. παρὰ Ῥέας est vt alias Terra. inter μαντικῆς auctores: quo loco omnino vetustiores dii e Titanum genere fuisse habitos iam olim obseruaui. προέλαγεν Pal. D. μόνην γὰρ, P. V. μόνη. D. μόνῃ. τοξευθέντα. Aegius ait alibi esse τετρωμένον. Scilicet Scholia Lycophr. 61. respicit, e quibus eum multa interpolasse in confesso est. *Philoctetis telo*: cf. Quint. Smyrn. X, 224 sqq. add. Orph. Lap. 348 sq.

εἰς Ἴδην. abeſt εἰς ed. Par. ſed ſphalmate. μετανοήσασα. Conon l. c. ἡ δὲ, μήπω πεπυσμένη τὴν τελευτὴν, μετάμελος ὅμως δεινῶς εἶχε. (ſic legenda. apud Parthen. autem c. 4. δεησόμενον, ὅπως — τῶν παροιχομένων λήθην ποιήσηται, ἅτε δὴ κατὰ θεῶν βούλησιν τε ἀφικόμενον depravata ſunt pro ἐπὶ τὸ τέλος l. εἰς τέλος ἀφικομένων. vt ἐπὶ τὸ πέρας ἀφικέσθαι, ἥκειν: et ſimilia.) poſt ἔφερε in editione Par. erat ἡ γὰρ Οἰνώνη ἰατρικὴν καὶ μουσικὴν ἤσκει. verba in ed. pr. poſita erant poſt ἀνήρτησεν, nec aliter in Commelin. (et ex ea Fab.) niſi quod vncinis incluſa, ac ſi a Pal. abeſſent; nil tamen monitum a Commelino. Laborant viri docti in μουσικήν. expeditum erat, eam ad ἐπῳδὰς referre, et hoc Faber facit. Anna Fabri ad Dictyn IV, 21. φυσικὴν legit, μαγικὴν Meziriac. ad Ouid. Epp. p. 413. μαντικὴν Spanhem. ad Iuliani Caeſares (*Remarques* 144. p. 25.) et Hemſterh.

ad

ad Lucian. T. I. p. 236. Poterant ſupersedere hac moleſtia viri docti; manifeſtum ſit verba e margine eſſe illata; et, ſi auctoritatem quaeris, dari poteſt: abſunt a Codd. Pal. M. D. O. Regg. Similis parentheſis eſt ap. Conon l. c. καὶ γὰρ ἦν Oenone ἐπίπνους τῆς μαντείας, καὶ τοῦτῆς Φαρμάκων ἐπιστήμων. ἐκ θεοῦ κατεχομένην dixit Parthen. 4. De *morte Oenones* multa ap. Schol. Lycophr. 61. et in ſupra laudd.

Ὁ δὲ Ἀσωπός. Sequitur Aeaci ſtirps. Haec cum antecedentibus non cohaerere, non obſeruarunt editores. Exciderunt haud dubie nonnulla; et forte reliquorum libri tertii tantum habemus excerpta. A Troicis nondum abſolutis qui tandem tranſitus ad Aſopum? etſi Troica ad vrbis excidium. et Νόστους hoc loco deducta non puto, ſed ea in finem libelli reiecta, vbi forte Atticis fabulis ſubiiciebatur ſtirps Pelopidarum, et in iis

Atridarum, cum bello Troiano. Ad fegq. de *Aſopo* et *Aegina* cf. Diod. IV, 72. Schol. Pind. Ol. 8, 39. Hygin. f. 52. et ibi laudd. ὁ δὲ Ἄ. ποταμοῦ ὢν Vat. Aſopus Achaiae fl. Phliaſium et Sicyonium agrum alluens Pauſ. II, 5. (hunc intell. ap. Pind. N. 3, 6. vbi male imponi mihi paſſus eram a Schol. vt eum in Aegina quaererem) alius is, qui agrum Thebanum et Plataeenſem dirimit. ibid. c. 6. cf. Strabo VIII. p. 586. 587. In fabulis vtriusque clarum nomen, ſaepe alterum cum altero permutatum. Πηρεῦς. pro ea Κηγλούσης filius ex Neptuno eſt ap. Pauſ. II, 12. p. 138 extr. quod Gale Πηρεῦς emendandum putat. Μαιώτην. Gale e Diodoro Μαιώνην huc vocat; ſed lectio ea vitioſa iam emendata eſt a Weſſelingio. Πελάγοντα. ap. Diodor. l. c. eſt Πελασγός. idem XII. filias edit, et nomina apponit. τοῦ ante ποταμοῦ abeſt Vet. Antea inrerpungebatur poſt Συ-

γά-

γάτηρ, vnde Commelin. emendare volebat θυγατέρα. Post Αἴγιναν editum erat ἥτις Οἰνώνη ἐκαλεῖτο, quod a scriptis exulat, illatum, vt video, ab Aegio e Schol. Lycophr. ad v. 175. p. 25. Aeginam rapuit Iupiter in aquilam mutatus: Clemens Homil. 5, 13. Nonnus Dionys. VI, 212 sqq. μαινάσι παρὰ Σισύφου. cf. sup. I, 9, 3. Pausan. l. c. et v. Not. sup. p. 143. vbi add. Schol. Il. ζ, 153. ἄνθρακες φέρονται. Carbones ferri solitos aqua fluminis, notabile est; id quod variis a caussis proficisci potuit. Sollenne veteribus est, rerum caussarumque naturalium afferre rationes mythicas; e quibus ingenioſae sane et sollerter excogitatae, multae sunt; at exitiosa res facta est, quod in eiusmodi mythicis rerum physicarum interpretationibus acquiescere maluerunt: ita enim effectum est, quo minus ad subtiliorem rerum naturalium caussarumque indagationem pro-

cederent homines; qua vna via foedae impiaeque superstitiones e genere humano tolli possunt; nam quod omnium aetatum historiae docent, cum sanctissima religione omne facile superstitionis genus coniunctum esse potest; nisi sanior philosophia, inprimis naturae doctrina subtilior, accesserit. Asopo igitur carbones passim innatant: quod is a Ioue fulmine percussus: eadem Schol. Apollon. I, 117. vnde patet, a Callimacho hanc fabulam fuisse tractatam: attigit is in iis, quae exstant, vno versu H. in Delum. 78. ὁ δ' ἔπιτο πολλὸν ὄπισθεν Ἀσωπὸς βαρύγουνος, ἐπεὶ πεπάλακτο κεραυνῷ. Narrat quoque Schol. Il. α, 180. addit alia Schol. ad Il. ξ, 153. vbi Pherecydes fabulae auctor laudatur. Schol. Pind. Isthm. 5, 44. et ipse poeta 8, 37 sq. 45. Meminit et Paus. II, 19. p. 177. Statius Theb. VII, 315 sqq. cf. Spanhem. ad Callim. l. c.

εἰς τὴν τότε Οἰνώνην, νῦν δὲ Αἴγιναν, v. paullo ante laudd. Steph. Byz. in Αἴγινα, et alii. τεκνοῖ recepi e codd. P. D. V. R. 3. pro vulg. γεννᾷ. μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε. Perſequitur fabulam Ouid. Met. VII, 517-657. Eſt haec ex ea claſſe et ordine fabularum quae etymologiam pro fundo habent; quod genus priſcis hominibus placere non potuit, niſi in ſumma meliorum rerum ignoratione. Inhabitarunt inſulam cum Aeaco Myrmidones. Grammatica eſt inter diſciplinas, quae ceteris multo ſerius fuerunt expolitae; incunabula eius adhuc in Platone et aliis philoſophis agnoſcas; accepit aliqua, ſed lenta, incrementa Alexandriae. Hoc modo fieri potuit, vt tam inepta etymologia, ab omni ſermonis ratione aliena, Myrmidonum ἀπὸ τῶν μυρμήκων, placeret; (qui ſuper pronuntiatione argutantur, poterunt forte hinc argumentum pe-

petere ſuper exiguo diſcrimine τοῦ η et τοῦ ι.) nata hinc fabula de formicis pro hominum ſtirpe habitis. Auctor eius fuit Heſiodus, fragm. eſt ap. Schol. Pindar. N. 3, 21. et Schol. Lycophr. 176 Melius eos a Myrmidone deductos audias ab aliis: eum ſup. I, 7, 3, extr. vidimus p. 27. et Apollon. I, 55. a Ioue et Eurymeduſa Clitoris filia natum neſcio vnde tradit Clemens Alex. Coh. p. 34, 15. Pott. Alia congeſta dabunt Intpp. Hygin. f. 52. Ouid. Met. VII, 654. add. Schol. Lycophr. 175 extr. 176. Qua ſtirpe illi *Myrmidones*, primi Aeginae incolae, fuerint, diſerte ſane nusquam traditur; ſequuti ii ſunt Peleum in Theſſaliam et Phthiam incoluerunt, vnde cum Achille ad Troiam fuerunt. Ad genus Pelasgicum eos pertinuiſſe probabile ſit. Poſthaec Aeginetae Dorici generis facti: nam ab Epidauro in inſulam pars Dorum tranſierat Pauſ. II, 29. p. 178. duce Triacone.

Schol.

Schol. Pind. O. 8, 39. (vbi leg. ἦλθε καὶ κατώκησεν) Schol. Lyc. 176. Si Pind. l. c. dicit insulam Δωριεῖ λαῷ τιμιευομέναν ἐξ Αἰακοῦ, hoc non tam morose est accipiendum. Permixtos fuisse alios alius generis Hellenas dubitare non licet. Hactenus recte, etsi non satis subtiliter. Strabo VIII, p. 577 A. vbi ait inhabitasse insulam Argiuos, Cretenses, Epidaurios, Dorienses. Fuit scriptor Pythaenetus περὶ Αἰγίνης, vt Athen. et Schol. Apollonii IV, 1712. (seu τὰ Αἰγινητικά, vt puto leg. in Schol. Lycophr. p. 25. Πυθαίνετος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Αἰγινητικῶν (non Αἰγινητῶν) traditur ibi ex eo Oenone fuisse Budionis filia.) Illi autem Myrmidones, qui in Thessaliam discesserant, permixti ibi sunt imprimis cum Achaeis: vnde apud Homer. β, 683. 4. οἵ τ' εἶχον Φθίην ἠδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα, Μυρμιδόνες τε καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί. *Myrmidones, Achaei, et Helenes,*

ſenes, iidem dicti, Hellenum quidem generaliore nomine adhaereſcente ipſis ſingulari aliquo modo, quandoquidem et Hellas inter loca erat, quae incolebant. *Ἐνδηΐδα τὴν Χείρωνος.* repoſuit hoc Aegius libris omnibus inuitis, in quibus *σχείρωνος*, quod adeo praeferendum cenſet Gale et Simſon. p. 220 extr. in R. 3, *κείρωνος*. Apud Pauſan. II, 29. p. 179. eſt *Σκίρωνος*, et ex Plutarcho in Theſ. p. 5. A. vbi Megarenſium fabulas exponit, apparet, iam antiquitus haec duo nomina fuiſſe confuſa. Aegius ſequutus eſt Schol. Pind. (Nem. 5, 12.) add. Schol. Il. π, 14. tuetur eius factum Meziriac. ad Ouid. Epp. p. 144. 5. *Endeidis* nomen corruptum paſſim occurrit, v. ad Hygin. f. 14. p. 43, 16. *Ἐνδαΐδος ἀρίγνωτες υἱοὶ* ſunt apud Pindar N. 5, 21. *ἐξ ἧς αὐτοῦ* Dorv. Pherecydes *Telamonem* ex Actaeo et Glauce natum tradiderat; diuerſo prorſus ab aliis modo.

'Ax-

Ἀχταίου cum ſtellula appoſita iam in ed. Aegiana legebatur. Gale coniectabat Ἄκτορος vel Ἄκτωνος (hoc male, nam deprauata lectio eſt) ex Schol. Lycophr. Eſt locus ad v. 175. qui nihil ad rem facit. Faber coni. Ἀγχαίου ſine auctoritate. Vix dubito, quin Ἄκτορος reſtituendum ſit; vixit ille in Aegina, et duxit Aeginam Aſopi f. poſt editum ex Ioue Aeacum, et ipſe ex ea Menoetium genuit, qui in patriam Opuntem Locrorum redux Patroclum ſuſcepit: v. Schol. Il. σ, 10. vnde Pindar. Ol. 9, 104. υἱὸν δ' Ἄκτορος — Αἰγίνας τε. Conf. van Stav. ad Hygin. p. 42, n. 5. Menoetius et Aeacus adeo fratres vterini. Κυχρέως, ita emendatius ſcripſi cum Galeo pro eo quod legebatur, Κρηθέως. Pal. Vat. κυθρέως, D. κρυθρέως. apud Diodor. l. c. IV, 72. eſt Glauce Cenchrei filia. Aegius ait, legi hic κυχρέως et κυτέως, vnde ipſe Cretheum petierit, non addit.

Vera

Vera lectio haud dubie Κυχρεώς. Fuit *Cychreus* heros Salaminiorum, a quo ipsa insula Κυχρεία dicta: v. Strab. IX. p. 603. A. B. Stephan. in Κεγχρεῖος et e Stephano Eustath. ad Perieg. 512. De eo iterum paullo post f. 7. *Psamathe* Nereis, vt effugeret Aeaci amplexus, *in fontem* se vertit. Legebatur antea εἰς * πηγὴν ἠλλαγμένη διὰ τὸ μὴ βούλεσθαι ἀνελθεῖν. Vitimae vocis vitium in oculos incurrebat; monitum quoque iam a Fabro et Galeo. Simili arte vsa esse narratur Thetis aduersus Peleum. εἰς πηγήν vnde Aegius acceperit, nil monet; codd. nostri εἰς φύλην legunt, etiam P. D. ἀλλαγμένην, Vat. ἠλλαγμένην. Ex Oxon. Gale laudat φύκην. Verheyck. V. C. ad Anton. Lib. p. 254. sensu hoc non destitui ait, si εἰς φυκὴν legatur: esse hoc piscis genus apud Aristotelem: sanum tamen esse locum, εἰς πηγὴν eam esse mutatam, vt sic cum ea congrederetur

Aea-

Aeacus, quocum antea concumbere noluerat; (ita διὰ τὸ βούλεσθαι, omisso μὴ, legendum erit. quod, sed male, excidit ed. Par.) Meo qualicumque iudicio de lectione φύκην prorsus dubitandum non est, cum eo lectio omnium codd. ferat, Aegii autem auctoritas suspecta sit; similis fraus Thetidis, quae inter alias formas in sepiam se mutauit; qua specie oppressa adeo dicitur (Schol. Lycophr. 175 extr. 177. p. 26. b.) Est piscis marini genus *phuca* φυκὶς; *mole* nunc Gallis dictum: est de phycide caput ap. Rondelet. de Piscib. lib. VI, 10. Communis forma sane est φυκὶς, quae et in Epigrammate occurrit Apollonidae Smyrnaei Anthol. p. 415. Brunkii V. C. Analecta T. II. p. 133. sed variasse videtur nomen; ap. Athen. III. p. 107. C. in Alexidis Comici versibus diserte est φύκη, cum superiore versu φυκίδας antecessissent: Καρίδα, φύκην, κωβιὸν, πέρκην, σκάρον. Aristot. H. A. VI, 13.

ὁ ἄρχην Φώκης. In hunc igitur piſcem mutaſſe ſe Pſamathe putanda eſt. Niſi haec forent, equidem, nominis Phoci, quod puero ex ea nato inditum, reſpectu, ſuſpicarer eam ſe mutaſſe in phocam, εἰς Φώκην.

Aeaci preces, multis veterum locis nobilitatae ſunt. Clariſſimus omnium Pind. N. 5, 17 ſqq. Genus tamen et cauſſa calamitatis diuerſe traditur: modo agrorum ſiccitas, modo inundatio: cf. Schol. ad v. 17. quod hic de Pelopis ſcelere narratur, neſcio an alibi narratum lateat. Στυμφάλῳ P. D. *Stymphalus* inter Elati filios fuit: ſup. c. 9, 1. Pauſ. VIII, 4. p. 605. Apud Diod. IV, 61. Minois diras, propter Aegei facinus in Androgeon commiſſum, ſiccitatem et famem hanc, quae Aeaci precibus depellitur, arceſſunt: cf. ib. Weſſel. τὴν Ἀρκαδίαν ἐλεῖν. ac ſi de vrbe ageretur. In ſcholiis frequens hoc. Pelops ſane

τοὺς

τοὺς πλείστους τῶν κατὰ τὴν Πελοπόννησον οἰκούντων προσηγάγετο vt Diod. IV, 73 extr. μὴ δυνάμενον R. 3. μελίσσας P. cum V. M. D. R. 3. etſi hic a m. pr. μελίσας. v. ſup. Not. p. 208. ad I, 9, 23. p. 67. de Medea. χρησμοὶ θεῶν. Apollinis Delphici: v. Pauſ. II, 2, 29. p. 179. Praua interpunctione poſt μελίσσας totus locus antea erat turbatus: quem reſtituit Emperius. τοιησαμένου δὲ εὐχὰς Αἰακοῦ. ſc. τῷ Διὶ τανελληνίῳ ara facta. καὶ τὰς κλεῖς τοῦ Ἅιδου φυλάττει. Gale locum tuetur aduerſus virum doctum neſcio quem, qui ex ff. litteris verba deſumta eſſe volebat: laudat ex Pauſ. (V, 20. p. 427.) ἔχει δὲ ὁ Πλούτων κλεῖν, καὶ λέγουσιν ἐπ' αὐτῇ, τὸν καλούμενον Ἅιδην κεκλεῖσθαι — Scilicet eſt ibi in templo Iunonis Olympiae Proſerpina cum clauo. Poteſtatem autem, imperium ac tutelam per claues deſigari, multis virorum doctorum obſeruatis, etiam ad

Apocalypsin Ioannis, tritum est, vnde dii κλειδοῦχοι. De ipso Plutone et Proserpina Argonaut. Orphic. 1369. βασιλεῦσιν, οἵ τ' ἄρα γαστερίαν βαρύδρομον κληῖδας ἔχουσι. et in Hymno in Plutonem, 17, 4. Πλούτωνι, ὃς κατέχεις γαίης κληῖδας ἁπάσης. sed, vt diximus, trita nunc res est; est adeo C. G. Schwarzii libellus de diis clauigeris. Procline autem erat, claues Plutoni tribuere, cum semel aditus inferorum esset munitus, et πύλαι ἀίδαο poetis commemorentur. Aeacus πυλωρεῖν dicitur etiam ap. Lucian. D. Mort. 20, 1. vbi v. alia in notis. Nec tamen valde antiqui poetae is locus esse potuit, quem hic expressit Apollodorus, cum *Pluto* et *Hades* promiscue adhibeantur; nam *Plutonis* notio et nomen serioris vsus est; cum apud Homerum et alios antiquiores sit *Hades*, *Proserpina*, *Hecate*: venit forte Pluto ex Orphicis et Eleusiniis.

Dia-

Διαφέροντος δὲ . . . Φώκου. editum erat inde ab Aegio διαφέροντος δὲ . . . Φώκῳ. hoc in ed. Par. casu potius quam consilio, vt Oudendorp. ad Thom. M. p. 46. putabat, mutatum in διαφέροντι Φώκῳ. non male, etsi non tam pro tertio casu absoluto haberem, quam potius cum ἐπιβουλεῦσαι iungerem. sed, quod scripsimus, quodque iam Faber malebat, habent mss. Pal. V. Ves. D. R. 3. et haud dubie reliqui, compendio scripturae obscuriore. *praestabat* fratres certandi arte et sollertia, διαφέρει τῶν ἀδελφῶν. (at *dissidere* a fratribus esset, διαφέρεται τοῖς ἀδελφοῖς.) ἐπιβουλεῦσαι sc. φασὶ, nisi hoc excidit, vt alibi. λαχὼν κλήρῳ συγγυμναζόμενον αὐτόν. sortis vsus in lucta, in pugilatu, pancratio, vbi paria prodeunt, nota res est: nunc etiam in disco locum habuit; respectu ne virium, vt paribus essent viribus certantes, an ordinis? δίσκῳ. apud Paus. p. 179. lapis

pro diſco erat. Ceterum *caedes Phoci*, et *fuga Pelei cum Telamone* inter notiora fabularum argumenta ſunt, et paſſim in tragoediis fuere retractata. v. Diod. IV, 72. Pauſan. II, 29. p. 179. 180. Schol. Pind. O. 8, 39. Schol. Lycophr. 175. p. 24, b. alludit ipſe Pindar. N. 5, 25 ſq. et Apollon I, 91 ſq. vtroque loco cf. Schol. Alia v. ap. V. C. Verheyk. ad Anton Lib. p. 254. 5. Pſamathe irata propter Phoci filii caedem immiſit tum Pelei et Telamonis armentis lupum in fabulis notum: Anton. Lib. c. 38. Ouid. Met. IX, 346 ſq. cf. Schol. Lycophr. 175. p. 25. 901. Eo ſpectat Etymol. M. in Λύκων. *Phoci filii* Criſſus et Panopeus; Criſſi f. Strophius, pater Pyladae et Aſtydamiae: Schol. Eurip. Or. 33. Pauſan. l. c. p. 178. cf. Mezir. ad Epp. Ouid. T. II. p. 258 ſqq.

ſ. 7. Καὶ Τελαμῶν μὲν εἰς Σαλαμῖνα π. πρὸς Κυχρέα. eſt idem, de quo paullo ante

ante p. 775. Pal. κυγχρέα et, si Commelino fides, κεγχρέα. Dorv. κυγχρέα. Vel. et R. 3. κεγχρέα. hoc et apud Diodor. legitur IV, 72. vbi v. Wesel. n. 54. Apud Schol. Lycophr. variat scriptura: ad v. 110. vbi ex Euphorione narrat, est Κυγχρέα, add. 451. (vnde sua Eudocia p. 263.) ad idem ad v. 175. habet Κεγχρεὺς, vbi tamen videri potest nostrum ante oculos habuisse. Variarunt igitur in nomine iam veteres. Verba Ποσειδῶνος καὶ absunt a codd. P. D. R. 3. vix bene. at in Medic. τὸν Ποσειδῶνος καὶ Σαλαμῖνος, ita vero τοῦ Ἀσωποῦ non erat relinquendum: tum demum poterant haec ab Aegio suppleta videri ex Schol. Lycophr. 175. At post Ἀσωποῦ sustuli υἱὸν, quod codd. ignorant. ἧς αὐτὸς ἐβασίλευσε. leg. ἀδικοῦντα τὴν νῆσον, αὐτῆς ἐβασίλευσε. haerebat vir doctus in eo quod ὅφις ἀδικεῖν dicitur; sed ἀδικεῖν simpl. βλάπτειν, φθείρειν, κακοῦν, etiam alibi. de hoc

ſerpente a Cychreo occiſo vetus narratio: Diod. l. c. Schol. Lycophr. 175. l. c. Περίβοιαν τὴν Ἀλκάθου τοῦ Πέλοπος. *Peribοea*, quae Pind. I. 6, 65. et Diodor. l. c. Ἐρίβοια eſt. cf. ad Hygin. f. 97. n. 9. Ἀλκάθου Aegius videtur emendaſſe, recte, nam in codd. omnino eſt Ἀλκάνδρου. At de Alcathoo ne dubites, v. Schol. Il. π, 14. Diod. l. c. cf. de eo Simſon. ad a. 2775. *Herculis preces*: quae tam praeclarum locum conſtituunt in Pindaro I. 6, 60. vbi Scholiaſtes monet, ἐκ τῶν μεγάλων ἠθῶν profectum hoc eſſe. Ab aliis res ita traditur, vt natum iam Aiacem tenuerit et leonis exuuiis texerit: cf. Schol. Sophocl. argum. Aiac. extr. et ad v. 844. Schol. Il. ψ, 821. Schol. Lycophr. 455. quem exſcripſit Eudocia p. 392. Add. alia ap. Mezir. p. 247. καὶ στρατευσάμενος εἰς Τροίαν. ſc. Telamon: cf. ſup. II, 6. 4. male Faber em. ὃς. ἐξ ἧς αὐτοῦ Pal. D.

CAP.

CAP. 13.

f. 1. πρὸς Εὐρυτίωνα τὸν Ἄκτορος. Sane sic supp. I, 8, 2. inter Calydoniae suis venatores Εὐρυτίων Ἄκτορος ἐκ Φθίας. Εὔρυτον tamen omnes codd. legunt, etsi mox Εὐρυτίωνα agnoscunt. Simili modo Schol. Lycophr. 175. p. 25. primo loco, vbi ex Pherecyde narrat, Εὔρυτον habet, mox Εὐρυτίωνα. Εὔρυτος etiam est ap. Schol. Aristoph. Nub. 1059. Est sane vnum idemque nomen duplici forma. v. Verheyk. V. C. ad Anton. Lib. p. 256. qui et tentabat, ad exemplum Antonini Liberalis, πρὸς Εὐρυτίωνα τὸν Ἴρου τοῦ Ἄκτορος, (nam Eurytionem, non filium, sed nepotem Actoris ex Iro statuerunt alii; ipse Apollon. I, 73. 74.) quod firmat Schol. Lycophr. eod. loco, ita tamen, vt praemittat οἱ δέ φασιν. ergo res diuersis modis tradita erat; quid quod ii, qui pro Eurytione Actorem memorant, etiam ne liberos quidem reliquisse,

audiuerant: vt ii, e quibus Diodorus ſua habet IV, 72. Scilicet fama acceptum erat hoc ſaltem, Peleum Phthiam tenuiſſe, quae antea Actoris fuerat. *Actor* hic diuerſus ab altero, Opuntio, Menoetii patre, (ſup. ad c. 12, 6. p. 775.) Deionis filio: I, 9, 4. Diuerſus quoque Cteati et Euryti pater ſup. II, 7, 2. Is de quo nunc agitur, Myrmidonis eſt filius ex Phthia, de quo ſup. I, 7, 3. Πασιθέμης (Aeoli filiae) καὶ Μυρμιδόνος Ἀντιφος καὶ Ἀκτωρ. Confundit primum et tertium Palmer. ad Diodor. IV, 72. n. 67. Meziriac. T. I. p. 40. ſed idem facit quoque Euſtath. ad Il. α. p. 113, I. 321, I. cf. Verheyk. ad Ant. Lib. p. 256. et Not. ſup. p. 100. vbi video me ipſum turbas feciſſe duobus traiectis verſibus; erat enim locus ſic conſtituendus: „Eſt „autem hic Actor, qui Phthiam tenuit, „Eurytionis pater inf. I, 8, 2. p. 34 extr. „diuerſus ab altero, Deionis filio I, 9, 4.

„et Menoetii patre ex Aegina.„ Ad ipsum Actorem venisse et ab eo lustratum esse Peleum narrant alii, vt Diod. l. c. Eustath. l. c. *Antigone* Eurytionis filia: Polymela est ap. Eustath. Il. β, p. 321, l. 5. sed ea Actoris filia; Polymelis ap. Schol. Lycophr. 175. p. 25. trepidauit quoque circa eam Simson. p. 263. Ex Philomela Actoris filia Achillem natum, Deimachum tradidisse notat Schol. Apollon. I, 558. scripserat forte et is Πολυμήλην. Actoris filiam Eurydicen, Polydorae matrem, Staphylus in Thessalicis ediderat; alii Laodamiam, Alcmaeonis filiam; v. Schol. Homer. l. c. Ad Staphyli narrationem adde Schol. Apollon. IV, 816. Aliam Polymelam, Pelei filiam, Menoetio secundum nonnullos auctores nuptam inf. f. 8. p. 261 extr. videbimus. Haec tam diuerse narrari nemo mirabitur, qui haec et fama antiqua accepta, et a multis poetis, inprimis Tragicis, tractata esse

meminerit. Fuit *Peleus* Sophoclis, alius Euripidis. γίνεται θυγάτηρ αὐτῷ. αὐτοῦ P. D. V. R. 3. *Polydora*. Πολυδώρα iidem, vnde restitui pro Πολυδώρη. cf. quae de hac fluctuatione formae Ionicae docte obseruat Verheyk. ad Ant. Lib. p. 301. Polydoram Antigonae filiam tradit noster cum Pherecyde, vt ex Schol. Il. π, 175. discimus; vbi alia narrantur ex aliis; v. paullo ante de matre. Polydoram *Boro* nuptam ipse Homer. Il. π, 175. 177. testatus est. *Perieres* seu Aeoli seu Cynortae filius sup. I, 7, 3. p. 27. 1, 9, 5. p. 44. III, 10, 4.

s. 2. *Eurytion a Peleo inuito caesus*: iam sup. I, 8, 2. p. 35. in venatione Calydonia. Actorem Acasti filium a Peleo in venatu occisum narrasse videntur alii: Schol. Lycophr. 175 extr. 901.

s. 3. *Exulat Peleus apud Acastum*, Iolci regem; filium Peliae, quem sup. I, 9, 28. vidimus. τὸν ἐπὶ Πελίᾳ ἀγῶνα.

Pal.

Pal. D. R. 3. μελίχ. ſed res iam ſupra narrata III, 9, 2. p. 227. vbi v. Not. p. 676. 677. Ab *Aſtydamia tentatus Peleus.* Quae ſequuntur, ad Pherecydis ductum narrata ſuſpicor, ſi compato Schol. Lycophr. l. c. p. 25. De hac mulieris perfidia, et ioſidiis Peleo factis v. primo loco Pindar. N. 4, 92 ſqq. vbi tamen *Hippolyte* eſt, ut N. 5. 49. Κρηθηΐδι Ἱππολύτᾳ, adeoque Cretheï (I, 9, 10.) filia: male Schol. Cretheidem Hippolyti filiam effingit. Alia v. ad Anton. Lib. p. 257. In Schol. Apollonii I, 224. eſt Κρηθηΐδα, ἤ, ὡς τινες, Ἱππολύτην, ſed in mſ. Pariſ. deſunt verba ὡς τινες, et videtur et ibi ſuiſſe Κρηθηΐδα Ἱππολύτην. Vtrumque nomen et Hippolytes et Aſtydamiae affert Schol. Ariſtoph. Nub. 1059. partim ad ductum loci Apollodorei. (vide Eudoc. p. 338, adde p. 31.) Πηλέως πρὸς Ἀ. καταψεύδεται. vt iam ſup. III, 7, 5. extr. et mox c. 13, 8. Nicolaus Damaſc.

masc. in Excerptis p. 446. in hac narratione: ὑποφθάσασα αὐτὸν προεδιαβάλλει πρὸς τὸν ἄνδρα.

p. 257. (III, 13, 3.) Ante Ἕκαστος ἀκούσας excidit ὁ vel ἄ. quod vidit Emper. ἔγει δὲ αὐτὸν ἐπὶ θήραν. editum erat ἐπὶ θήρας. Faber em. ἐπὶ θῆρας. sed Schol. Aristoph. l. c. ἄγει δὲ αὐτὸν εἰς θήραν εἰς τὸ Πηλίον. Et sic paullo ante f. 2. ἐπὶ τὴν θήραν. item I, 8, 2. p. 34. et 35. — ἐμίλλης περὶ θήρας γενομένης. iam hic M. D. R. 3. περὶ θήρων. Πηλεὺς μὲν οὖν ὤν. natum οὖν ex sequente delendum puto. mox τούτων defendi potest; nec tamen admodum placet. εἰς πήραν ἐτίθει dedit hoc emendatrix manus Aegii, in libb. erat εἰς πιώαν. facile agnoscas librarios graeci sermonis imperitos aut incogitantiae mirae reos. εἰς πίω ἀνετίθει P. V. M. D. R. 3. exhibent. οἱ δὲ μετὰ Ἑκάστου, ταῦτα (τὰ θηρία) χειρούμενοι. feras scil. Peleus, resectis linguis, abiecit.

cit. τεθηρευκότος. In Pal. V. Vef. D. R. 3. τεθηρακότος, et ipſum recte. idem Aegius videtur in ſuis reperiſſe. ſed θηράω iam aliquoties noſter frequentauit: vt ſup. c. 4, 3. et poſt iidem libri τεθηρευκέναι retinent. Mox reſtituendum e Schol. Ariſtoph. l. c. ἀκοπαιαηθέντα δὲ αὐτὸν Ἄκαστος καταλιπών etc. ſaltem δὲ eſt inſerendum. Appoſuit Schol. Pind. N. 4, 95. verſus Heſiodi: κῆδε δὲ οἱ (Acaſto) κατὰ θυμὸν ἀρίστη Φαίνετο βουλή· αὐτὸν μὲν σχέσθαι (ſic iam emendarunt pro εὔχεσθαι, ſed quo ſenſu? f. αὐτοῦ μὲν σχέσθαι. (vt Od. δ, 422.) ἀπεσχέσθαι, *continere ſe ab eo occidendo, ei parcere*) κρύψαι δ' ἀδόκητα μάχαιραν καλὴν, ἣν οἱ Ἥφαιστος περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις· ὡς τὴν μαστεύων, οἷος κατὰ Πήλιον αἰπὺ ὑπὸ Κενταύροισιν ὀρεσκῴοισι δαμείη. καταλιφθείς, hic idem Schol. male καταλειφθείς, at melius mox: ὃς καὶ τὴν μάχαιραν ἐνζητήσας δέδωκεν αὐτῷ. Varie narratio haec tractata:

ctata: alii Mercurium induxere, qui afferret ensem ἡφαιστότευκτον: v. Schol. Apollon. I, 224. ipsum Vulcanum aduocauit aliquis in Schol. Pind. N. 4, 88. imperite, cum ensem a Vulcano factum legisset: de quo locus est Zenob. V, 20. Petiit et poenam iniuriae Peleus ab Acasto, Iolco expugnata, et Acasto cum coniuge occiso: v. inf. s. 7. Post ἐκζητήσας edebatur καὶ ἐξευρὼν, quod a codd. abest. Foedatus etiam erat in editis locus praua interpunctione: σώζεται δὲ ὑπὸ Χείρωνος οὗτος. καὶ τὴν μ. tentabant verba variis modis Faber et Gale.

s. 4. Locus antea sic editus erat: Γαμεῖ δὲ, ὡς λέλεκται, Πηλεὺς Ἀντιγόνην τὴν Εὐρυτίωνος, ἐξ ἧς αὐτῷ γίνεται Πολυδώρη, ἣν ἔγημε Σπερχεῖος ὁ ποταμὸς ἐπίκλην Βῶρος ὁ Περιήρους υἱὸς, ἐξ ἧς Μενέσθιον τεκνοῖ. Mirabar haec partim otiosa, partim Homero Il. π, 173 sqq repugnantia, vbi Polydora Pelei filia Mene-

neſthium vere ex Spercheo, ad vulgarem vero famam ex Boro, Perieris filio, pepererat. Sed Aegius ipſe profitetur, ſe hunc locum in libris contaminatiſſimum ex Homero concinnaſſe: ita vero eum Homeri verba parum aſſequutum eſſe neceſſe eſt. Equidem redhibui librorum lectionem quamuis corruptam, ſed ſtellulis diſtinctam. Niſi locus ex margine illatus eſt, et aliena quidem ſede, nam ad c. 13, ſ. 1. ſpectat, ſaltem in hunc modum eſt refingendus: Γαμεῖ δὲ Πολυδώραν τὴν Πηλέως Βῶρος ὁ Περιήρους, ἐξ ἧς αὐτῷ γίνεται Μενέσθιος ἐπίκλην, ὁ Σπερχειοῦ τοῦ ποταμοῦ. (interpunctio p. 258. l. 5. in hunc modum emendanda) *Ducit Polydoram Pelei filiam Borus Perieris, e qua ipſi naſcitur Meneſthius nomine filius, vere Sperchei fluuii proles.* Nunc dabo variam lectionem quam quidem enotatam in manibus habeo: In prioribus, quae in Graecis apposui,

poſui, conueniunt omnes ſcripti; niſi quod in R. 3. Πηλεὺς omiſſum video. in ſqq. habent αὐτοῦ (R. 1. 2. αὐτῷ) tum μὲν ἔθιος, (V. M. R. 3. μενέσθιος. R. 1. 2. μένεσθος) tandem, σπερχειοῦ ſine τοῦ Vat. Med. Ceterum occurrit *Polydora Danai* filia, e qua Spercheus fl. Dryopem ſuſtulit, ap. Schol. Apollon. I, 1213. et Anton. Lib. 32.

ſ. 5. *Thetidis nuptiae*; celebratiſſima in poetis res; inprimis praeſentia et muneribus deorum: vide praeclarum locum Pindari N. 4, 101 ſq. cf. Apollon. IV, 807 ſqq. Fuit Heſiodi ἐπιθαλάμιον εἰς Πηλέα καὶ Θέτιν, ſi fides Tzetzae in Proleg. ad Lycophr. potuit tamen pars eſſe τοῦ Καταλόγου. affert ille duo inde verſus: Τρὶς μάκαρ, Αἰακίδη, καὶ τετράκις ὄλβιε, Πηλεῦ, ὃς τοῖσδ' ἐν μεγάροις ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνεις. Aliud Agameſtoris Pharſalii fuit Θέτιδος ἐπιθαλάμιον, e quo duo diſticha ſunt ap. Schol. Ly-

Lycophr. 178. E Latinis Epithalamium Catulli graeca deperdita adumbrare poteſt. Πηλεὺς abeſt a codd. minus bene nunc, niſi alia anteceſſerunt. Ζεὺς καὶ Π. ἤρισαν. Locus claſſ. Pind. I. 8, 58 ſqq. Sequentia, Apollodori nomine laudato, habuit ante oculos Schol. Lycophr. 178. etſi alia attexuit ex aliis. *Thetidis* nomen et religio propria fuit Theſſalis; numen ἐγχώριον, quod Achillis celebritate et ipſum celebrationem maiorem accepit. Pind. N. 4, 81. Θέτις δὲ κρατεῖ Φθίᾳ. Fuit et locus Theſſaliae τὸ Θετίδειον; ap. Strab. et Stephan. Pherecydis verba ap. Schol. Pind. ad e. l. ἔπειτα Πηλεὺς ᾤχετο εἰς Φθίαν, καὶ Θέτιν ἐπὶ τῶν ἵππων (τούτων f. del.) ἄγων, οἰκεῖ ἐν Φαρσάλῳ καὶ ἐν Θετιδείῳ, ὃ καλεῖται ἀπὸ τῆς Θέτιδος (ἡ πόλις. f. del.) Eadem ſunt in Schol. Lycophr. 175. p. 125. a. vbi ἐν Φαρσάλῳ hinc emendandum: (eod. loco, qui ſequitur φίλαρχος, Φύλαρχος eſt, et

in ἔφυγε πρὸς τὸν Ἥφαιστον delendum eſt πρός. nam fugit illa Vulcanum ſibi vim parantem; vt olim Minerua: v. inf. c. 14, 6.) Θέμιδος δὲ ἐσαπιῳδούσης. Legebatur Θέτιδος (vnus Vat. τέθιος) vitio manifeſtiſſimo: v. Pind. l. c. v. 68. Apollon. IV, 800. Commelinus quidem non adeo opus eſſe putabat mutatione, nam Thetidem ex Prometheo reſciſcere potuiſſe; At Faber, cum Galeo, et Meziriacus requirunt Θέμιδος. hic quidem videndus p. 219. vbi ceteras de Achille fabulas perſequitur. Θέμιδος etiam Schol. Lycophr. l. c. Alii, vt mox ipſe Apollodorus teſtatur, Prometheo illud vaticinium tribuerunt, inque his iam Aeſchyl. Prometh. 906 ſqq. eodem alluditur v. 167. 767. Adde Schol. Il. α, 519. Quint. Smyrn. V, 338. Mox malim cum Commelin. ἔσεσθαι τὸν ἐξ αὐτῆς γ. et ſic iterum in ſeqq. pro τὸν ἐκ ταύτης. Pro ἐπάσχοντο *continuere ſe*, receſſerunt, a con-

consilio nuptiarum cum Thetide, constans vitium infidebat ἀποσχόντα. monitum tamen de eo. Faber em. ἀποσχέσθαι. in aliis ap. Aegium erat ἀποσχεῖν. quod posui, id iam Gale vidit. δυναστεύσειν. ex edit. Par. irrepsit: vulgaris lectio est δυναστεύειν. vtramque structuram frequentari a scriptoribus, futurum tamen nostro auctori esse sollennius, monitum sup. p. 281. 2. τινὲς δὲ λέγουσι. narrat eadem Schol. Lycophr. 178. sed ex h. l. — ὑπὸ Ἥρας τραφεῖσαν. Agnoscit hoc Schol. Lycophr. l. c. Versum erat: *Thetin Iunonis monitu persuasam.* Faber em. προτραπεῖσαν, nec aliter Aegium putabat legisse. Male haec. nam vere Thetis educata a Iunone. Il. ω, 59. 60. Iuno loquitur: Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ἐστὶ θεᾶς γόνος, ἣν ἐγὼ αὐτὴ θρέψα τε καὶ ἀτίτηλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν Πηλεΐ. Pietate nunc mota Thetis, vt τὰ θρεπτήρια Iunoni persoluat, Iouis amores fugit: v.

Apollon. IV, 795 ſqq. *θνητῷ ἐθέλειν αὐτὴν συνοικῆσαι. voluiſſe, imperaſſe, vt illa mortali nuberet.* ſane *συνοικίσαι* et facile in mentem venit, et eſt ſuauius; emendarunt ſic viri docti paſſim, vt in Miſc. Obſſ. Vol. X. To. III. p. 347. Antea legebatur ἐθελήσαι (deb. ἐθελῆσαι) At ἐθέλεω αὐτῇ Pal. D. R. 3. θέλειν αὐτῇ Vat. ita vero reſingendum θνητόν. καὶ κατέχειν. καὶ κατ' εὐχὴν P. R. 3. καὶ κατευχεῖ D. ex compendio litterarum. — γνωμένην, ſ. γενομένην. vt bene Emperius coni. De hac formae Thetidis mutatione v. Pind. N. 4, 101. et Schol. et duo loca Sophoclis in Schol. eod. 3, 60. — τὴν ἀρχαίαν μορφὴν ἀ. atqui ſecundum alios in ſepiae forma eam amplexu tenuit: ἐμίγη αὐτῇ ἐν εἴδει σηπίας Schol. Lycophr. 178. et 175. p. 25. vnde patet hoc alterum ex Euripide eſſe. Σηπιὰς ἄκρα Theſſaliae hinc dicta: ibid. et ap. Euſtath. p. 1158. 10. Schol. Apollon. I, 582.

582. ἐν τῷ πηλείῳ Vat. τὸν γάμον s. καθύμνησαν. v. Pind. N. 4, 107-111. et de cantu Musarum P. 3, 158-160. δόρυ μελίνεον. Nihil nobilius Peliade hasta, in Pelio monte reciſa a Chirone, eaque fraxinea, ἐκ μελίας, μέλινον. v. Il. π, 140-4. et ibi Schol. qui Cypria laudat. μήλινον R. 3. Poſt Ξάνθον in vulg. edd. erant interpoſita: Ἥφαιστος δὲ μάχαιραν καὶ οἱ λοιποὶ ἕτερα. quae prorſus aliena ſunt, cum ſequatur: ἀθάνατοι δὲ ἦσαν οὗτοι ſc. οἱ ἵπποι, vt ſatis notum ex Homero. enſis autem Vulcanius dudum ante Peleo fuerat datus: ſup. ſ. 3. ſed Aegius intulerat hoc ex Schol. Lycophr. 178. inutilis libris omnibus. De his muneribus multi multa fabulati ſunt: v. c. Ptolem. Hephaeſt. lib. VI. p. 332. Gal.

ſ. 6. *Achillis natales et educatio.* Quod mater ei immortalitatem parare voluit, ex Homero notum eſt; modum, quo id efficere conata eſt, ſimilem ei

quem Ceres in Metanirae puero experta erat ſup. I, 5, 2. deſcriptum hic habemus et ap. Apollon. IV, 866 ſqq.; add. Schol. Il. π, 36. qui Lycophronem laudat, ſcil. v. 178. 9. vbi v. Schol. add. Ptolem. Hephaeſt. VI. p. 331. In Schol. Apollonii IV, 814. alia ex carmine vetere Aegimio apponuntur. εἰς τὸ πῦρ ἐγκρυβοῦσα. male codd. ἐγκρύβουσα. ſup. I, 5, 2. καταλαβοῦσα εἰς πῦρ ἐγκεκρυμμένον. σπαίροντα Pal. et rel. πρὸς Χείρωνα. educatio haec Achillis celebrata in poetis v. Pind. N. 3, 75 ſqq. cf. Apollon. IV, 812. I, 558. vbi v. Schol. qui obſervat, ab Homero hoc non tradi. In eod. Schol. de diſſenſu veterum in matre Achillis multa apponuntur. ἑτεροφθαλάγχνοις. reconcinnauit fabulam Stat. Achill. II, 385. 6. leones illa aetate Graecia aluit. μὲν poſt πρότερον acceſſit e Pal. in Commel. Λιγύρων: memorat ex noſtro Schol. Lycophr. 178. (quem exſcr. Eu-

Eudocia p. 225. hinc emendanda: add. p. 431.) Etiam πυρίσσους appellatus Achilles ex re. Schol. Lycophr. ibid. et 1244. Ptolem. Hephaeſt. VII. p. 335. In diſcam inepta etymologia nominis Achillis. Alii aliter; ſed in hoc haerere piget. v. cum illis Euſtath. ad Il. pr. et Etymol. M. h. v.

f. 7. Mirqr, tam ſero de Iolco expugnata, ad vlciſcendam Aſtydamiam narrari: ſpectant ad ſup. f. 3. Conf. Pind. N. 4, 88 ſq. add. N. 3, 58. 59. et ibi Schol. it. Schol. Apollonii I, 224. Schol. Ariſtoph. Nub. 1059. Fragm. Pind. p. 36. n. VII. cum docta Schneideri V. C. nota. σὺν Ἰάσονι καὶ Δ. hoc ex Pherecyde habet noſter, vt docere poteſt Schol. Pind. N. 3, 58. add. Nicolai Damaſc. Excerpta p. 446. ante μέλη interpoſui τὰ, malim tamen omnino locum refingere: καὶ ἐιελὼν τὰ μέλη αὐτῆς, διήγαγε τὸν στρ. Fab. et Gal. emendabant διήγαγε δι' αὐτῶν.

f. 8. *Achilles in insula Scyro apud Lycomedem latens.* Haec est illa Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθένευσις, Luc. de saltat. 46. tragoediis celebrata res; sed et in Cyclicis, vnde narrata ea in Scholio Il. τ, 338. cum h. l. conferendo; cf. Schol. Il. ι, 664. Hygin. f. 96. et ibi laudd. παρέθετο. Faber em. παρακατέθετο. verum et alterum frequentatur, vt in hac ipsa re ap. Schol. Il. τ, 338. cf. Lennep. ad Phalar. p. 179. Post illud verbum exciderunt, puto: εἰς Σκῦρον, παρὰ Λυκομήδει, facile ex eodem Scholio supplenda. Operosius Gale de suo: εἰς τὸν Λυκομήδους παρθενῶνα ἐν τῇ Σκύρῳ. Lennep. vero l. l. tentat, πρύψασα ἐαυτήν τι, Λυκομήδει ὡς παρθένον παρέθετο. Mox καὶ γίνεται παῖς Πύρρος αὐτοῦ. haud dubie em. αὐτῷ. et nunc video idem ex Vat. notatum: erit igitur reponendum. φάλπιγγι. diserte Hygin. f. 96. παρὰ Λυκομήδου Pal. D. f. praestat cum Emperio legere

παρὰ

παρὰ Λυκομήδει. si enim ita gesta fuit, vt a Lycomede proderetur Achilles, quidni et edocuisset ille Vlyssem reliqua? Erat in amores hos Achillis et Deidamiae carmen Bionis, nunc inscriptum epithalamium, cuius fragm. superest a Vi. C. Valkenario accurate emendatum n. 15.

Phoenix ex Homero notus. συνίστορα δὲ αὐτῷ v. Il. λ, 771. De ira autem patris Amyntoris, Ormenii filii, (cf. sup. p. 479. de cuius patria, varie edita, v. Strabo Lib. IX. p. 670.) Homerus ita tradit, Il. ι, 447 sqq. vt Phoenicem dicat matris impulsu pellicem patris corrupisse, quo illa patri inuisa fieret; tunc patrem diris deuotum eum fugisse. cf. Schol. ad e. l. Sequitur Homerum Lycophr. 417-423. vbi cf. Schol. ad 421. Hinc Phoenicis fortuna a tragicis poetis alium variumque in modum fuit versata, e quibus ea videntur petita, quae h. l. apponit

nit Apollodorus. Fuit autem Phoenix Sophoclis, aliis Euripidis: de quo v. Valken. V. C. in Diatribe c. 24. fuit et Ionis Phoenix. ἐτυφλώθη. quod in antiquiore scriptore fuit ἐπηρώθη τὰς ὄψεις. Nescio an lectio male accepta ad excaecandum Phoenicem aliquid contulerit: nam l. c. Il. ι, 454. κατὴρ δ' ἀμὸς — πολλὰ κατηρᾶτο. vbi Schol., haud dubie ex antiquiore, forte Pherecyde, γνοὺς δὲ Ἀμύντωρ, ὅτι ἐπηράσατο τῷ παιδὶ δυστυχίαν περὶ τέκνων γονήν. Quod si forsan hoc ἐπηράσατο nude positum lectum fuit ἐπηρώσατο, potuit altera narratio hinc elici. καταψευσαμένης Φθίου Φθίας. hanc e codd. appositi. Κλυτίας intulerat Aegius scil. ex Schol. Il. ι, 449. vel ex Schol. Lycophr. 421. (cf. Mezir. ad Ouid. Epp. T. I. p. 253) sed et reliqua erant turbata; legebatur Φθορᾶς. tum Pal. R. 3. καταψευσάμενος. Atqui hunc loquendi morem καταψεύδεσθαί τινός τι, et de

ipso

ipſo ſupra, cuius aliquem arguit mulier, iam ſupra vidimus hoc libro c. 7, 5. c. 13, 3. et inf. 15, 3. vt, quid hic homines tenere potuerit, non aſſequaris. Valken. V. C. in Diatr. p. 268. poſt καὶ ταψισαμένης infertum eſſe malit αὐτοῦ. βασιλέα κατέστησε Δολόπων. Il. ι, 479. 480. Phoenix praedicat de Peleo: πολλὰ δέ μοι ὤπασε λαὸν, ναίον δ' ἐσχατιὴν Φθίης Δολόπεσσιν ἀνάσσων. videtur de occidente Phthiae eſſe accipiendum, etſi inde ad vlteriora progreſſi videntur verſus Epiri confinia *Dolopes*; ſic collocantur fere ſub Pindo meridiem verſus apud Strab. IX, p. 663. C. Infra ipſos ſiti Acarnanes et Aetoli: (Dicaearchus v. 62.) finitimi autem Perrhaebi: (Scymnus v. 614.) Ad antiquiores ſedes pertinet vrbs Ctimene ap. Apollon. I, 68. v. Holſten. ad Steph. h. v. Diſperſos etiam aliis in locis fuiſſe probabile fit: nam Scyron inſulam tenuere. v. Schol. Il. ι, 664. Diodor.

dor. XI, 60. cf. Voſſ. ad Catull. 63, 34. *Dolopes* inter barbaros erant e Pelasgica ſtirpe ſuperſtites. In fragm. Pindari, Dolopes, quos Phoenix ducit, inter fundatores recenſentur, ap. Strab. IX, p. 659. A. (fragm. Pind. p. 90.) Mentio eorum adhuc fit in bellis Macedonum et Romanorum, ſed iis ipſis temporibus extincta eſt haec gens, cum aliis, ita vt Auguſti aetate prorſus eſſet nulla: Paul. X, 8. p. 816.

Συνείπετο δὲ καὶ, v. Il. λ, 764 ſqq. *Patroclus* Menoetii (de quo cf. Burm. Catal. Argonaut.) filius, Actoris nepos, ſup. Not. p. 786. καὶ Σθενέλης. Sic et Schol. Apollonii I, 69. cf. Schol. Pind. Ol. 9, 107. *Acaſtus* Peliae f. idem, de quo c. 13, 2. 3. *Periapis* Pheretis f. qui Crethei f. erat: ſup. I, 9, 11. et 14. *Philoctetes*, haud dubie is, cuius Θετταλικὰ ab Athenaeo laudantur lib. VI, 264. A. Πολυμήλης χῆς Πηλέως, male erat Πολυμή-

λου

λου τοῦ Π. editum et ſcriptum. Diverſa haec ab ea, quae ſup. ad c. 13, 1. memorata fuit, Actoris filia; in Philomelam ab aliis mutata, vt diſcere licet ex Hygin. f. 97, 8. vbi v. not. add. Euſtath. p. 1498, 54. Alii Patroclum et Achillem patrueles eſſe voluerant: Euſtath. ad Il. α, p. 112 extr. συγγένειαν et alii agnouerunt, vt Hellanicus in Schol. Il. μ, 1. Attigit haec Mezir. ad Ouid. T. I. p. 38. Poſt ἐν Ὀποῦντι interpoſitum erat τῆς Λοκρίδος, quod codd. ignorant; inſertum ab Aegio, forte ex Schol. Il. μ, pr. tum διενεγχθεὶς vitioſe edebatur. in Schol. l. c. eſt ὀργισθείς. rem attigit ipſe Homerus Il. ψ, 85 ſq. In his: ἐν παιδιᾷ περὶ ἀστραγάλων παίζων latet vitium aliud. In Schol. Il. μ, pr. qui cum h. l. conuenit, etſi ſua ex Hellanico petiit, eſt περὶ ἀστραγάλων ὀργισθείς, ſuſpicor et hic nihil aliud fuiſſe quam διενεχθεὶς περὶ ἀστραγάλων. hinc nata in margine interpreta-

menta,

menta, aliud ἐν παιδιᾷ, aliud παίζων. Ipſe Homer. l. c. Il. ψ, 88. ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς. Κλυσώνυμον. In Pal. M. D. R. 3. κλυτώνυμον. Varie omnino hoc nomen legitur: Κλησώνυμος, Κλειτώνυμος, Κλεισώνυμος, Κλεώνυμος, v. Barneſ. ad Schol. Il. l. c. μ, pr. Ante ἀπέκτεινε editum erat ἄκων, ab Aegio adiectum puto, ex eod. Schol. nam a codd abeſt. tandem καὶ φυγὼν vsque ad γίνεται exciderant Dorv. Cf. Schol. Il. π, 14. ex Philoſtephano Cyrenaeo.

Cap. 14.

Nonnulla inter haec et ſuperiora intercidiſſe, nemo dubitet; tam abrupte ea quae ſequuntur, prorſus diuerſa ab antecedentibus, narrare Apollodorus non potuit. Sequuntur *fabulae Atticae:* quae et argumentis et ornamentis multum ab aliis recedunt. An epico aliquo carmine tractatae fuerint, antiquiore quidem, dicere non habeo; *Theſeis* (v. inf. ad c. 16, 1.) fa-

fabulas Atticas comprehendere debuit; etiam *Hecale* Callimachi; Tanto plura e fabulis Atticis in ſuam rem conuertit tragoedia et comoedia, poetis hoc ipſo rerum genere ſtudia Athenienſium in ſe conuertentibus. Licebit adeo vel ex Euripide, ſi cui otium erit, haud pauca ad fabulas illuſtrandas elicere; alia ex Ariſtophane. Primo in ore hominum verſabantur narrationes vetere fama acceptae; has collegere ſcriptores, inprimis *Pherecydes* Athenienſis, Hecataeo Mileſio fere aequalis, cuius περὶ τῆς Ἀττικῆς Ἀρχαιολογίας libri X. feruntur; ſed v. Ind. Auctt. Attigit inde Attica *Hellanicus* Lesbius, cuius Ἀτθὶς paſſim laudatur, ab Harpocratione vsque ad τετάρτην τῆς Ἀτθίδος; fuit illa forte vna τῶν κτίσεων eius. Supparem aetate fuiſſe neceſſe eſt *Clitodemum* (ap. Harpocrat. et Plutarch. Clidemus eſt) eorum, qui res Atticas perſcripſerunt, vetuſtiſſimum auctorem Pauſaniae dictum

ctum X, 16. p. 834. vbi eius λόγος Ἀττικὸς excitatur. Minus clari fuere *Marſyas* Pellaeus, cuius Ἀττικὰ libb. XIV. *Iſter*, Callimachi diſcipulus, cuius Ἀττικῶν vel Ἀτθίδων libri vsque ad XIII. laudantur, (Harpocrat. in voc. τραπεζοφόρος) quos longe poſt ſe reliquit *Philochorus* Athenienſis, qui pluribus libris omnem hiſtoriam Atticam illuſtrauit; inprimis eius Ἀτθίς, libris ſaltem XVII., ſaepiſſime laudatur, v. c. apud Harpocrat. *Phanodemi* Ἀττικὴ Ἀρχαιολογία apud Dionyſ. Halic. I, 61. eadem eſſe videtur, quae Ἀτθὶς aliis; Harpocration eius librum IX. excitat. Celebratur etiam *Androtionis* Ἀτθίς, cuius librum XII. ab Harpocratione memorari video. Alia *Meleſagorae* alio loco memorata eſt: ſup. ad c. 10, 3. et v. Ind: Auctt. Multa ex antiquitate Attica complexus erat *Polemo*, libris IV. περὶ τῶν ἀναθημάτων τῶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, (Strab. IX. p. 607. A.)

et

et alter, minus celebri nomine, *Heliodorus*. Periegeta ἐν τοῖς περὶ ἀκροπόλεως libb. XV. Athen. VI, p. 229. E. Alios obscuriores in Harpocratione et aliis exquirere licebit. His qui periere superstes est aliqua ex parte Marmor Parium, quod tempora Atticae historiae antiquae seruauit, inde a Cecrope (a. C. 1582. adeoque annis XXVI. ante epocham a Castore constitutam et vulgo inde receptam anni 1556. ante C. N.) vsque ad Alexandri fere tempora; etsi deductum erat per annos 1318 ad annum ante C. 264. Ol. 129, 1. ab homine Pario, expressum, vt probabile fit, ex Demetrii Phalerei ἀναγραφῇ. Post superiores, et ipsum Philochorum, Apollodorus noster vixit, qui et ipse Attica attigerat in Chronicis. Quem ille potissimum auctorem, ex Atticis certe is fuit, sequutus sit, equidem non dicam. Gale Diss. Scriptorib. mythol. praemissa p. 19. Philocho-

rum fuisse afferit, et hinc factum esse, vt de Ogyge nihil noster appoſuerit; nam „primum, inquit, Atticae regem „chronologi aliarum gentium affirmant „fuisse Ogygem; hoc Philochorus in At„thide pro figmento habuit, vt ex Eu„sebio colligimus; Philochorum Apollo„dorus sequitur.„ Diu me hoc detinuit; quandoquidem Ogygiam epocham vel maxime a Philochoro fuisse stabilitam noram; sed temere haec pronuntiata esse tandem intellxi. Locus ex Africano est ap. Euseb. V. E. X, 10, p. 490 A. vbi non Ogygem, sed τὸν γὰρ μετὰ Ὦγυγον Ἀκταῖον, ἢ τὰ πλασσόμενα ὀνομάτων, οὐδὲ γενέσθαι φησὶ Φιλόχορος. Igitur excidisse potius videri debet Ogyges in hac lacuna Apollodori, quam designauimus. Fuit hoc diluuium ad Phoronei tempora fere referri solitum. cf. sup. Not. p. 240. A Cecrope tamen probabilioris historiae Atticae initia petierunt historici et chrono-

nologi, in his, Marmor Parium. Ceterum fabulae Atticae, hoc est antiquissimae historiae, illustrari in plerisque facile possunt ex Meursianis libellis; est quoque Galeus in hoc capite copiosior; Pausanias Attica nimis stricte attigit, nec nisi interpositis alienis narrationem protraxit. Nobis, cum in eo simus, vt vela potius contrahere necesse sit, circumscribenda erit opera; ideoque ad Apollodorum operam referemus vnice, ne in omnem Atticam mythologiam euagemur.

s. 1. Κέκροψ. vt Πέλοψ. Δόλοψ. Δρύοψ. male libb. aliquot Κέκρωψ. συμφυὲς ἔχων σῶμα ἀνδρὸς καὶ δράκοντος. est hoc notum illud nomen διφυής, etsi vulgo ad sexum marem et muliebrem tractum, adeoque habitum pro symbolica significatione matrimonii a Cecrope instituti. vt colligas ex iis, quae habet Meurs. de Regg. Ath. I, 8. Verum quod in nostro

eſt, vetere loquendi et fingendi more, τὸν γηγενῆ exprimit; nam ſerpens reſpectum ad αὐτόχθονα habuit; id quod in multis exemplis obuiam eſt. τὴν γῆν, πρ. λ. Ἀκτήν. ſcribitur Ἄκτην et Ἀκτὴν, hoc Pal. et al. illud poteſt ad diſtinguendum a proprio nomen appellatiuum ſpectare. apud Pauſ. 1, 2. p. 7. f. et alios eſt Ἀκταία, in Chronico Pario Ἀκτικὴ, et tamen deducitur ab Actaeo autochthone. Etiam Stephan. Byz. Ἀκτή. οὕτως ἡ Ἀττικὴ ἐκαλεῖτο ἀπὸ Ἀκταίου τινός. ἀνὴρ δὲ ἦν αὐτόχθων, . . , . Ἀπολλόδωρος δὲ ταὐναντία φησίν· οὕτω γὰρ ἐκλήθη (bene ſuppleat Berkel. ex Euſtath. παρὰ τὴν ἀκτὴν) διὰ τὸ πολὺ μέρος αὐτῆς καθιπνεῖσθαι εἰς θάλασσαν. τριγώνου γὰρ οὔσης, αἱ συννεύουσαι ὑπὸ τὸ Σούνιον ἑκατέρωθεν δύο πλευραὶ παράλιοι τυγχάνουσι· δι' ἃς τῶν ἐπὶ Κέκροπος Φυλῶν τεττάρων οὐσῶν δύο προσηγόρευσαν Ἀκταίαν καὶ Παραλίαν. Haec Apollodori excidiſſe ex h. l.

ne

ne quis ſuſpicetur, monendum eſt, ad libros τῶν Γεωγραφουμένων ea pertinuiſſe: v. inf. Fragm. Verior haud dubie haec etymologia, quia littoralis erat regio, dictam eſſe ἀκτικήν. Fuit tamen et in ipſa Attica ἀκτή. cf. Harpocrat. h. v. — Ἐπὶ τούτου φασίν. fabula non male adornata; cum a diis dicerentur amari, habitari et teneri, vrbes in quibus praecipua templa et ſacra iis eſſent conſtituta, potuit fingi, tempus aliquando fuiſſe, quo dii ſibi ſuam quisque vrbem deligerent. Ita in Hymno Homerico in Apoll. diſpicit Apollo diligenter de loco ſibi deligendo, quo conſulentibus reſpondeat; et ap. Pindar. Ol. 7, 100. dii terram inter ſe diſpertiuntur, nulla Soli ſorte per incuriam relicta. Iam putandi ſunt ex Apollodori narratione Neptunus et Minerua in eundem locum animum defixiſſe; venit Neptunus et illum occupat, vtque occupatum a ſe lo-

cum ſigno aliquo declaret, figit humi tridentem. Mox acceſſit Minerua, eius, quod factum eſſet, inſcia, occupandique loci eiusdem cauſſa oleam conſeuit. Oritur nunc controuerſia, danturque iudices XII. dii: qui litem ſecundum Minervam diiudicant, quia illa pro ſe teſtem facti habet Cecropem; Neptunus ſine arbitro occupationem inſtituerat. Diuerſus eſt narrandi ordo aliorum, (vter deorum vtiliſſimam rem procreaturus eſſet; cf. Meurſ. de Fort. Ath. 2. vide vel Ouid. Met. VI, 70 ſq.) nec cum Apollodoro permiſcendus, qui in hac fabula valde antiqua iuris acquirendae rei habet veſtigia. πόλεις καταλαβέσθαι. Commelin. coni. καταβάλλεσθαι, (ſ. potius καταβαλέσθαι,) vt ſit, *vrbes condere*, vt καταβάλλειν θεμέλια dicitur. Enimuero καταλαβέσθαι eſt *occupare*, et mox *occupatio* κατάληψις: — θάλασσαν, ἣν νῦν Ἐρεχθηίδα καλοῦσιν. Eſt puteus, φρέαρ, aqua marina occultis

tis terrae meatibus affluens, in Erechthei aede, (ἐν τῷ Ἐρεχθείῳ) in acropoli: memorat Pauſ. I, 26. p. 62. 63; ſimpliciter ea θάλασσα apud alios, etiam ap. Herodot. VIII, 55. ἐν τῷ Πανδροσίῳ, Pandroſum mox f. 2. videbimus; ap. Pauſ. I, 27. p. 64. in Mineruae Poliadis aede olea memoratur; apud Herodot. l. c. in aede Erechthei. Scilicet coniuncta fuere duo ſacella Mineruae Poliadis et Erechthei; priori autem iſti contiguum Pandroſi ſacellum, vulgo ad ipſum Mineruae nomen referri ſolitum: haec intelliges comparatis locis ap. Meurſ. in Cecropia c. 19. 20. 22. τῆς καταλήψεως. vt antea καταλαβέσθαι. Pal. D. R. 3. καταλύσεως. Vat. κέκροπι. Mox Ἀθηνᾶν καὶ Ποσειδῶνα ante διαλύσας gloſſema redolet. οὐχ, ὡς εἶπον τινὲς, Κέκροπα. pungit Callimachum; nam is ita tradiderat; vt docet Schol. Il. ρ, 53. Κραναὸν, P. et alii male Δαναὸν, Oxon.

Δάτιον, et alterum nomen Ἐρεχθέα vitiose edebatur Ἐριχθέα, vt alibi inf. c. 15, 1. etiam in Latinis scriptoribus, in Cicer. codd. Tusc. I, 48. Fin. V, 21. in Hygin. et al. In codd. Ἐρεσίχθονα, D. Ἐσίχθονα. et pronior in illud fuit, vt ap. Apollodor. οὐδὲ Ἐρυσίχθονα scriptum putem, Cecropis filium; nam Erechtheus non nisi multis annis post vixit, inf. c. 15, 1. Malim etiam pro καὶ Κραναὸν, ἢ Κρ. θεοὺς τοὺς ιβ'. sic et ap. Ouid. Met. VI, 70. vbi v. Burm. Iouem solum alii iudicem edunt, vt Hygin. f. 164. vbi v. Not. μαρτυρήσαντος, ὅτι πρῶτον. legebatur ἕτε. alterum; quod res postulat, offert quoque Pal. τὸ Θριάσιον πεδίον ἐπέλυσε. *Campus Thriasius* a demo Θρίᾳ dictus v. Steph. Byz. h. v. memorat eum quoque Strabo IX, p. 605 A. πεδίον abest a Pal. D. et al. additum ab Aegio, ex Stephano et Thucydide; poterit adeo excludi. ἐπέλυσα diserte

Reg.

Reg. 1, ἐπεκάλυσε Dorv. Vulgo leg. inde ab Aegio ἐπεκάλυψε. alii ap. Aegium ἐπεκάκωσε, et ἐκάλυψε. Reg. 3. ἐπεκαλυσε. Quod reſtitui, ipſa res ſuppeditat, ἐπικλύζειν de eluuie aquarum. Factum, quod narratur, repetunt alii; vt Varro ap. Auguſtin. C. D. XVIII, 9. cf. Hygin. f. 164 extr. et ad eum Not.

ſ. 2. v. Meurſ. de Regg. Athen. I, 11. Ab *Eryſichthone* fanum in inſula Delo conditum ferebatur: v. ibid. auctt. — παῖδα refinxi pro παῖδας. De tribus ſororibus v. Ouid. Met. II, 739 ſq. *Agraulus* filia Agrauli, Ἄγραυλος ſcribitur etiam ap. Steph. Byz. in Ἀγραυλή, nam demus fuit ab ea appellatus Erechtheidis tribus; fuit etiam τέμενος eius et ἱερόν. Pauſ. I, 18. Ἀγρεύλην legitur in P. R. 3. et mox Ἀγραύλης, hoc etiam in Med. Vat. Apud Ouidium eſt *Aglaurus*. Mirum eſt, quod apud Cyprios ei homines mactatos fuiſſe Patres afferunt: ap. Meurſ.

Meurf. in Cypro I, 20 extr. 21. Variant codd. in Ἔρσην et Ἔρσην. hoc et in Pauſania legitur. Ἀλκίππη, Pal. M. R. 3. Ἄλκιππος. male. v. Pauf. I, 21. p. 49. Steph. Byz. in Ἄρειος πάγος. qui alium Apollodori locum lib. IX. περὶ θεῶν laudat; quem v. inf. in Fragm. Ex eod. Steph. intelligitur, in hac fabula de Alcippe praeiuiſſe Philochorum libro II. Ἀτθίδος. ὅτι τὸν Ἁλιῤῥόθιον τὸν Ποσειδῶνος ἀπο θανεῖν βιαζόμενον ὑπὸ Ἄρεος διὰ τὴν Ἀλκίππην τὴν αὐτοῦ θυγατέρα: locus luxatus, ſaltem ſic refingendus: διὰ τὸ τὸν Ἁλιῤῥόθιον τὸν Π. ἀποθανεῖν ὑπὸ Ἄρεος, βιαζόμενον τὴν A. Quod in noſtro ſequitur, et ipſum laborat mendo: Ποσειδῶν δὲ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ κρίνεται δικαζόντων τῶν δώδεκα θεῶν Ἄρει, hoc repoſui pro Ἄρη adſtipulantibus codd. P. V. Veſ. D. O. R. 3. Gale iungit κρίνεται Ἄρει, *diſceptat cum Marte*; non minus tamen dicitur, δικάζειν τινί. manet etiam hiulca ora-

oratio in fine, vbi ſaltem leg. καὶ οὗτος ἀπολύεται. Longius recedit Scaliger ad Chron. Euſeb. p. 31. Ποσειδῶνος δὲ ἐξαγοντος, ἐν Ἀρείῳ πάγῳ κρίνεται, δικαζόντων τῶν δώδεκα θεῶν, Ἄρης καὶ ἀπολύεται. plena tamen et abſoluta ſic exit oratio. cf. Pauſ. I, 28. p. 68. De *Areopago* Scalig. ad e. l. Gale ad h. l. Meurſ. de Areopago, et hinc libelli de antiquitate Graeca. Sufficit inſpicere Simſon. 2495. cf. doctum Scholion Eurip. Or. 1648.

ſ. 3. *Cephalus* hic diuerſus putandus ab altero Deionis filio, ſup. I, 9, 4. et paullo poſt c. 15, 1. cf. Not. p. 144. 5. Spectaſſe videntur ea, quae hic exponuntur, ad fabulas Cyprias: fuere de Cypro ſcriptores plures, in his Androcles, Menander, notiſſimus Philoſtephanus Cyrenaeus: potuere in his eſſe, qui fabulis Atticis eas implicarent, inprimis ſi Salaminis cum Athenis neceſſitudinem animo habebant. Cyprii autem ipſi

ab

ab Aethiopibus se partim ortos ferebant: (Herodot. VII, 90.) ad hos autem Tithonum referre solebant fabulae propter Auroram, una cum Memnone: cf. sup. p. 755. 6. Pro Aurora, apud antiquiores est Ἡμέρα. Tithonus autem Cypriis erat Aous. Etymol. M. Ἀῶος . . Ἀᾧ γὰρ ὁ Ἄδωνις ὠνομάζετο, καὶ ἀπ' αὐτοῦ οἱ Κύπρου βασιλεύοντες. (non, *nominantur*, sed *ducuntur stirpe et genere*) . . Φιλέας δὲ (cuius periplus fuit) πρῶτον βασιλέα Ἀῶον, Ἠοῦς ὄντα καὶ Κεφάλου. *Phaethontem* Aurora ex Cephalo peperit in versu. Hesiodi Θ. 985 sq. (quos ante oculos habuit Paus. I, 3. p. 8.) vbi eum propter insignem pulchritudinem Venus rapuit καί μιν ζαθέοις ἐνὶ νηοῖς νηοπόλον μύχιον (non νέχιον) ποιήσατο δαίμονα δῖον, prorsus vt de Erechtheo Il. β, 547 sq. ὃν ποτ' Ἀθήνη θρέψε . . καὶδ' ὃ ἐν Ἀθήνῃσ' εἷσεν ἐῷ ἐνὶ πίονι νηῷ, ἐνθάδε μιν (*Minervam*, non E) ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἱλάον-

ἱλάονται κοῦροι Ἀθηναίων ἐπιτελλομένων ἐνιαυτῶν. (*Panathenaeis*, quae adeo iam Homeri aetate celebrata fuere) quibus nil aliud pronuntiari arbitror, quam heroem factum σύνναον, habuisse sacellum cum Athenes templo coniunctum. Idem de Cinyra, iuuene pulcherrimo. Pind. P. 2, 31. factum eum ἱρέα Ἀφροδίτας. *Phaethon* hic Orientis translatus aliquando in fabulas Italiae: v. ad Aen. X, 185 sqq. Σάνδακος dant Codd. P. O. V. R. 3. vulgo: Σάνδοκος. retinui Κελένδεριν. quod Strabo XIV. p. 986. et alii tuentur. cf. Gronov. ad Melam I, 13. p. 992. Κελλένδριν D. R. 3. *Celenderis* vel *Celendris* adhuc Taciti aetate munitum admodum erat castellum: Ann. II, 80. γήμας Φαρνάκην τὴν Μεγεσσάρου. editum erat Θανάκην stellula apposita ab Aegio, nescio qua de caussa. Pal. θανάκην. restituendam esse Φαρνάκην vidit iam Munk. ad Anton. Lib. 34. pr. et Meurs. in Cypro II, 9. ex Hesych.

fych. Κινύρας, Ἀπόλλωνος καὶ Φαρναχῆς. vbi v. Not. In Suida autem eſt Φαρνάκῃ in Σαρδαναπάλους δύο p. 287. etſi Kuſt. mutauit in Φαρνάκους. Apud Steph. in Ἀμαθοῦς mater Cinyrae eſt Amathuſa, apud Plin. VII, 56. Agriope p. 413. vbi tegulas inueniſſe narratur. At pater non Sandacus, ſed Paphus apud Hygin. f. 242. Isque e Pygmalione genitus ap. Ouid. Met. X, 297. Alia ſtirps eſt ap. Schol. Pind. l. c. ſed quorſum perſequor ea, quae iam Meurſii diligentia occupauit de Cypro II, 11. et ſedulitas aliorum paſſim retractauit? ſatis habeo, morari in iis, quae cum Apollodoro coniuncta ſunt, inprimis in iis, quae aut minus tractata nitent, aut melius conſtitui a me poſſunt iudicio animi qualicunque adhibito. Κινύραν miror abeſſe ab omnibus libris: quo tamen carere oratio nequit. τὸν Συρίων βασιλέα. ita D. V. Regg. Συρέων Pal. vulgatum erat Ἀσσυρίων,

συρίων, sollenni permutatione: v. Quendorp. ad Sueton. p. 38. equidem et hoc et illud delendum censeo, insertum e margine loco alieno; nam ad Sandacum spectare illud debuit. De *Cinyra* magnam fabularum varietatem fuisse reperias, natam partim domestica fama, (initia Veneris Cinyrae instituerat: Clem. Alex. Coh. p. 12. (5) alios laudd. v. in Meurs. II, 111. eo spectant Schol. Pind. P. 2, 27. ὁ δὲ Κινύρας οὗτος ἐστὶν, ὑφ' οὗ οἱ ἐν Κύπρῳ Κινυρίδαι τῇ θεᾷ ἀνιέρωντο. et Hesych. Κινυρέσιν· ἱερεῖς Ἀφροδίτης.) partim adscitis ex Oriente fabulis, partim ornantibus Veneris fabulas poetis: Pindar. P. 2, 27. κελαδέοντι μὲν ἀμφὶ Κινύραν πολλάκις Φᾶμαι (carmina) Κυπρίων. vbi et Apollinius amasius est et Veneris ἱερεύς, (v. paullo ante p. 822. 3.) cf. Schol. ad e. l. idem Dinitis clarus N. 8, 30. cf. Suid. in καταγηράσεις. Plura autem diuersorum temporum commenta et historias in vnum

nomen deriuatas esse suspiceris, si ea compares inter se; quae congesta sunt a Meursio, Burman. ad Ouid. Met. X, 298. Intpp. Ant. Lib. 34. Meziriac. l. l. Vsus est Cinyrae nomine ipse Homer. λ, 20. Ad Cinyram ex filia genus referebat Euagoras, Cypriorum rex, Paus. I, 3. p. 8. tam illustre nomen hoc Cinyrae habitum est. Idem *Paphon* condidit. Aliis condita dicitur a Papho, quem Cinyrae patrem ab aliis proditum vidimus. Sed et in hoc magna est varietas; aliis femina est: v. ap. Meurs. l. c. Cynarae stirps quae sequitur, aliunde nota non est. Aliam progeniem v. ibid. c. 10. cf. Athen. p. 456. A.

f. 4. *Adonidis* mythi iterum sunt e pluribus generibus commixti, etiam diuersorum numinum, ex Syria, Phoenicia, Aegypto, Cypro; accessere postea Alexandrinae religiones: quae vel ex Theocriti dulcissimo carmine notae esse possunt. Prima notio, ex Oriente profecta, de-

designauit naturae vim genetricem, inprimis quod ad τὰ φύτικὰ (regnum vegetatiuum nostri dicunt) attinet; respectu maxime habito ad sementem in terra latentem, donec suo tempore progerminat. Ita factum vt cum Osiride pro eodem haberetur, vique transferrentur ab hoc in eum alia. Poetae Graeci amores Veneris maxime ornarunt, de reliquis parum solliciti: collegit fabulas Meziriac. ad Ouid. Epp. p. 357 sqq. Ἀφροδίτης χόλῳ. Alii Martis inuidia factum narrabant, cf. Schol. Lycophr. 831. quos Ouidius sequitur, qui totam fabulam tam suauiter persequutus est Met. X. — ἐν Θήρᾳσι. immo ἐν Θήρᾳ. mirum, quod semper in hac voce labuntur librarii, vt supra c. 23, 3. Not. p. 790. sic et apud Eratosth. 33. περὶ τὰς Θήρας editur. — Hesiodea genealogia Adonidis (cuius vestigium in Probo ad Virgil. Ecl. 10 est: *Adonis, vt Hesiodus ait, Phoenicis et Al-*

phesiboeae Agenoris) ad Phoenicias origines Cadmi spectauit, sup. lib. III, c. 1. vbi Phoenix, Cadmi frater, Agenor Europae pater est. Πανύασις. in codd. πανύασσις est, vt sup. c. 10, 3. v. Ind. Auctt. Eum in Heraclia sua Adonidis res attingere potuisse, mirum est; fuere eius Ἰωνικὰ, an in his locum habere potuit? forte vbi de vrbis Smyrnae originibus egit. Ex hoc poeta petita esse arbitror ea, quae Schol. Lycophr. 829. memorat de Myrrha, eumque sequitur ipse Lycophron eo loco. Θείαντος. male edebatur Θόαντος. Sed Θείας satis confirmatur per Ant. Lib. 34. Schol. Pind. aliosque, vt monuere viri docti Mezir. l. c. Gale ad h. l. Intpp. ad Hygin. f. 58. et ad Ant. Lib. 34. Ἀσσυρίων nihil hic video enotatum. Nec vero vbique Syrii substituendi sunt, puto, Assyriis; statuam potius, promiscue hominibus passim vsos esse veteres. *Smyrna* h. l. Thiantis filia,

lia, apud Hygin. f. 58. eſt Cinyrae; ibi v. Not. Eſt Ouidii Myrrha Met. X, vbi v. Burm. ad v. 298. filia Cynarae ex Paphio, Pygmalionis f. geniti, et Cenchreidis: v. 435. De ſcriptura v. doctiſſ. Verheyck ad Ant. Lib. p. 299. *σμίρνων* Pal. *ἡ δὲ περικαταλαμβανομένη.* legebatur *παρακαταλαμβ.* ſine ſenſu. Alterum iam Commel. et Gale reponi voluerant. *προκαταλαμβ.* coni. Faber. *προκατάλληπτος* in ſimili re legebatur inf. c. 14, 8: extr. p. 271. ſed a me in *περικατάλληπτος* mutatum; *περικαταλαμβάνεσθαι* magis accommodatum etiam h. l. et in Var. Pal. reperio *περὶ καταλ.* In Schol. Il. σ, 486. Pleiades Orionem fugientes, *αἱ δὲ περικατάλληπτοι γενόμεναι.* Schol. Apollon. IV, 228. Iphin *περικατάλληπτον γενέσθαι ὑπὸ τοῦ Αἰήτου περιστάντος αὐτὸν βρόχῳ.* Alioqui malim ſimpliciter *ἡ δὲ καταλαμβανομένη. deprehenſa;* Zenob. III, 14. de Pandionis filiabus: *αἱ δὲ καταλαμβανόμενοι*

νμι ηὔξαντο ἀφανεῖς γενέσθαι, vt h. l. ηὔξατο ἀφανὴς γενέσθαι, sic scripsi ratione grammatica iubente; accedentibus codd. P. Vef. D. O. pro vulgari ἀφανῆ, solenni lapsu, de quo monitum a Doruill. ad Charit. p. 452. ὃ καλοῦσι σμύρναν. Pal. ὃ καλοῦσιν μύρναν D. R. 3. ὃ καλοῦσι μύρναν. Vat. ὃ καλοῦσι σμύρνας. διὰ κάλλος. legebatur διὰ κάλλους, sed iam em. Faber probante Doruill. ad Charit. p. 452. et sic mf. Dorv. cum R. 3. Ipse Anton. Lib. c. 34. καὶ αὐτὸν Ἀφροδίτη πλεῖστον ἠγάπησε διὰ τὸ κάλλος. κρύφα θεῶν haud dubie e margine irrepsit: quorsum enim κρύφα θ. κρύψασα? οὐκ ἀπεδίδου. cf. Hygin. Orph. 55, 10, 11. εἰς μοίρας. erat εἰς τρεῖς μ. sed vocem illam ignorant codd. mox παρ' ἑαυτοῦ P. V. D. minus recte. περὶ Π. Pal. ὕστερον δέ. haec ex alio, diuersoque a superiore, fabulam tractandi genere sumta, nec satis bene assuta sunt. Mortem Adonidis

dis nobilitauit ad noſtram aetatem Bionis epicedium.

ſ. 5. *Cranaus* ſuccedit Cecropi. Κραναὸς * αὐτόχθων edebatur inde ab Aegio, ſcilicet putatur deeſſe ἐβασίλευσε. Sed nec id neceſſe: electo οὗτος, male interpoſito, iungenda ſunt, Κραναὸς . . . γῆμας . . ἐγέννησε. αὐτόχθων ὤν. altera vocula auxi, cum ſimpliciter αὐτόχθων eſſet, etſi parum refert: ſed erat in codd. D. Veſ. αὐτοχθώνων et in Regg. αὐτοχθόνων. (Oudendorpii obſeruationem ap. Gronov. ad Melam p. 992. non aſſequor.) ἐφ' οὗ. *Diluuium Deucalioneum* ſub Cranao contigiſſe, a multis paſſim repetitum: ſic Varro ap. Auguſtin. de C. D. XVIII, 10. et Syncell. p. 157 (125.) alii ſub Cecrope, quod Hieronymus ex Euſebio ſequitur. Narrantur eodem tempore peſtilentiae et incendia Libyam afflixiſſe; in his Phaethontis caſus ponitur: ap. Syncell. et Hieronym. eod. l. ſed e Pla-

tonis Timaeo. Idem diluuium ſup. I, 7, 2. et ſub Nyctimo vidimus III, 8, 2. Satis eſt Simſon. inſpicere ad a. 2492. γῆμας ἐκ Λακεδαίμονος Πεδιάδα τὴν Μήνυτος. non aliunde nota haec, et vix ſatis ſana. Μήνυτος e codd. dedi pro Μήρητος. Menytis filia *Pedias ἐκ Λακεδαίμονος*. erit is, de quo ſup. III, 10, 3. ſed ambiguum, ſitne illa vere filia Lacedaemonis, ſed pro Menytis filia habita, an Menys Lacedaemonis progenies fuerit. Suſpicor ἐκ Λακεδαίμονος ex margine irrepſiſſe. τὴν χώραν Ἀττίδα. cum alii, tum Strabo et Pauſ. idem tradunt; et ab ipſo Cranao τὰς Κραναὰς Ἀθήνας ex Pindaro nouimus, v. ap. Meurſ. l. c. de Regg. Athen. I, 13. 14. et Simſon. a. 2500. *Amphictyon* gener ſocerum expulit: Pauſ. I, 2 extr. habitus ille auctor conſilii Amphictyonum. Pauſ. X, 8. ſed more ſeriorum, ad nomen clarum ex antiquitate rerum origines reuocantium; hoc ſtudio

vi-

videntur adeo aduersus grammaticam συνέδριον ἀμφικτιονικὸν, h. e. τῶν ἀμφικτιόνων, mutasse in ἀμφικτυόνων, Δευκαλίωνος. hoc ipse sup. I, 7, 2 extr. tradiderat, et sic alii: v. Meurs. I, 15. Scaliger ad Euseb. p. 33. ἔνιοι δὲ αὐτόχθονα λέγουσι. sic restitui, quod res iubebat facere et Piers. ad Moerid. p. 112. cum Galeo e cod. Oxon. nec dubito in Pal. et aliis etiam sic legi, sed obscuro forte compendio scripturae. vulgo αὐτόχθονος legebatur.

s. 6. *Erichthonius:* de hoc quidem narratio Boeotico potius quam Attico ingenio digna, ab illepida etymologia parum ingeniose petita; valde tamen frequentata illa: loca v. ap. Meurs. Regg. Athen. II, 1 sq. Attigit quoque eam Euripides Eratosthene teste, c. 13. scilicet in Ione 267 sqq. Fuit autem illa ducta modo ab ἔρα, h. γῆ, modo ab ἐρέχθεσθαι, h. ἐρεχθίζεσθαι, modo ἀπὸ τοῦ

ἐρίου καὶ χθονὸς, v. Etymol. M. in Ἐρεχθεύς (quem loc. exscripsit Eudoc. p. 151. alter locus p. 159. ex Schol. Lycophr. 111. petitus est.) Reliqua, quae praeter etymon ad expoliendum figmentum accessere, suppeditare potuit partim quod ex veteris sermonis genio Erichthonius filius Terrae γηγενὴς dictus, tanquam αὐτόχθων et nutritius Athenes, partim serpens Mineruae signis ex more appositus; seruatus quoque seu vnus seu duo serpentes in templo Neptuni Erechthei et Mineruae Poliadis v. Hesych. in οἰκουρὸν ὄφιν. vbi v. Not. Adi Meurs. Cecropiam c. 20. Simplicius erat, quod antiquiores aiebant editum esse Erichthonium Terra et Vulcano: Eratosth. 13. Paus. I, 2. extr. Narratur etiam constituta ab eo fuisse ara in acropoli Terrae κουροτρόφῳ. v. Suid. h. v. ἕτη δώδεκα. legebatur ἐπὶ δώδεκα ἔτη. victima vox abest a Pal. D. Regg. recte. nam latet illa

in

in ἐπὶ, quod in ὄπη mutaui, monente quoque Pierſon. ad Moerid. p. 112. — Ἡφαίστου καὶ τῆς Κραναοῦ θυγατρὸς Ἀθήνας. legebatur vitioſe Ἡφαίστης τῆς Κραναῆς θ. Α. ex litterarum compendioſo ductu non intellecto. Monnere tamen de emendatione Faber et Gale, qui etiam Tzetzam in Chil. laudat; eſt locus Chil. V, 670. οὕτως Ἀθηνᾶ. Sequentia et, inde ab ὡς δὲ ἐγγὺς fere iisdem verbis, Schol. Il. β, 547. habet laudato tamen Callimacho in Hecale. Multis modis variata res; de qua iam actum alio loco (*Antiquar. Aufſätze* P. I. p. 42.) Secundum noſtrum et alios in Mineruam arma facienda locantem ille impetum fecit; alii a Ioue fuiſſe ei promiſſam, ſeu pro armis elaboratis ſeu pro obſtetritia opera in partu Mineruae Iouī praeſtita, ſeu in mercedem liberatae Iunonis ſellae aureae compedibus implicitae; tandem fuere qui mediis amplexi-

bus

bus ex ipso lecto aufugisse Minervam narrarent. cf. Antigonus Caryst. Hist. Mem. c. 12. ἐγκαταλελεγμένος P. V. Vet. D. R. 3. ὡς δὲ ἐγγὺς, abest δὲ a Pal. πολλῇ ἀναγκῃ ad seqq. retrahit Gale, ita vero ridicula exoritur sententia, si claudicatio pro causa habenda; immo vero referendum ad antec. nam cursum claudus pes inhibere solet. τὸν γόνυ. sic et codd. male edebatur τὸ γ. Παιδόσῳ τῇ K. secundum alios trinis sororibus: Paus. I, 18 pr. Ouid. in eadem narratione Met. II. 555 sq. παρακατέθετο. Pal. ἐπικατέθετο. mox δὲ inter αἱ ἀδελφαὶ ipsi codd. suppeditabant. παρασπειραμένον δράκοντα. prorsus quod Ouid. v. 561. adporrectumque draconem. ὑπ' αὐτοῦ διεφθάρησαν, vulgg. ἀπ' α. sed verum ipsi codd. P. V. R. 3. offerunt: item αὐτὰς ἔρριψαν pro αὐτάς. similibus fere verbis narrat haec Paus. I, 18 pr. — ἐν δὲ τῷ τεμένει τραφεὶς Ἐριχθόνιος.

haec

haec eadem narrentur de Erechtheo II, 3, 547 sqq. quod idem nomen Od. η, 81. occurrit. Facit haec confusio vtriusque nominis passim turbas. Videntur *duo Erechthei* constitui posse, alter antiquior, cognomine *Erichthonius*, (Etymol. M. Ἐρεχθεὺς ὁ Ἐριχθόνιος καλούμενος) alter de quo inf. 15, 1. τὸ ἐν ἀκροπόλει ξόανον τῆς Ἀθηνᾶς. est antiquius illud, διώπετες quoque habitum. Paus. I, 26, p. 63. factum illud ex olea: cf. Cecropia Meurs. c. 20. Παστίδαν Νηΐδα. nomen vix sanum. Praxithea requiri videtur, etsi Erechthei nec infra eodem nomine editur; sed illum cum hoc multa communia aut confusa habere iam vidimus. Sane Pal. πραξιθέαν sed σ super ξ appicta: hinc codd. V. M. O. R. 3. D. πραισθέαν. Tzetza Chil. I, 174. Φραισθέαν, at idem Chil. V, 521. πραξιθέαν scribit. Haec eadem varietas etiam apud alios scriptores, a quibus nomen memoratur,

oc-

occurrit. *Panathenaeorum* origo vtique valde antiqua; probabilius tamen ad Theseum auctorem videtur referri debere: cf. ap. Meurs. Panath. c. 3. De his inventis Erichthonii cf. Eratosth. c. 13. praeterit Apollodorus nobilissimum eius inuentum iungendorum equorum et aurigationis: v. Virgil. Ge. III, 113. 4. quo meruit, vt inter astra receptus Aurigae locum obtineret. ἐξ ἧς αὐτῆς παῖς II. Pal. D. V. R. 3. αὐτῇ Med. saltem αὐτῷ scribendum. Alium filium Erichthonii proditum videas in fragm. ex Sophoclis Thamyra ap. Schol. Oed. Colon. 391. ἐκ μὲν Ἐριχθονίου ποτιμάσθιον ἔσχεθε κοῦρον Αὐτόλυκον, πολέων κτεάνων σίνιν Ἀργεῖ καίλῳ.

f. 7. καὶ ταφέντος ἐν τῷ τεμένει τῆς Ἀθηνᾶς. legebatur ἐν τῷ τ. τῷ τεμένει. qua lectione nihil facile videas insulsius. Emendant Meurs. Regg. Athen. II, 1. Gale ad n. l. et iam olim Scaliger ἐν τῷ

αὐτῷ

αὐτῷ τεμένει, sc. quo nutritus fuerat; sed et ieiunum hoc, et lapsus caussa parum probabilis. Faber conj. ἐν τῷ τῆς Ἀθηνᾶς τεμένει. Mihi videtur error inde natus, quod librarius volebat Ἀθηνᾶς nomen alieno loco pingere, sed litterae primae exaratae se cohibuit; sequens librarius aut incuria aut animi stupore litteram illam redhibuit. Est autem hoc inter exempla rariora *heroum in fanis sepultorum*: v. Clemens Alex. p. 39. Potter exscriptus ab Euseb. P. E. II, 6. cf. Dodwell ad Athenag. c. 25. p. 113. Exemplum aliud memorabile est Amyclaeum, quo Hyacinthi ossa condita, Paus. III, 19. Idem Spartae sepulcrum Castoris sub templo III, 13. et Mantinease Arcadis in aede Ianonis viderat, VIII, 9. p. 616. *Pandionis tempore frumenti et vitium satio inuenta.* ἐφ' οὗ etiam hic ἐφ' Pal. M. D. R. 3. Hic est ille *aduentus Cereris in Atticam*, de quo sup. I, 5, 1. egerat, et

quem

quem in Hymno Homerico tam praeclare narratum illuſtrauit Ruhnkenii V. C. ingenium et doctrina. ab aliis ſub Cranao, ab aliis ſub Erechtheo factus narratur. εἰς τὴν Ἐλευσῖνα excuſari poteſt; ſed valde verisimile, margini fuiſſe allitum ad illud: εἰς τὴν Ἀττικήν. *Bacchi aduentum* ex Thebis. cf. ſup. c. 5, 1. ſub Amphictyone eum in Atticam veniſſe hoſpitio exceptum a Semacho: καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ κρίθην δωρήσασθαι, narratum ap. Syncell. p. 157. (126) i. De *Icario* v. Scholion Il. χ, 29. editum ab Valk. V. C. vbi add. Eratoſth. p. 20. et p. 64. Hygin. f. 130, et laudd. ibi et a Meurſ. de Regg. Athen. II, 3. Aliis Icarion eſt, aliis Icarus, vt ap. Tibull. IV, 1, 10. noto. nunc, opeſt Hemſterh. Valken. (ad Phoeniſſ. p. 625.) Munk. ad Hygin. f. 130. Verheyk. ad Ant. Lib. p. 256. obſeruata. uſu. δι' ἡδονὴν ἀφαιδῶς. Ordo ex Pal. V. D. emendatus; erat ἀφαιδῶς δι' ἡδονήν.

erat

erat porro ἐκλύσαντες, quod relinqui potuiſſe mireris: ἑλκύσαντες notatum quoque e libb. eſt, Pal. V. Ox. R. 3, verba μεθ' ἡμέραν δὲ νοήσαντες ἔθαψαν αὐτὸν, acceſſere in ed. Commel. nec monitum vnde: ex Pal. ſcilicet; et habent cett. codd. Faber cum Galeo em. νήφοντες propius ad Scholion Homeric. l. c. Valken. V. C. p. 64. praefert νήψαντες. poteſt alius coniicere μετανοήσαντες, *cum poenituerat facti.* At nulla mutatione opus; νοήσαντες, cum ſopore diſcuſſo *viderent quae perpetrauerant.* Ita fere ſup. I, 9, 18. p. 58. de Argonautis noctu cum Cyzico congreſſis: μεθ' ἡμέραν δὲ, οἷς ἔγνωσαν — Mox Μαῖρα, vt ſcribit etiam Heſych. Alii Μαῖρα. recepta Canis cum Virgine inter ſidera. Praeter ſupra laudd. v. Hygin. P. A. II, 4 et 25. Vtinam Eratoſthenis Ἠριγόνη ſupereſſet! Fuit quoque Sophoclis tragoedia Erigone.

f. 8. *Zeuxippe*, et ipſa Nympha, ſi ſoror Paſitheae (f. 6. extr.) fuit. Zeuxippen Phoebo amatam memorat Clemens Alex. p. 27, 30. Bellum πρὸς Λαΐβδακον regem Thebarum, ſup. c. 5, 5. Λαΐβδακον D. M. R. 3: vt ibid. ἐκ Θρᾴκης h. ex Daulide Phocidis, quam tum tenebant Thraces. v. Thucyd. II, 29. Strab. IX. p. 648. A. Pauſ. I, 5. X, 4. p. 807. Conon. 31. *Terei* συμμαχίαν et reliqua etiam Ouidius Met. VI, 424. agnoſcit, ſed hoſtem non Thebis, ſed mari aduectum narrat. τὸν Ἄρεος Pal. Ἄρεως ed. Rom. Comm. Quae ſequitur fabula, de *Tereo*, *Procne* et *Philomela*, vel ex Ouidio notiſſima, multorum poetarum ingenia exercuit. Varios auctores diuerſa plerumque ſequentes v. ap. Meurſ. de Regg. Athen. II, 4. 5. et ad Hygin. f. 45. ſed notiſſimi ſunt Ouid. Met. VI. et Hygin. Diſerta, ſed parum elegans, narratio eſt ap. Schol. Sophocl. Aj. 633. Fuit

quo-

quoque Tereus, Sophoclis, non Euripidis; Valken. Diatr. p. 16. Diuersa prorsus fabula est apud Homer. Od. τ, 518. et ω, 66 sq. de *Pandarei* filiabus; cf. ibi Schol. add. Helladii Chrestomath. ap. Phot. p. 1581. f. et Schol. Sophocl. Electr. 107. Hanc tamen passim cum altera confusam videas. Magis ab his recedit alia narratio, Anton. Lib. c. 11. ex Boei Ornithogonia. καὶ Φιλομήλας. edebatur Φιλομήλης. erat tamen prius in codd. Pal. V. D. R. 3. Conon. l. c. al. Est Φιλομήλα, v. c. ap. Demosth. Paus. Forte ad eundem modum formatum erat Πολυμήλα sup. p. 806. 7. sed in nominibus his, quae tantum ex poetis nota sunt, Ionica saepe ratio obtinet. ὁ δὲ ἐκ ταύτης. in seqq. oratio scabra; multo magis depravata in ed. Rom. et Commel. Faber emendat καὶ πρύτων. Equidem in verbis ἔφθιτος καὶ ταύτην agnosco manum interpolatoris: quandoquidem se-

quitur αὖθις δὲ ἡμᾶς: concinnauit ille Apollodori verba ad communem narrationem. Simile vitium, coniugio post stuprum illato, quod nostris librariis nescio quomodo probatum esse videtur, vidimus sup. not. p. 672. Verba itaque eiicienda censeo et leg. ἐρασθεὶς, εἶτα τεθνάναι Π. vel εἰπὼν τ. Π. κρύπτει ἐπὶ τῶν χ. συνευνάζετο Vat. ὑφήνασα . . ἐμήνυσε iungenda sunt, et expungendum καὶ temere illatum. Πρόκνην male post ἐμήνυσε P. D. V. δεῖπνον ἀ. προτίθησι ex communi vsu cum Fabro leg. παρατίθησι. quod et Zenob. III, 14. habet, qui in nonnullis Apollodorum expressit. πελέκην et ἔδωκεν Vat. ἐν Δαυλίᾳ τῆς Φωκίδος quem locum in hac narrationis parte habeant, non dicam. περικατάληπτοι. repositi post sup. p. 829. obseruata, cum Pal. D. R. 3. et Vat. exhiberent, Vet. παρακατάληπτος. quod et in marg. Vat. vulgo προκατάληπτοι. omnia profecta ex com-

compendiosa scriptura; in quam vtinam homines ne incidissent! quanta sic molestiae eruditionis parte careremus! Zenob. l. c. simpliciter καταλαβόμεναι. leg. καταλαμβανόμεναι. ἀπορνᾶσθαι, ex grammatica ratione et codd. pro vulg. ἀπορνεσθαι.

Cap. 15.

§. 1. De *Erechtheo* Meurs. l. c. de Regg. Athen. II, 7 sqq. *Butes* sacerdotium habuit τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ποσειδᾶνος τοῦ Ἐριχθονίου. immo τοῦ Ἐρεχθέως. v. Hesych. et ibi laudd. Meurs. l. c. c. 12. et in Cecropia c. 18. Fuit scilicet in arce contiguum aedi Minervae Poliadis (cf. sup. p. 817.) τὸ Ἐρέχθειον, quod tres habebat aras, vnam Neptuni et Erechthei, alteram Butae, tertiam Vulcani: Paus. I, 26. p. 62. Coepit hinc sollenne nomen esse *Neptunus Erechtheus*: eius sacerdotium adhuc Ciceronis

tempore memorabile fuit: de N. D. III, 19. Butes adeo Mineruae Poliadis et Neptuni Erechthei, communem aedem habentium, fuit sacerdos; ab eo stirps Butadarum, et *Eteobutadarum*: v. Hesych. h. v. Harpocrat. h. v. qui sacerdotium tantum ad Athenen Poliadem refert. Pro perpetuo nomine Neptuni videtur habitum esse ab aliis nomen Erechthei: nam Lycophroni v. 158. Ἐρεχθεὺς nude positus est pro Neptuno. *Praxitheae* nomen clarum. v. l. c. ap. Meurs. II, 13. apud Euripidem Erechtheus cum ea communicabat consilium de immolanda filia: Plut. Parall. p. 310. D. eius generosa dicta e Lycurgo c. Leocr. in fragment. Eurip. seruata sunt. Cephisi filiam, non neptem, eam edit Lycurg. l. c. 24. — Alia Praxithea inter Lei fuit filias mactatas pro patria: Aelian. XII, 28. πραξιθέαν Vat. vt sup. c. 14, 6. p. 269. Not. p. 837. κυφισοῦ Vat. κυφίσου D.

κεφίσου P. R. 3. In *filiis Erechthei* excidit quartus Ὀρνεὺς, vt est ap. Eustath. Il. β, p. 291, 11. et Paus. II, 25. p. 169. apud alios Ἀρνεὺς, corrupte; ex Orneo natus Peteos, pater Menesthei. *Pandorus* Euboeam tenuit: Scymnus Perieg. 572. Alcouem et Thespium addunt alii: de isto v. Schol. Apollon. I, 97. *Orithyiae* nomen plerumque corrupte scriptum; editum erat ὠρειθεῖαν. ὠρθείαν Pal. ὠρειθείαν D. V. R. 3. Sex filias Suidas in Παρθένοι numerat. Variant et apud alios nomina: v. Meurs. ibid. Schol. Apoll. I, 211. autem aut alios auctores sequitur, aut corruptus est: Κέκροπος δὲ (immo Ἐρεχθέως) Κρέουσα, Ὠρείθυια, Πρόκρις. Ὠρειθυίας δὲ καὶ Βορέου Χιόνη, Χθονία, Κλεοπάτρα, Ζήτης καὶ Κάλαϊς. Atqui Χθονία retrahenda est ad Procridem tanquam soror.

Creusa cum *Xutho* nota nomina ex Euripidis Ione. Nati ex iis *Achaeus* et

Ion, (I, 7, 3. p. 27.) a quibus *Achaei* et *Ionas* genus duxere. v. inpr. Strabo VIII, p. 588. (383.) *Cephalus* Deionis filius: v. sup. I, 9, 4. p. 43. II, 4, 7. vixit in Thorico, Atticae pago. ὁ Δηΐονος. editum erat Δημονέως. quod etiam Tzetza Chil. I, 543. habet, hunc locum exscribens. sed illud P. D. V. M. R. 3. nisi quod ὁ omittunt. De varietate hac v. sup. Not. p. 99. *Amores Cephali et Procridis* notissimi, sed diuersis modis narrati: suauissime ab Ouid. Met. VII. antiquior ratio Pherecydis est in Schol. Od. λ, 320. Coniugium eius cum Minoe supra attigit noster II, 4, 7. add. Anton. Lib. 41. Hygin. f. 189. Palaeph. 2, 4. et ad hos alii laudd. item Eustath. p. 1688, 20. Πτελέοντι. Vat. πτελέοντι. Med. παντελέοντι. R. 3. πτελέοντι. nomen aliunde non notum. Nisi Teleontem Athenienſem huc vocet, cuius filius Bates (diuersus ab eo, quem in Apollod. paullo ante vidimus) inter

Ar-

Argonautas erat sup. I, 9, 16. p. 56. Apollon. I, 95. et al. ap. Burman. Catal. Argon. in *Butes*. Apud Strab. X. p. 694. (452.) poetae Menandro antiquiores narrarunt, Leucadia petra desiluisse primum Cephalum ἐρασθέντα Πταόλα, τοῦ Δηϊονέως. corruptum nomen. mss. παρόλα. quod recte Xylander emendat Πτερέλα, v. sup. II, 4, 7. p. 107. εἰ δέγε συνέλθοι. Pal. συνέλθειε.

(p. 273. III, 15, 1.) συνευνάζετο Vat. et Ed. pr. ἀπώλυντο ed. pr. et Comm. emendabam ἀπώλοντο. sed ἀπώλλυντο Pal. εἰς τὰ ἄρθρα ἐφίει. immo ἀφίει. vt ἀφιέναι βέλος. et sic γόνον ἀφιέναι Aristot. Aelian. ἔχοντος οὖν αὐτοῦ. Edebatur: ἔ. οὖν [κεφάλου] αὐτοῦ. inscite, nam αὐτοῦ ad Minoem referendum erat. Sed Aegium habemus reum confitentem, se locum interpolasse ex Hygino, quem male vtique cum nostro comparauit; igitur, idque iam Commelin. facere iusse-

rat, eieci Κεφάλου, quod codd. ignorant. — τε post ἀκόντιον male e Pal. et rel. mss. excidit. ἰθύβολον scribit Pal. Sequentia foedata erant interpunctione, quam sustuli, et vitiosa lectione, pro qua veram e libb. restitui: e Doruilliano dederat pleraque, vt nunc video, Verheyk. V. C. ad Liberal. 41. ἐπὶ τούτοις etiam h. l. de conditione, cf. sup. Not. p. 166. porro edebatur ἰδοῦσα τὸν ἄνδρα τὴν Κιρκαίαν πίει ῥίζαν — καὶ συνευνάζεται ex Aegii interpolatione. τὸν ἄνδρα codd. ignorant, vt et καὶ ante συνευνάζεται. — ἰδοῦσα nihili est: ἴδουσα habent codd. ipsa res suppeditat δοῦσα, itaque indulsi mihi hoc loco, vt a codd. recederem. πιεῖν P. V. R. 3. πίειν D. debetur ergo Aegio barbarum illud πίει. πρὸς τὸ μηδὲν βλάψαι sc. τὸν Μίνωα αὐτὴν, ne putes requiri βλάπτεσθαι. ἧκεν εἰς Ἀθήνας. magis definite Liberalis l. c. εἰς Θορικὸν τῆς Ἀττικῆς, vt erat sup. p. 107.

Hinc

Hinc emendandum Scholion Od. λ, 321. ἐν τῇ Θορικίων κατοικίσει. ἐπὶ Θήρων P. D, R. 3. pro vulg. εἰς Θήρων. cf. ſup. ad p. 257. De *cane*. v. ſup. II, 4, 7. p. 107. (vbi et de reditu a Minoe) et ad e. l. Not. p. 321. receptus ille inter ſidera, Hygin. P. A. II, 35. Eratoſth. 33. vbi et canis et iaculum (nam pro ἐρύκοντος haud dubie cum Koppierf. Obſſ. p. 126. legendum ἄκοντος) ab Europa ad Minoem peruéniſſe narrantur. ἦν γὰρ Θηρευτική, hinc illa inter Dianae comites apud Callim. in Dian. 209. γὰρ poſt διώκουσαν emendandum cum Aegio et Fabro οἵη vel δὲ; tum codd. P. D. V. M. Regg. διωκούσης γὰρ αὐτῆς. caſus abſolutè poſiti. mox λέγχῃ male ſcribunt codd. λογχμῇ Oxon. Apud Ouid. et Hygin. illa latet in virgultis, vt obſeruet amantem; poſſis hinc ſuſpicari δοκεύουσαν fuiſſe: et in hunc fere modum Pherecydes rem narrauerat, e quo repetit Schol. Od. λ, 320.

520. (quem exſcripſit Eudoc. p. 346.) Sed fabula diuerſis modis narrari potuit; potuit et generali vocabulo vti Apollodorus, *διώκειν* ſc. *θῆρας, venari. τυχών*, dant ipſi codd. et ſic emendabat Aegius; edebatur tamen *τυχόν*. *κριθεὶς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ*. memoratur Cephalus inter nomina illuſtrium reorum damnatorum in Areopago, quibus huius iudicii auctoritatem firmabant. v. Schol. Eurip. Or. 1681. *φυγὴν εἶδον* etiam cum codd. ſcripſi P. V. R. 3. D. O. pro *φυγεῖν δ.* *ἀειφυγίαν* dixit Tz. Chil. I, 552. hunc locum ante oculos ſibi ponens. Exilii huius etiam Pauſ. I, 37. p. 91. meminit, eumque Thebas abiiſſe narrat, vnde poſthac cum Amphitruone aduerſus Teleboas profectus eſt. At ſup. p. 107. Thorico Atticae ille ab Amphitruone euocatur, et mox in inſulis Acarnaniae obiectis ſedem fortunarum collocat: cf. ſup. II, 4, 7. p. 108.

f. 2. *Orithyia*, genuina fabula Attica, etiam ex Platonis Phaedro nota; Aeſchyli erat tragoedia Orithyia: de qua v. Ruhnken. V. C. ad Longin. p. 242. alia Sophoclis. Loca claſſica ſunt Apollon. I, 211 ſqq. vbi v. Schol. (ex eo delibauit Eudoc. p. 440.) Ouid. Met. VI, 678. vbi v. not. Non praetermiſerant fabulam nec Pherecydes nec Acuſilaus. Raptam eam in pompa ex acropoli narrat Schol. Od. ξ, 533. ex Acuſilao. Verum ad Iliſſum raptam eam eſſe potior obtinet fama. etiam apud Platonem l. c. Alios v. ap. Meurſ. de Regg. Ath. II, 13. et Athen. Attic. c. 4. Cephiſſi fontes Choerilus memoranerat ap. Schol. Apollon. l. c. vbi quoque Simonides (*ἐν τῇ ναυμαχίᾳ* ſc. *ἐν Σαλαμῖνι*, quae fuit inter eius *μέλη*) *ἀπὸ βριλισσοῦ φησὶν ἁρπαγεῖσαν*. in aprico eſt leg. Ἰλισσοῦ. at ex Areopago abduxiſſe alii edebant teſte Socrate in Platone l. c. *παρῶχθαι ἐκ Ἰλισσοῦ*. Ἰλισσοῦ

B. D. V. prior vox mendosa. παίζουσαν emendauit vir doctus Misc. Obss. Nov. T. IV. p. 462. quo ducere possunt plura. Paus. I, 19. p. 45. ὁ δὲ Ἐλισσός ἐστιν οὗτος, ἵνα παίζουσαν Ὠρείθυιαν ὑπὸ ἀνέμου Βορέου φασὶν ἁρπασθῆναι. et Schol. Apollon. l. c. ὁ δὲ Βορέας ἰδὼν Ὠρείθυιαν παίζουσαν ἐν (ἐπὶ) τῷ Ἰλισσῷ ἡράσθη αὐτῆς. Praeiuit Platonis locus in Phaedro: φαίην αὐτὴν πνεῦμα Βορέου κατὰ τῶν πλησίον πετρῶν ὀθὸν Φαρμακείας (f. ἐπὶ Φ. si ille quidem fons fuit, vt lap. Timaeum Lex. Plat. p. 190. lect.) παίξουσαν ὧσαι. et paullo ante τὰ ὑδάτια — ἐπιτήδεια κόραις παίζειν παρ' αὐτά. Difficile tamen dictu, qui ductus litterarum et species ad alterum vocabulum ducere potuerit. Apud Apollon. l. c. I, 215. rapuit Boreas Ἰλισσοῦ προπάροιθε χορῷ ἔνι δινεύουσαν. licet hinc suspicari χορεύουσαν fuisse. Forte tamen neutrum locum habet, et παρῶσαν, dum transiret, e glos-

se-

femate inter lineas irrepſit; ſic apud Platonem legitur ſimpliciter dictum: ἀπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ λέγεται ὁ Βορέας, τὴν Ὠρείθυιαν ἁρπάσαι. Βορέας συνῆλθεν, hinc decantatum illud κῆδος Athenienſium πρὸς Βορέαν, v. Herod. VII, 189. et ibi not. Κλεοπάτραν καὶ Χιόνην, ab P. R. 2, 3. male καὶ abeſt. πλέοντες σὺν Ἰάσονι, ſup. I, 9, 16. p. 55. τὰς Ἁρπυίας διώκοντες, ibid. ſ. 21. p. 61. at ibi fugatis Harpyis incolumes redeunt Boreadae; nunc Atticos auctores ſequitur, tunc Argonauticarum rerum ſcriptores. — περὶ Τῆνον ὑφ' Ἡρακλέους ἀπώλοντο. Gale legit Αἶνον, qui mons fuit Cephalleniae, ad quem vsque Boreadas perſequutos eſſe Harpyias ex Heſiodo prodit Schol. Apollonii II, 297. (cf. ſup. Not. p. 195.) Bene haec: at vero Hercules eo non peruenisſe memoratur. Contra de Teno nihil dubitandum: narratio eſt ap. Apollon. I, p. 303 ſqq. (eumque locum

cum reſpicit Hygin. f. 14. p. 49.) in ea inſula, haud multum a Delo diſſita, inciderat in eos a ludis funebribus Peliae redeuntes eosque occidit Hercules: inſidiantes quidem ſibi, vt Aeneſidami Τηγιακὰ in Scholiis teſtantur. παρὰ Τῆνον habent V. R. 3. Spectant huc verba Marmoris Farneſ. ſupra in rebus Herculis laudati, l. 87. και Ζηταν και Καλαϊν υιω Βορεα του Θρακος και Ωρειθυιας επιβουλευσαντας αυτω παρεδωκε (an ἀδίωκε?) ον σφαξαντες (οἳ φθάσαντες) αυτους (αὐτοὺς) εις θαλασσαν ερριψαν.

f. 3. De *Phineo* iam in Argonauticis narrata vidimus; etſi alio modo; I, 9, 21. cf. Not. p. 190. 191. Hygin. f. 19. et ibi not. Schol. Apollon. II, 178. (quem exſcr. Eudocia p. 414.) παῖδας αὐτοῦ Πλ. Pal. V. R. 3. E. abeſt quoque ἐξ a Med. hoc igitur exciderat archetypo, et αὐτῆς erat per compendium ſcriptum, forte et ipſum ἐξ. Ad ſqq. inprimis

cf.

cf. Schol. Sophocl. Antig. 979. 992. In hoc laudatur Apollodori nomen, ταῦτα δὲ ἱστορεῖ Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ. atqui multa ibi apponuntur, quae in h. l. non occurrunt: unde suspicionem Barthii, nos Apollodori epitomen tantum habere, firmari posse observabat Burm. in Catal. Argonaut. in voc. *Calais*. Enim vero ubi Grammaticorum fatis didici, laudare eos auctores, e quibus minimam eorum, quae allata sunt, partem petiere; solent enim plurima aliunde corrogata interponere. — Ἰδαίαν ἐγάμει Δαρδάνου. Etiam Diodor. IV, 43. qui Dionysium Milesium sequitur: cf. Schol. Apollon. II, 207. Εὐφυτίαν vocat Schol. Od. μ, 70. ubi fabula ex Asclepiade ἐν Τραγῳδουμένοις exponitur. legebatur ἐγάμησεν. Dorv. ἔγαμε, f. pro ἔγημε. sed ἐγάμει Vat. Med. ἐπέγημε voc. proprium, ap. Schol. Soph. Antig. 992. qui etiam nomina et filiorum et Idaeae apponit, pro qua alios Εἰδοθέαν τὴν Κάδ-

μὸν ἀδελφὴν nominare sit. De iisdem nominibus add. ibid. ad v. 975. 979. 983. cf. Schol. Apollon. II, 178. 181. 238. et 140. add. Munk. ad Hygin. f. 19. nam piget haec singula recoquere. — τῶν προγόνων. de primigeniis. Schol. Apoll. I, 211. Idaea — ἥτις ἀπεχθῶς ἔχουσα πρὸς τοὺς προγόνους, λέγω δὴ τοὺς ἀπὸ Μιλησοπάτρας υἱοὺς, ἐπειράτο τυφλῶσαι αὐτούς. videtur Grammatico Apollodori locus ante oculos fuisse. eadem voce in hac fabula vtitur Diod. IV, 43. vbi illustrat eam Wessel. Potest ibidem Diodorus nostrum auctorem ante oculos habuisse videri. — καταψεύσασθαι. v. sup. ad III, 13, 3. Schol. Soph. l. c. 979. ἡ δὲ — κατεψεύσατο αὐτῶν πρὸς Φινέα ὡς δῆθεν παριόντων αὐτήν: et sic iterum ad v. 992. Cetesum mirari licet, hanc insimulationem stupri ementitam et falsam toties in fabulis a poetis repetitam: in Bellerophonte II, 3, 1. in Paleo III, 13, 3.

sic

sic in Hippolyto. in Tenne: v. Schol. Il. α, 38. (vnde Eudoc. p. 392.) Schol. Lycophr. 232. ἀμφοτέρους τυφλοῖ v. Wessel. l. c. n. 28. A nouerca excaecatos Sophocl. Antig. 985 sq. narrat. — παραπλέοντες οἱ Ἀργοναῦται σὺν Βορέᾳ κολάζονται αὐτόν, inter alia hoc attigerat iam sup. I, 9, 21. p. 60. Sed vt in Not. p. 190. monitum, fabulae de Phineo variis modis narratae sunt; quia partim in Argonauticis, partim in Heracliis, partim in scena fuere tractatae. Quid? quod visum Phinei filiis restitutum ab Aesculapio in matris Cleopatrae gratiam commentus erat alius poeta, vt narratum fuit a Phylarcho ap. Sext. Empir. adv. Grammat. p. 272. Quam fecunda Tragicorum ingenia in fabulis variandis, per tot exempla edocti, fuisse putabimus! σὺν Βορέᾳ sic codd. Vat. et σὺν Βορέα. P. D. R. 3. Legebatur σὺν Βορεάδαις. suspicor hoc ab Aegio nouatum

 esse;

esse; etsi vocem apud Diodor. l. c. IV, 44. est, vbi cum Hercule Boreadae vlciscuntur Phineum: de Hercule idem tradiderat Dionysius ap. Schol. Apollon. II, 207. Ab Apollodoro potuit scriptum videri σὺν τοῖς Βορέα vel Βορέου. Verum ὑπὸ Βορέου καὶ τῶν Ἀργοναυτῶν excaecatum a nonnullis Phineum tradi iam ipse l. c. sup. p. 60. professus erat; et sic alios ferre, monet Diodor. IV, 44.

§. 4. *Eumolpi* nomen modo communicatum pluribus, modo plurium hominum res et facta cumulata in vnum. Inprimis nomen illud illustrauit institutio initiorum Eleusiniorum: ad quem tamen inter plures Eumolpos illa referenda esset, incerta fama ferebatur. Is, ad quem Hercules sup. II, 5, 12, p. 141. venisse dicitur, serior aetate fuit; antiquior est is, de quo h. l. agitur; venit hic ex Thracia et cum Eleusiniis aduersus Athenienses pugnauit: huic passim tribuun-

tur

tur ſacra Eleuſinia inſtituta, etiam ap. Pauſan. I, 38. p. 92. Anteceſſiſſe tamen hunc debet alius, qui cum Triptolemo vixit, ſiquidem, vti huic fruges monſtratae ſunt, ita ille a Cerere teletas accepiſſe dicitur in Hymno Homerico v. 480. Pauſ. II, 14. Add. Clem. Alex. Coh. p. 17. (6.) quo referri poteſt is, qui primo loco a Schol. Soph. Oed. Col. 1108. ponitur, Deiopes ex Triptolemo natae filius. Solent tamen fere veteres aut Thracem, aut alium poſt Thracem, Eumolpum teletarum auctorem facere ſub ipſo Erechtheo. v. laudd. ſup. Not. p. 429. add. Burm. ad Ouid. Met. X, 93. Meurſ. Eleuſin. c. 2. de Regg. Ath. II, 8. Ad ſeqq. cf. Pauſ. I, 38. p. 92. de Eumolpi tamen natalibus et inſtitutione quae hic traduntur, alio loco non reperi memorata. Hauſta ea eſſe ex Calliſthenis Thracicis acute ſuſpicatur Gale e Plutarcho (Parall. p. 313. B.) ἵνα μὴ γένηται κατα-

φανὲς, malis καταφανὴς, et sic Pal. R. 3. quod adeo recipi poterit. ita paullo post: ἐπιβουλεύων . . καταφανὴς γίνεται. Sequitur: Ποσειδῶν . . εἰς Αἰθιοπίαν κομίζει. Mireris, quomodo hoc cuipiam poetae vel mythographo in animum venire potuerit. Sed recordandum est, Neptuni numen et religiones e Libya venisse: Herod. II, 50. IV, 188. pluresque de eo fabulas ad Libyam et Aethiopiam spectasse, vt de Cepheo et Cassiopea punita sup. II, 4, 3. p. 98. porro fabulas de Phineo, qui Chiones sororem matrimonio habebat, a nonnullis ad Libyam revocatas esse, vt sup. II, 1, 4. p. 82. potuisse adeo et Chiones filium eo abduci. Βενθεσικύμῃ τρ. αὐτοῦ θυγατρὶ καὶ Ἀμφιτρίτης. Erat Ἀμφιτρίτῃ, imperite; quod et Faber vidit. Potest tamen totum insertum videri ex praua scriptura: in Pal. est δίδωσι Βενθεσικύμῃ τρέφειν αὐτοῦ θυγατρίτῃ. Corrupta legebantur etiam saqq.

in

in ſuperior. edd. ſic: ὡς δὲ ἐτελεύτησε, * ἔνδον ὁ Βενθεσικύμης ἀνὴρ, τὴν ἑτέραν αὐτοῦ τῶν θυγατέρων δίδωσιν. In Pal. erat ἔνδον ἐν Βένθεσι κύμης ἀνὴρ. τὴν ἑ. ſic et R. 3. ſed ſine ἐν. e quibus veram lectionem eruiſſe mihi videor: ἐν Βενθεσικύμης ſc. οἴκῳ. *vbi puer apud Bentheſicymen adoleuerat, eius maritus ipſi eloçat alteram e filiabus.* ἐπαχθείς a Vat. *Iſmarus*: eſt is *Immaradus* qui in bello cum Athenienſibus occubuit, ap. Paul. I, 5. p. 13. I, 27. p. 65. inprimis c. 38 p. 92. Apud Clem. Coh. p. 39. (13.) Immarus, vbi v. Not. — πρὸς Τεγύριον. Dorv. γεγύριον Ox. τενύριον. Vel. γεΦύριον. Med. τερύριον. Tegyra, Boeotiae vrbs, fidem facit nomine ſuo, potuiſſe et Tegyrium viri nomen eſſe. — συνῴκισε. emendani vulgare σὺν ᾤκησε. καὶ Φ'. πειθεται πρὸς αὐτοὺς; Pal. αὐτὸν, male, καὶ τὴν προτοῦ μάχην διαλυσάμενος. legebatur τὴν πρὸς τούτου μάχην. debebat ſaltem πρὸς τοῦτον eſſe. Faber em.

πρὸς τούτους, quod non capio. τὴν πρὸ τοῦ codd. P. V. M. D. πρὸς αὐτοῦ et in marg. πρὸ τοῦ R. 3. vnde facile erat verum reperire. καὶ πολέμου ἐνστάντος (f. πολέμου δὲ ἐνστάντος) πρὸς Ἀθηναίους τοῖς Ἐλευσινίοις. Male legebatur: καὶ Ἐλευσινίους. nam bellum gerebatur inter Ath. et Eleusinios. ἐκπλαγεὶς ὑπὸ Ἐλευσινίων. Ornarunt hoc alii sic: de suo iure contendisse Eumolpum: cum enim Neptunus prior occupasse diceretur acropolin, (sup. c. 14, 1.) se, eius filium, potiore iure regnum Athenarum petere, quam Erechtheum. Hygin. l. c. *Eumolpus, Neptuni filius, Athenas venit oppugnaturus, quod patris sui terram Atticam fuisse diceret.* v. Isocr. Panath. p. 401. Schol. Eurip. l. c.

(p. 276. III, 15, 4.) *De bello inter Eleusinios et Athenienses* fama fuit varia: v. Il. ap. Meurs. de Regg. Ath. II, 8, 10. Hygin. f. 46. Schol. Eurip. Phoen. 861.

In

In eo bello valde memorabilis fuit *immolatio filiarum Erechthei* v. ibid. II, 9. Notae illae vel ex Cicer. pro Sext. 21. et al. Locus cl. ap. Lycurgum c. Leocratem c. 24. p. 201. sqq. Reisk. Erat id argumentum fabulae Euripideae, ab eodem Lycurgo laudatae, quae inscripta erat Erechtheus. Puellae hae Παρθένοι dictae: v. Suidas h. v. Eaedem confusae cum Hyantidibus, de quibus paullo post f. 8. Erechthei filiabus sacra νηφάλια celebrari solita, et litatum iis sine vino: v. Schol. Soph. Oed. Col. 101. e Philochoro. Ἐρεχθεῖ — ἐχρήσεν ὁ θεός. Tiresiae hoc vindicat Eurip. Phoen. 861. 2. sed praeter temporum et rerum ordinem. — *τὴν νεωνύτην*, Chthoniam sup. p. 272. quae Butae nupserat, male in Otioniam et Colophoniam ab aliis mutata. Proserpinae vero nomen multo magis est alienum, vt docet de Rhoer. ad Porphyr. de Abstin. ap. 903. e Clem. Alex. cuius

verba repetit Euseb. P. E. IV, 16. p. 157. cf. Meurs. Att. Lect. VI, 21. et de Regg. Ath. II, 9. συνωμοσίαν v. Hygin. l. c. f. 46. ἀλλήλους Pal. D. Ceterum noster nec Xuthi, nec Ioniae, eius nepotis ex filia, meminit, quorum tamen opera in eo bello fuit praeclara et ab Atheniensibus celebrata: Etymol. M. in *Βοηδρομιών*, et Βοηδρομιών. Harpocration in Βοηδρόμια. nam festum hoc in rei memoriam fuit institutum. Strab. VIII, p. 588. A.

f. 5. Ποσειδῶνος . . . καταλύσαντος. ira Neptuni in Erechtheum suscepta propter Eumolpum Neptuni filium in pugna caesum: cum iam vetus odium esset ex eo, quod a Minerua victus, possessione, seu tutela, Athenarum excideret; instigasse quoque deus filium ad bellum cum Erechtheo suscipiendum (v. paullo ante p. sup.) dictus. Ceterum de *Erechthei morte* diuersa fuere tradita v. ap. Meurs. l. c. c. 12. Eius sedes in acropoli: verius ta-

tamen Erechthei I. quem Erichthonium esse, supra vidimus. Confusi tamen veteque Erechtheus a multis. Recte ap. Syncell. p. 157. (125.) οὗτος Ἐριχθόνιος Ἡφαίστου, ὁ παρ' Ὁμήρῳ Ἐρεχθεύς ἐστιν. Interposuerant tragici ante Cecropem II. Ionem, Xuthi filium seu nepotem, regno Athenarum potitum: v. Euripid. Ion. 578 sq. quod sequuti sunt alii quoque scriptores: Strabo VIII, l. c. Conon. c. 27. Alii narrabant, diffidentibus inter se Erechthei filiis arbitrum captum Xuthum avunculum Cecropi natu maximo regnum adiudicasse. Paus. VII, 1. pr. καὶ τὸν Ἐρεχθέα, καὶ, priore loco erit: nec minus melius tamen sublatum erit: καὶ Μητιάδουσαν τὴν Εὐπολέμου παῖδα. In Reg. 3. μητιάδουσαν. sed nomen ductum a μῆτις. occurrit quoque apud Tzetz. Chil. I, 178. V, 675. *Eupolemum* mox inter Metionidas videbimus. De *Cecrope* II. alia dabit Meurs. l. c. de Regg. Ath.

Ath. II, 14. et de *Pandione II.* cap. 15. μετὰ Κέκροπα emendaui pro μετὰ Κέκροπος, quod effet *cum Cecrope.* faltem μετὰ Κέκροπος τελευτὴν dicendum erat. ὑπὸ τῶν Μητίωνος υἱῶν. *Metion* inter Erechthei et Praxitheae liberos erat fup. c. 15, 1. p. 272. eius filii, dicti vulgo *Metionidae,* Cecrope II. qui Metionis frater erat, mortuo, excludere Pandionem filium regno Athenarum auſi ſunt. Nomine designatus ex iis vnus Eupalamus occurrit, eiusque filius Daedalus, apud Pauſan. et Diodor. IV, 76. et inf. f. 8. Sicyonem Metionis filium addebant Sicyonii, ap. Pauſ. II, 6. p. 125. Μητίωνος vel Μετίωνος ſcriptum in codd. et edd. Sic et in Pauſ. et al. Debuerat tamen reponi Μητίονος, vt conſtaret ſibi ſcriptura hic et ſup. p. 272. et inf. p. 282. Ab hac forma ducti ſunt Μητιονίδαι. — πρὸς Ηὔλαν, notum heroem in Megarenſium mythis: Ceſonis f. Lelegis nepotem:

tem: Paus. I, 39. Apud eund. I, 5. p. 13. Θυγατέρα γὰρ εἶχε Πυλᾶ τοῦ βασιλέως Pandionis f. Πύλα vt aliis locis idem. Filiam illam in noſtro Παλλαν, veriore nomine fuiſſe Πυλλαν credendum eſt cum Fabro. Aegius ſtellulam appoſuerat; ſed is lepido errore *παλλαν iam dudum nubilem* acceperat, quaſi *pallidam*. Mox e more noſtri fuit αὖθις δὲ καὶ τ.. At ὑπ' αὐτῆς haud dubie in ὑπ' αὐτοῦ mutandum; nam a Pyla regnum accepit; niſi omnino tollendum tanquam gloſſema, quod veriſimilius. κτίζει πόλιν Πύλαν. Inter plures vrbes huius nominis, Pylus Meſſeniae intelligenda: vt ex Paus. IV, 36. pr. colligitur, vbi pro Πύλος ὁ Κλήσωνος leg. Πύλας. Νῖσος. male codd. Νίσης. eſt Niſus, cui Megara obtigerant: inf. c. 8. Paus. I, 39. p. 95. Νῖσος et Νίσος, vtrumque frequentatur. — Λύκος. Ap. Paus. I, 19. p. 44. eſt Λύκιος, a quo Lyceum dictum: ſed vitioſe

fcri-

ſcriptum probabile ſit: nam etiam is aliis locis Λύκον exhibet inter vates, et in inſtitutione initiorum magnarum Deārum: IV, 1. p. 281. IV, 2. p. 283. Quatuor hi filii ſub nomine *Pandionidarum* veniunt, v. c. apud Strabon. IX, p. 601. vbi etiam de regno in quatuor partes inter ipſos diviſo; quae de re paullo poſt videbimus. Mox inuaſit eos πλεονεξία et de regno contentio, quam Tragici inprimis ad fortunae περιπέτειαν infelicem adhibuiſſe videntur, partim in Aegei rebus partim in Theſei. Nobilis inde fuit *Lyci στάσις καὶ φυγή*, qua eiectus ille ad Termilas in Aſia venit et Lyciam a ſe appellauit: Herodot. I, 173. et ex eo Strab. XII. p. 858. C. p. 983. A. Stephan. h. v. Add. Pauſ. I, 19. p. 44. 45. IV, 2. p. 283. Porro vrbem Athenienſium valde exagitauit *Pallantis* progenies; et *Pallantidarum* frequens commemoratio in Theſei rebus, quem regno vo-

voluere deiicere: v. Plutarch. Thes. p. 2. D. p. 5. F. Schol. Eurip. Hippol. 35. Caeso Pallante et filiis exulauit Theseus, ibid. cf. Paus. I, 22. p. 51. Schol. Lycophr. 1324. absolutus in Delphinio, c. 28. p. 70. Aegeum Σκυρίου εἶναι, vereor vt veram lectionem teneamus. reposuit hoc Aegius pro σύκρίου, quod codd. habent, aitque apud Schol. Lycophr. esse Φημίου nomen. Sane ad 1324. Scholion habetur, vbi et Theseus et Aegeus Phemii filius editur; sed in ipso poeta Theseus est ὁ Φημίου παῖς, adeoque Aegeus ipse Phemius dictus, recondita aliqua a fabula, non eius pater. At apud eund. Scholiasten ad 494. vbi h. l. respicit, est: Αἰγεὺς, ὁ Πανδίονος υἱὸς, ἢ Σκυρίου, ἢ κατὰ τὸν Λυκόφρονα Φημίου. Nec damnare nomen velim; potuit ab insula Scyro duci. Ducunt tamen alia ad Σκίρωνος nomen; nam is, Pylae filius, matrimonio habuit

Pan-

Pandionis II. filiam; cumque inter Scironem et Niſum de regno Megarenſium diſceptatio orta eſſet, arbitro Aeaco dato, Sciron polemarchus, Niſus rex conſtitutus. Paul. I, 39. p. 95 extr. Haec fidem faciunt, fuiſſe, qui Pandionis, non vere filium, ſed ex filia nepotem, e Scirone genitum, Aegeum traderet. Diuerſus autem hic *Sciron* ab altero latrone, quem Theſeus ſuſtulit. confuſi tamen hi duo paſſim: v. Plutarch. Theſ. p. 4. 4. Megarenſis ille Cychrei filiam duxerat. Credita quoque a nonnullis Endeis, Aeaco nupta, non Chironis, ſed Scironis huius eſſe filia: cf. ſup, Not. p. 774. Ex Scirone natus Halycus, qui in pugna cum Dioſcuris cecidit: Plut. Theſ. p. 15. E. Alius *Scirus* Salaminius memoratus ibid. p. 7. E. ὑποβληθῆναι δὲ ὑπὸ Πανδίονος. igitur eius fraude an conſilio? ſin eo inſcio, deberet eſſe Πανδίονι. enimuero adoptatum Aegeum a Pandione narrarant alii:

alii: ἕτερος υἱὸς γενόμενος Πανδίονι Plutarch. Thes. p. 5. F. Schol. Lycophr. 496.

§. 6. *Pandionidae Athenas redeunt*, et Metionidas ab Erechtheo oriundos eiiciunt. Sic et Paus. I, 5. p. 13. τὴν ἀρχὴν τετραχῇ διεῖλον. cf. Meurs. l. l. c. 15. eam regni diuisionem memorat quoque Strabo IX. p. 601. vbi versus ex Sophocle Aegeo appositi: quibus patet rerum summam traditam Aegeo; Lyco littus orientale, supra Sunium, Nisо Megaridem, Pallanti τὴν παραλίαν, littus occidentale. Schol. Aristoph. in Vesp. 1218. eadem memorat sed Lyco Diacriam, Διακρίαν τὴν χώραν, assignatam tradit, quo nomine illa regio sub Pisistrato per factiones innotuit: v. Meurs. Pisistr. c. 3. Palmer. Exercitt. p. 4. ad Herodot. et al. Fuit autem Aegeus, fabula Sophoclis, alia Euripidis. Aegeus regnum obtinuit, vtpote maior natu, Paus. I, 5. p. 13. Μήτιον τὸν Ὀπλῆτος, sic et Schol. Ly-

sophr. v. 494. E Dorv. notatum μὴ τῶν ἀπὸ Ὀπλήτος. nec puto aliorum codd. melius se habere lectionem. Μελίτην τὴν Ὀπλήτος memorat Schol. Eurip. Med. 673. τὴν Ὀπλήτος θυγατέρα etiam Athen. XIII, p. 556. F. unde sua repetiit Eustath. δευτέραν δὲ (post πρώτην. ferri tamen potest.) Χαλκιόπην τὴν Ῥηξήνορος. ap. Schol. Eurip. l. c. Χαλκιόπην τὴν Χαλκώδοντος. et ap. Athen. μιᾶς ἦν τῶν Χαλκώδοντος μιῶν. At nostrum: τὴν Ῥηξήνορος agnoscit Schol. Lycophr. l. c. qui ll. ll. excerpsit; nisi quod additum, a Tzetza puto, ὡς δ' ἄλλαχοῦ εὗρον, μίαν ἔσχε γυναῖκα τὴν αὐτόχθην, τὴν Παρσέως. pro hac tamen e cod. Graev. notatum Χαλκιόπην. διδοικὼς τοὺς ἀδελφούς, inprimis Pallantem cum filiis L. numero, Plutarch. Thes. p. 2. D. cf. sup. p. 870. I. εἰς Πυθίαν ἦλθε. ἔρχεσθαι de adeundo deo voc. sollenne, de quo nemo dubitet, v. Koen. ad Gregor. p. 19, sed pro altero

ex-

expectabam εἰς Πυθώ. Nec aliter Schol. Lycophr. l. c. v. Not. sup. p. 45. alias, εἰς Δελφοὺς, vt III, 5, 7. ὁ δὲ θεὸς ἔχρησεν αὐτῷ. mira incuria propagatum erat per edd. sphalma editionis pr. ὁ δ' ὁ θεός. quod Faber emendabat, ὧδ' ὁ θεός. sed in ὁ δὲ θεὸς codd. consentiunt. Etsi fabula toties decantata fuit, non tamen perspicuum, quis nexus sortis acceptae cum iis quae sequuntur sit. Videtur deus interdicere Aegeum a congressu cum muliere, antequam Athenas redierit: ergo proles ipsi erat Athenis expectanda. At Aegeus Troezenem cum peruenisset, Pittheus, τὸν χρησμὸν συνεὶς, filiam suam ad eum ignarum adducit. quid igitur ille in hoc spectauit? videntur plures oraculi versus fuisse, qui reliqua monerent, — τὸν προὔχοντα ποδάονα. vereor vt haec Aegius ex Schol. Lycophr. laudd. 494. interpolauerit. E libb. notatum video vbique πόδα μέγα, vt iungatur μέγα

φέρτατε λαῶν. Nec aliter ornatulum reddant Plutarch. Thes. p. 2. Schol. Eurip. Med. 679. Potest sane hoc defendi tanquam genuinum, cuius interpretamentum sit ποδώνητε. potest vero etiam contendi, πόδα ex Euripide esse natum, quem metri lex vetabat, altero vocabulo vti: ἔχρησε . . . ἄσκοῦ μι τὸν προὔχοντα μὴ λῦσαι πόδα. Altera ex parte ποδάνα nemo alius nouit, sed ποδεῶν est: Etymol. M. ποδεῶνες, οἱ ἑκατέρωθεν τοῦ ἀσκοῦ προὔχοντες. et Pollux VII, 196. ποδεῶν ἀσκοῦ. Laudatur Leopard. Emend. VII, 13. qui vocabula illustrat. Muretus hoc sequutus emendabat: τὸν προὔχοντ' ἀσκοῦ ποδεῶν', ὦ φίλτατε λαῶν. melius sane; sed difficile est, a vetere auctoritate recedere. μὴ λύσῃς. λῦσαι ap. Schol. Eurip. sed forte ex ipso Tragico sic inflexum. Vt autem in hoc incideret deus, vt petiolum, qui in extremo vtre vinculo iniecto propendet, pro parte virili no-

nominaret, tenendum est, ἀσκὸν eodem modo vt θύλακον pro corpore dici solitum. cf. Eustath. p. 1303, 38. vt adeo ὁ προΰχων ποδεὼν non male diceretur. cf. Schol. Eurip. l. c. ποδεῶνα ἀσκοῦ λύειν vox propria: ap. Herod. II, 121, 4. ἐς ἄκρον Ἀθηναίων. sic et Schol. Lycophr. At ap. Plutarch. est πρὶν δῆμον Ἀι ἀφικέσθαι (vt leg. pro εἰς ἀφικέσθαι). Schol. Eurip. πρὶν γοῦνον Ἀ. ἀφικέσθαι, hoc, puto, verius.

s. 7. ἀπορῶν δὲ, hoc δὲ male exciderat Pal. Reg. 3. Apud Schol. Lycophr. est ἀπορῶν δὲ διὰ τὸν χρησμόν. vtrumque bene. καὶ Τροιζῆνα διοδεύων. seu cum iter parum tutum esset, quod Delphis recta Athenas ferret, seu vt Pittheum de sortis sententia consuleret, (v. Eurip. Medea 683 sq. Schol. 666.) virum sapientia clarum: Plutarch. Thes. p. 2. A. B. σοφὸς καὶ χρησμολόγος καὶ ἱερὸς θεοῖς, Schol. Eurip. Hippol. 11. et ipse Eurip.

Med. 686. σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίβων τὰ τοιάδε. naui itaque Corinthum escendit Aegeus, vt terra Troezenem pergeret; vnde Euripides eum in Medeam incidere fecit in ea vrbe v. 663 sqq. 667. 682. Nec tamen satis assequor, quid Pitthens aut interpretando sequutus sit, aut consilio dato: nisi quod prouidere debuit, prolem ex Aegeo nasciturum fore virum clarum: is itaque vt ex filia sua susciperetur, consequi forte voluit. καὶ Ποσειδῶν. haec apud Troezenios erat fama domestica, a quibus Neptunus inprimis colebatur: Plutarch. p. 3. B. Ea quae sequuntur, apud alios quoque leguntur; v. Plutarch. l. c. Hygin. f. 37. cf. Meurs. in Theseo c. 3. de Regg. Athen. III, 2. καὶ τίνος ἔσται, μὴ λέγειν. Faber malit ἐστί. mox autem δὲ haud dubie tollendum, vt sententiae iunctura constet. ἀπέλειπε Dorv. ὑπό τινα πέτραν Pal. Vat. R. 1. 21 quod recipi potest; eodem

eodem spectat Dorv. ὑπό τινα πέτρα Plutarch. p. 2. C. ἀπέλιπε ξίφος καὶ πέδιλα, κρύψας ὑπὸ πέτραν μεγάλην. Et Schol. Lycophr. ὑπὸ κοίλην πέτραν (sic leg.) ἔθετο ξίφος καὶ ὑποδήματα. Nec tamen alterum male se habet: v. Callim. fragm. 66. de hac ipsa re, et Diod. IV. 59. τὰ ὑπό τινι πέτρᾳ τεθειμένα. Mox δύναται Pal. male post ὅταν. Calceus autem et ensem reliquerat Aegeus, vt essent ἀναγνωρίσματα pueri. cf. Paus. I. 27. p. 66.

ἀγῶνα ἐπετέλει. Pal. ἀπετέλει. melius ait Galeus. voluit, puto, de ἐπιτελεῖν hoc pronuntiare; nam hoc sollenne; vt mox p. 280. τὴν θυσίαν. *Androgei caedes* in Atticis valde memorabilis: inprimis propter arma a Minoe Atheniensibus illata ad poenas repetendas. cf. Hygin. f. 41. et not. ἐνίκησε πάντας: pentathlo, vt addit Zenob. IV. 6. qui h. l. in nonnullis expressit. Instituti hinc po-

stea alii ludi in *Androgei* honorem, sub *Eurygyae* nomine, v. Hesych. e Melesagora in ἐπ' Εὐρυγύῃ ἀγών. τοῦτον Αἰγεὺς ὀπὶ τὸν Μαραθώνιον ταῦρον ἔπεμψε. quis nomen hoc post superiora ita corrumpi potuisse credat, vt legatur vbique: τοῦτον ὁ Ζεύς? vidit verum acute Pierson. Verisim. p. 251. De *tauro Marathonio* sup. II, 5, 7. et Not. p. 369 extr. Androgeon ab eo necatum etiam Pausan. memorat I, 27. p. 67. Aliud foedum vitium insidebat in seqq. πορευόμενον εἰς Ἀθήνας. quod ipsa res facile detegit; sustulit iam Meurs. l. c. de Regg. Ath. III, 2. et emendauit εἰς Θήβας. v. Diod. IV, 60. qui omnino h. l. illustrat.

ἐπελθόντος αὐτῷ θανάτου. Legebatur αὐτοῦ. sine sensu, etsi versum est; *audita filii morte.* Saltem αὐτῷ cum Scaligero legendum; sed αὐτῷ intelligendum tum erit τῷ παιδὶ, *eo tempore quo filium inopina mors oppressit.* At sententia postu-

ſtulat: *tum, cum ei afferebatur nuntius de filii morte*; id eſſet: ἐπελθόντος αὐτῷ τοῦ ἀγγέλου περὶ τοῦ θανάτου. Sed legendum: ἐπαγγελθέντος αὐτῷ τοῦ θανάτου, *Paros* in Minois ditione erat: v. ſup. Not. p. 376. vnde et, non tam nomen, quam epitheton, fuit, vt Minos diceretur. Ceterum h. l. docemur, *Gratiarum religionem* apud Cretenſes fuiſſe, et quidem valde antiquam. Lacedaemonios Gratias coluiſſe, e Pauſ. IX, 35. pr. nouimus; forte e Creta acceptas. Mox τὸν αὐλὸν κατέσχε, vt alibi quoque pro ἐπέσχε magis vſitato. καὶ τὴν θυσίαν ἐπετέλεσεν. Nota res, hoc idem factum a Xenophonte, audita Grylli filii morte; ſed is, audito, fortiter pugnantem occidiſſe, coronam depoſitam iterum capiti impoſuit. (Diog. II, 54. 55.) οὐδὲν ἧψον Dorv. idem ἐπετέλεσαν. Mox alio ordine verborum Vat. θύουσιν ἐν πάρῳ.

f. 8. Θαλασσοκρατῶν, Minos: iam sup. III, 1, 3. extr. p. 178. quae potentia maritima, saltem ad archipelagum spectasse putanda: (cf. Comment. *de Cassoris epochis populorum, qui maris imperium tenuisse feruntur*: T. I. *Nov. Comment. Soc. Gott.*) ἐπολέμησε πόλει τῆς Ἀθήνας. Faber em. Ἀθηναίοις. perperam, vt iam supra vidimus p. 610. σὺν στόλῳ aut legendum aut supplendum. De: *Megaris* a *Minoe* captis, de *Niso* et *Scylla*, omnia vulgata: spectabant ea ad *fabulas* non *Megarenſium*; nam illi nihil omnium admittebant, quae de bello Cretico et vrbe a Minoe capta narrabantur: Paus. I, 39 extr. sed ad *Atticas*: de quibus Paus. I, 39. p. 95. vbi et de Niso. De eodem et Scylla Quid. Met. VIII, p. Hygin. f. 198. Ciris Virgilio tributa et not. ad eam. E graecis inpr. Schol. Eurip. Hippol. 1200. Νίσου τοῦ Πανδίονος: v. sup. c. 15, 5. p. 277. extr. Male codd. et h. l. τῶν Π. Me-

Megarens Hippomenis f. ἐξ Ὀγχηστοῦ, nota Boeotiae vrbs Neptuno sacra Il. β, 506. codd. tamen D. R. 3. ἐξ Ὀχετοῦ: sicque ed. pr. sed correxit iam Aegius in Add. De hoc Megareo, sed Neptuni filio, fama Boeotorum ap. Paus. I, 39. p. 95. habetur: venerat is auxilio Niso, eoque caeso et in vrbe sepulto vrbs, quae antea Nisa erat, Megara appellata: cf. I, 42. pr. Megareum Onchesti f. Neptuni nepotem, et Megarei sororem a Niso matrimonio habitam, memorat Plutarch. Quaest. Gr. p. 298. A. loco valde corrupto. Consentit in nomine Megarorum ab eo ducto Scymnus Chius Perieg. 504. λέγουσι δ' Ὀγχηστοῦ γενόμενον ἐγκρατῆ Μεγαρέ' ἀφ' αὐτοῦ τοῦτο θέσθαι τοὔνομα. At Megarenses Megareum ducta Nisi filia Iphinoe socero in regno successisse ferebant: Paus. I, 39 extr. In patre Megarei vitio laborare videtur Stephan. in Μέγαρα. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Μεγαρέως τοῦ

Ἀπόλ-

Ἀπόλλωνος (f. fuit Ποσειδῶνος) ἢ τοῦ Αἰγέως, τοῦ Πανδίωνος, (an excidit τοῦ Κέκροπος) τοῦ Ἐρεχθέως, τοῦ Ἡφαίστου. Inhabitarunt autem haec loca primum Leleges e ſtirpe Pelasgica, tum Iones, vna cum Attica, Megaridem occuparunt: (Strab. IX. p. 600. r.) Tandem ſub tempora belli cum Codro geſti Dores Megara coloniam deduxerunt, factaque eſt vrbs Dorici nominis: Scymnus v. 501. 2. 3. Strab. l. c. p. 602. (393.) Paus. l. c. p. 95. cf. Vinding. Hellas p. 174 ſqq. ἔχοντι γὰρ αὐτῷ . . . τελευτῇ. ſunt tertii caſus abſolute poſiti; id quod nullam moram facere debet. Sed vel ſic aliquid turbatum eſſe videtur: otioſe ſaltem ſubiecta ſunt illa: ἡ δὲ θυγάτηρ . . . ἀξαῖλα τὴν τρίχα. quae, vt minus ignaua ſit oratio, parentheſi certe includenda ſunt. Emper. coni. fuiſſe ἔχοντι γὰρ αὐτῷ . . . τρίχα, μοῖρα ἦν (l. χρυσῆ ἦν) ταύτης ἀφαιρεθείσης τελευτῶν, πορφυρέαν τρίχα.

fic

sic et Virgil. Ould. et alii, in his Lucian. Salt. 41. aureum cinciunum alii, vt Schol. Eurip. laud. confusa forte simili fabula comae aureae Pterelai a Comaetho filia recisae, sup. II, 4, 7. p. 107. et 4, 5. p. 102. Not. p. 313. ἐξεῖλε. τὴν τρίχα. supra ibid. erat ἐξείλετο, vtrumque bene. — Μίνως δὲ M. legebatur μόνον in ed. Rom. Commel. et sic codd. μόνος ed. Par. casu puto. etsi sic Aegius emendabat. Sed in oculos incurrebat esse leg. Μίνως δὲ, quod vidit Faber, tum Gale. hoc reposui, sed operae aliud vitium intulere Μίνωος. corrige Μίνως. ἐκδήσας. male Pal. R. 3. ἐκδύσας.

Athenae obsessae a Minoe. Etiam de hoc bello, moxque de deditione, omnia vulgata. Plutarch. Thes. p. 6. Paus. al. Meurs. de Regg. Ath. III, 2. λοιμοῦ τε καὶ λιμοῦ erat antiquus verborum ordo; mutatus secundum codd. etsi nil refert. sed sunt verba ex ipso oraculo ap. Euseb.

ſeb. P. E. V, 19. ex Oenomaó. Plutarch. p. 6. C. ἀφορία τε γὰρ καὶ νόσος ἐπέσκηψε πολλὴ, καὶ ἀνέδυσαν οἱ ποταμοί. Ad narrationem cf. Diodor. IV, 61. vbi et Aeaci preces interponuntur, de quibus ſup. Not. p. 778. 9. *Hyacinthi filiae* pro patria immolatae; Harpocrat. in Ὑακινθίδες. vbi v. Valeſ. Hygin. f. 238. Factum fere idem, quod de Erechthei filiabus narratum ſup. ſ. 4. p. 276. Vnde opportunitas nata, ivt vtraque narratio variis modis confunderetur; ita Hyacinthides et Παρθένοι male pro iisdem habitae, nec modo ap. Suid. in Παρθένοι, et ſimiles, verum ab ipſis Atticis: Demoſth. in Epitaph. p. 1397. l. 16. Reiſk. Aliter de his ſtatuebat Lennep. ad Coluth. Animadv. II, 9. doctius Weſſel. ad Diod. XVII, 15. add. Meurſ. Lect. Att. IV, 18. Tertia narratio ſimilis prorſus argumenti eſt de *Lei filiabus* (τῶν Λεὼ θυγατέρων) quarum τέμενος fuit τὸ Λεωκόριον Athenis;

nis; notae eae esse possunt, vel ex Cic. N. D. III, 19. Aelian. XII, 28. vbi v. Periz. Meminit earum Demosth. Epitaph. p. 1398, 5. Reisk. vbi dirimenda τὰς Λεὼ κόρας. κατὰ λόγιον Ἀθηναῖοι παλαιὸν . . κατέσφαξαν. codd. tamen P. D. R. 3. Ἀθηναίοις. Nomina valde corrupta: pro Ἀιγληΐδα, Pal. R. 3. ἀγλυηΐδα. D. V. αἰγλυηΐδα, Ἠνθηνίδα. deprauatio est primi nominis Ἀνθηΐδα et eliminanda erat: vt iam Gale monuit. Post Λυταίαν inserui Ὀρθαίαν e codd. Pal. V. M. D. R. 3. in Λυταίαν latere Λουσίαν suspicatur Meurs. Lect. Att. IV, 18. ex Steph. Byz. in Λουσία. ἐπὶ τὸν Γεραίστου τοῦ Κύκλωπος τάφον. D. R. 3. γερέστου. Vat. γεράστου. Pal. γερέκινθος ἐλθὼν ἐκ Λ. versu vno librarii incuria omisso. Iam hic *Geraestus Cyclops* aliunde mihi non notus. Geraestus vrbs Euboeae ap. Steph. ἀπὸ Γεραίστου τοῦ Διός Alius Geraestus, Neptuni f. ab eodem in

Παρ-

Παρθενόπολις laudatur. Dubitare tamen nolim, an nomen verum sit; nam fuit apud Geraestios praecipua religio Neptuni; cuius fuit filius Cyclops; potuit fingi ab aliquo poeta dramatico Geraestus eius filius. ὁ δὲ θεὸς ἀνεῖπεν αὐτοῖς. Legebatur ἀπεῖπεν. Faber et Gale em. ἀνεῖλεν. sed verum viderunt Koen. ad Gregor p. 235. et Verheyk. ad Liberal. p. 10. Nam illud sollenne; cf. sup. Not. p. 507. ad II, 8, 2. vbi malim nunc pro ἀντεῖπε me admisisse hoc ipsum ἀνεῖπε. nam codicum diuturniore vsu edoctus non lectionem, sed librarii peccatum, alterum esse video. ἐκέλευσεν αὐτοῖς ἰδ' κούρους ἑπτὰ καὶ κόρας τὰς ἴσας . . πέμπειν. Sigla numeri haud dubie ex margine in codd. venit, abolenda, quod Gale quoque monebat: per nouem annos, additum in foedere ap. Plutarch. p. 6. D. et ap. Diod. l. c. sed mirum est, quod simul apponitur, εἰς ὅσον ἂν χρόνον ζῇ τὸ τέρας.

ρας. Melius paullo post f. 9. noster ἀνὰ πᾶν ἔτος. quod Virgil. Aen. VI, 22. sequitur. Sed et ipsum hoc ornatum variis modis: vide v. c. Plutarch. p. 6. 7. Ouid. Met. VII, 171. et ibi Not. Hygin. f. 41. n. 6. Alia in iis, quae congessit Meurs. de Regg. Ath. III, 2. et in Creta, et in Theseo.

De *Minotauro* cf. vel Diod. IV, 61. Fuerat hic a Theseo sublatus: argumentum fabulae Euripideae Thesei nomine inscriptae. Narratio de Theseo periit in iis, quae in fine desunt. ἐν ᾧ τὸν εἰσελθόντα . . ἐξιέναι oratio rustica et iners, saltem deb. εἰς ὅν. ita mox ἀπέκλειε quisnam? ergo ipse Labyrinthus? forte fuit ἀπέκλειεν, ὃς κατεσκευάκει αὐτὸν, Δαίδαλος. Ferri poterat supra I, 9, 22. pr. vbi Symplegades τὴν διὰ θαλάσσης πόρον ἀπέκλειεν. et III, 1, 4. p. 179. de ipso hoc Labyrintho: οἴκημα καμπαῖς πολυπλόκοις πλανῶν τὴν ἔξοδον. Ante

 ocu-

oculos locus hic fuit. Tzetzae Chil. XI. f. 379. v. 551 sqq. ὁ Εὐπαλάμου παῖς. sic res ipsa fert; legebatur tamen παιδός. Verum habet Pal. Dorv. V. M. Vef. Regg. cf. sup. Not. p. 867 sq. vbi et de eo quod sequitur τοῦ Μητίωνος καὶ Ἀλκίππης, praestaret Μητίονος. Med. Ἄλκιππος. Pro *Alcippe* Iphinoen ediderat Pherecydes apud Schol. Sophocl. Oed. Col. 485. περὶ οὗ (Δαιδάλου) Φερεκύδης φησὶν οὕτως Μητίονι δὲ (ita leg. pro Μητίωνι) τῷ Ἐρεχθέως καὶ Ἰφινόῃ γίγνεται Δαίδαλος, ἀφ' οὗ ὁ δῆμος καλεῖται Δαιδαλίδαι Ἀθήνησι.

§. 9. De *Daedalo* omnia satis vulgata: v. vel Diod. IV, 76-9. Paus. I, 4. p. 581. De *operibus*, congesta apud Iunium Catal. Artif. vet. sed loc. class. Schol. Eurip. Hecuba 838. De eius fuga ad Cocalum in Siciliam agerant Ephorus lib. VII. et Philistus lib. I. vt ex Theon. Progymn. c. 2. intelligo. Fuit

 etiam

etiam Sophoclis tragoedia Daedalus. — τὸν τῆς ἀδελφῆς Πέρδικος υἱὸν Τάλω. edebatur Τάλω vitiose, in codd. ἀτάλω est. Τάλων corrigebat Aegius, vel Τάλων. Apud Paus. I, 21. p. 49. Κάλων legitur et iterum sic Κάλως c. 26. p. 62. Sed nomen Τάλως est (de quo iam sup. actum p. 220. 1. vbi et monitum, diuersos esse Talos) vnde Τάλων et Τάλω, vtrumque recte. Τάλων habet Schol. Eurip. Or. 1648. Apud Plinium lib. VII. p. 414. ipse Daedalus, apud alios Perdix, at h. l. Talos, serrae inuentor, et quidem imitatione mandibulae serpentis dentibus asperae. Conuenit Diodor. IV, 76. Aliter Ouid. noto loco Met. VIII, 244. cum spina piscis afferem radi vidisset. Sic et Hygin. f. 274. Sororis filium Daedalo interfectum esse, in hoc consentiunt scriptores: etiam Ouidius, etsi nomen non apponit. Talon eximinat etiam Diodor. loc. Apud Hygin.

f. 39. et alios Perdix est. v. ibi Munk. At enim apud nostrum soror Tali est Πέρδιξ. Monet quoque Faber esse τὸν, non τὴν Πέρδικα, adeoque malit h. l. Περδίκας. voluit Περδίκης, puto: etsi et Tzetza Chil. I, 493. παῖδα Περδίκας ἀδελφῆς, παιούμενον Ἀττάλῳ. Sed depravationem redolent haec omnia: mihi suspicio satis gravis esse videtur, Πέρδικος ex margine esse illatum, cum nomen nepotis ex sorore et Talon et Perdicem tradi aliquis observasset; alioqui putem fuisse τὸν τῆς ἀδελφῆς καὶ Τάλω ἐκ Πέρδικα. Feminae huius, e qua is natus, Polycasten nomen edit Fulgentius, sed fidem desideres. μὴ . . . ὑπερβάλῃ. e codd. pro vulg. ὑπερβάλλῃ. ἔπρισε. ἔπρισε Vat. κριθεὶς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ est et Daedalus inter antiqua huius generis exempla: v. Schol. Eurip. Or. 1648. mox excidit καὶ ante καταδικασθείς. Tzetza ex h. l. Chil. I, 498. addit: καὶ φεύγει

πρὸς τὸν Μίνωα· οὗπερ Ναυκράτη δούλη μιγεὶς Ἰκάριον γεννᾷ· κἀκεῖ, Πασιφάης. quae sequuntur, sunt mera repetitio eorum quae partim sup. III, 1. 4. p. 178. partim iam ante §. 8. erant narrata, meoque adeo iudicio ab alia manu interiecta. Contra Gale suspicatur folium excidisse, in quo de Icaro et Daedalo esset actum, idque ex Tzetza (an Chil. I, c. 19.? sed ex potius cum Schol. Il. β, 145. conueniunt) vel ex Zenobio (IV, 92. p. 110. 111.) posse suppleri putat. συνήργησε suppl. αὐτῇ. Legebatur συνήρπασε sine sensu. Emendarunt Commelin. συνήργασε. (deb. συνειργάσατο) Canter. συνήντησε. Faber συνέπηξε (συνεπήξατο) Gale συνείργησε. sed συνήργησε verum, ἀπὸ τοῦ συνεργεῖν. Et hoc habet Diod. in hac ipsa re IV, 77. quo ex loco forte hausit is, qui haec interpolauit. et Tzetza ex h. l. Chil. I, 500. οὓς κατασχὼν ὁ Μίνως, ὡς τῇ μοιχείᾳ γυναικὸς

αὐτοῦ συνηργηκότας ἔμελλε πάντας ἀνελεῖν. Supra III, 1, 4. erat ἡ δὲ σύνεργον λαμβάνει Δαίδαλον. I, 9, 23. p. 65. Medea συνεργήσειν αὐτῷ . . . ἐπηγγείλατο. I, 5, 1. Διὸς συνεργοῦντος. Mox καὶ κοῦρος Dorv.

CAP. 16.

§. 1. De *Theseo* praeter ceteros scriptores rerum Atticarum (de quibus sup. p. 809 sq.) fuit poema epicum, Theseis, Pythostrati alicuius seu Nicostrati, quem Diog. Laert. II, 59. memorat tanquam fratrem Xenophontis alicuius: aetatem hoc vnum declarat, quod Xenophon Epaminondae et Pelopidae vitas scripserat. Thesei famam multo magis celebrauere tragoediae, in quibus frequens eius nomen; fuisse quoque Thesea Euripidis iam ante monitum. Nouo more res eius tractare coepere scriptores, qui democratiam ab ipso institutam ferebant; quo nomine in ora oratorum Attico-

rum

rum venit. v. c. non uno loco Isocratis. Demosthenis adv. Neaer. p. 873. C. D. Sic tamen Euripides quoque Suppl. 358. 404. et al. Gaudebant Athenienses tam claro libertatis auctore. Pictura quoque erat in Ceramico: Theseus cum Democratia et Populo; Paus. I, 3. p. 8. 9. Excerpta ex tam variis scriptoribus apposuit Plutarchus in Theseo, sed iudicio, ut solet, non satis severo adhibito, ut distingueret figmenta seriorum, inventa poetarum, et famam priscam. Quod Theseus XII. demos in unum corpus, ἄστυ, coegit, fundus est omnium, quae vere narrari possunt. — πεζὸς ἐπλεύσατο sic Pal. Mat. recte; et ed. Par. casu. in edd. erat ἐπλεύσατο. ὑπὸ ἀνδρῶν κακούργων. de his multi multa; v. locum Ovid. Met. VII, 433 sqq. Plutarch. p. 4. 5. Hygin. f. 38. Diodor. IV, 59. Meurs. in Thes. Meziriac. ad Heroid. p. 138 sq. T. I.

Periphetes: *Corynetes* dictus a clava, qua vtebatur, quamque ei extortam postea gestauit Theseus. Plutarch. l. c. p. 4. B. Eadem habet Plutarch. p. 4. A. B. Diodor. IV, 59. *Vulcani*: etiam Paus. II, 1. p. 112. et Ouid. Met. VII, 437. *tellus Epidauria per te Clanigerum vidit Vulcani occumbere prolem.* Neptuni tamen filius est ap. Hygin. f. 38. vbi Munk. *Anticlea*, mater, videtur esse nulla alia, quam Antolyci filia, a Sisypho compressa et Laertae nupta. ὃς ἀπὸ τῆς κορώνης, ἣν ἐφόρει, Κορυνήτης ἐπεκαλεῖτο. vereor, ne haec ex margine illata sint. Mox idem fere dictum occurrit. ἐν Ἐπιδαύρῳ, pro ἐν τῇ Ἐπιδαυρίᾳ vt ap. Plutarchum est. πόθεν δὲ δόξειεν ἔχων. mirum hoc! quod qua ratione aut vnde petitum esse putabimus? Suspicor inde ductum esse, quod ille Vulcani filius esse ferebatur; huius autem claudicatio nota est.

ſ. 2. *Sinis* iidem memorant, qui reliqua. v. ap. Meurſ. Theſ. c. 5. add. Schol. Eurip. Hippol. 977. *σίννιν* Pal. R. 3. *σίννην* D. V. et inf. D. *γίννην*. Scriptura haud dubia eſt *Σίνις* vel *Σίννις*, nomina parentum, etymum ſi ſpectes, videntur ex re facta. *de Polypemone natus* occurrit ap. Ouid. in Ibin 409. qui videtur Procruſtes eſſe; at Polypemon, cognomine Procruſtes, eſt apud Pauſ. I, 38. p. 92 extr. Idem Sinis Neptuni filius eſt apud Schol. Pind. Iſthm. Arg. *Πιτυοκάμπτης ἐπεκαλεῖτο.* hoc ex codd. pro *ἐκαλεῖτο.* nomen autem illud illuſtratum nota Hemſterhuſii ad fin. Promethei Lucianei. Sequentia obſcura, ex interpolatione et corruptela arbitror: Sinis coegit viatores *πίτυς κάμπτοντας ἀνέχεσθαι. οἱ δὲ διὰ τὴν ἀσθένειαν οὐκ ἠδύναντο κάμπτειν.* ita *eos iuſſit pinus inflectere; quod cum facere non poſſent, ὑπὸ τῶν δένδρων ἀναῤῥιπτούμενοι perierunt.* haec per-

quam

quam insulsa. Saltem ex Hygino interpretatio erat petenda f. 30. Theseus Pityocampton, *qui iter gradientes cogebat, vt secum arborem pinum ad terram flecterent; quam* qui (f. si quis) cum eo prenderat, *ille eam viribus missam faciebat; ita ad terram grauiter allidebatur et peribat.* Sed locus sic refingendus est: ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας, πίτυς κάμπτων, ἀνέχεσθαι (sc. αὐτῶν. vt solet casum sic omittere; ita paullo ante φρουρουμένης τῆς ὁδοῦ, ἡμέρωσεν. sc. αὐτήν.) *ipse cum inflexisset arbores,* vt erat vastis corporis viribus, (Ouid. Met. VII, 400. Sinis *magnis male viribus usus, qui poterat curuare trabes.*) illigatos *eos iussit sustinere earum impetum.* Sic Schol. Pind. arg. Isthm. ὃς δένδρα κάμπτων, εἶτα συνδεσμῶν εἰς ταῦτα τοὺς παριόντας, ἀθρόως ἀφεὶς τὰ δένδρα, οὕτω διέφθειρεν. Nunc in seqq. patet, κάμπτειν esse male intrusum, eoque electo legendum: οἱ δὲ διὰ

τὴν

τὴν ἀσθένειαν οὐκ ἠδύναντο, καὶ ἀπώλλυντο. illi non poterant ἀνέχεσθαι *sustinere impetum arborum flexarum.* — ἀναρπαστούμενοι. Dorv. ἀπώλυντο edebatur; emendandum erat aut ἀπώλοντο, aut ἀπώλλυντο. hoc, familiare nostro, codd. habent Pal. Vat. Vef. Reg. 3. Post Θησεὺς excidisse καὶ videbatur Emperio: *eodem modo quo Sinis viatores excruciaverat, et ipsum Sinin interfecit Theseus.* Sic fere Plutarch. p. 4. C. ἐν δ' Ἰσθμῷ Σίννιν τὸν πιτυοκάμπτην, ᾧ τρόπῳ πολλοὺς ἀνῄρει, τούτῳ διέφθειρεν αὐτός. Sequebantur nunc reliqua de Sinone forte et de Phaea, de sue Cromyonia, nec non de Procruste ad Cephissum fl. Eleusinis, et Cercyone, iter infestantibus; tum, quomodo a patre ille agnitus, mox in Cretam missus, domito Minotauro redux, patri in regno Athenarum successit. Interposita esse debuere de *Phaedra* et *Ariadne* ea, quae supra III, 1, extr. p. 179.

p. 179. promiserat. Rebus Atticis expositis, puto, ad *Pelopem* redlit, eiusque genus persequendo ad Agamemnonem, cumque hoc ad *bellum Troianum* peruenit, tandemque in redeuntium Archiuorum *erroribus* (ἐν Νόστοις) ad calcem libelli substitit.